

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Φύλλο 496 1,00 €

Εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

ΜΠΟΡΟΥΜΕ ΝΑ ΝΙΚΗΣΟΥΜΕ!

ΜΕ ΜΙΑ ΑΡΙΣΤΕΡΑ ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

Ενάντια σε:

- ▶ **Φτώχεια**
- ▶ **Καταστολή**
- ▶ **Πόλεμο**
- ▶ **Πολιτική σήψη**
- ▶ **Περιβαλλοντική καταστροφή**

ΑΓΩΝΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟ

Στηρίζετε - Ψηφίστε

Ο.Κ.Δ.Ε.

Αφιέρωμα

Γιατί να ψηφίσω την ΟΚΔΕ
Το πρόγραμμά μας
σελ. 7-11

Ιδιωτικοποίηση του νερού

Ένας διακαής πόθος των καπιταλιστών
σελ. 4

Φοιτητικές εκλογές

Στις 10 Μάη ψηφίζουμε-στηρίζουμε ΣΣΠ
σελ. 6

Γαλλία

Το κίνημα ενάντια στην αντι-ασφαλιστική μεταρρύθμιση
σελ. 13

Οι θανάσιμες συνέπειες του ν. Χατζηδάκη

Με άλλο ένα εργατικό δυστύχημα συνεχίζουμε να μετράμε τα αποτελέσματα του εργατοκτόνου ν. Χατζηδάκη. Εν ώρα εργασίας στο εργοστάσιο της ΕΜΦΙ Α.Ε. (πρώην ΕΒΓΑ) έχασε τη ζωή του ο Βαγγέλης Τσαμπάς στις 11 Απριλίου. Η αιτία ήταν τα συνεχόμενα 12ωρα που δούλευε προκειμένου «να βγει η δουλειά», να βγούνε δηλαδή τα κέρδη της επιχείρησης. Όπως καταγγέλλεται οι εξοντωτικοί ρυθμοί στα εργοστάσια της ΕΜΦΙ -ΦΑΓΕ - ELBISCO -ΚΑΝΑΚΙ- ΜΙΜΙΚΟ έχουν φτάσει πολλούς εργαζόμενους στα όρια τους ακόμη και στο σημείο να αποχωρούν από την εργασία τους. Επιπλέον σύμφωνα με την ομοσπονδία «η εργασία επιβαρύνεται ιδιαίτερα και λόγω ελλειπών συντήρησης ακόμη και σε καινούρια μηχανήματα καθώς η αγορά τους επιδοτείται αλλά η συντήρηση όχι».

Ως απάντηση στο τραγικό δυστύχημα η Πανελλήνια Ομοσπονδία Ερ-

γατοτεχνιτών και Υπαλλήλων Γαλακτος Τροφίμων και Ποτών ύστερα από αίτημα του εργοστασιακού σωματείου προκήρυξε εικοσιτετράωρη απεργία στο εργοστάσιο της ΕΜΦΙ Α.Ε. από τη Δευτέρα 17/4/2023, στις 22.00, έως την Τρίτη 18/4/2023 στις 22.00. Τη στήριξη της στην κίνηση αυτή έδειξε και η κυβέρνηση φυσικά στέλνοντας τα ΜΑΤ να διαλύσουν την απεργιακή συγκέντρωση. Πλήρη στήριξη δηλαδή στην εργοδοσία και σε κάθε εργοδοσία με κάθε μέσο που διαθέτει η κυβέρνηση Μητσοτάκη, διαλύοντας το δωρο, επιτρέποντας κάθε είδους αυθαιρεσία με την μετατροπή της επιθεώρησης εργασίας σε ανεξάρτητη αρχή, που σαν αποτέλεσμα έχει τις άθλιες και επικίνδυνες συνθήκες εργασίας, ανοίγοντας τα καταστήματα όλο το 24ωρο και πάει λέγοντας. Κάθε νομός της κυβέρνησης ΝΔ γεμίζει χρηματοκιβώτια για τους εργοδότες και φέρετρα για τους εργαζόμενους σε ένα μακάβριο παιχνίδι

των κερδών τους πάνω στις ζωές μας. Η διοίκηση μάλιστα της ΕΜΦΙ Α.Ε. δε δίστασε να κατηγορήσει τον ίδιο το νεκρό λέγοντας πως οι ίδιοι οι εργαζόμενοι ζήτηνε να δουλεύουν 12ωρα! Λες και οι ίδιοι επιλέγουν να αμείβονται με πενιχρούς μισθούς, να υποστελεχώνουν τους χώρους εργασίας και να μην πληρούν τις προϋποθέσεις ασφαλείας!

ΩΣ ΕΔΩ! Δε θα ανεχτούμε άλλο να μετράνε τα λεφτά τους με τις ζωές μας. Δεν είμαστε μηχανές παραγωγής, δεν είμαστε αναλώσιμα πόνια στην απάνθρωπη σκακιέρα τους. Έχουμε τη δύναμη να τους σταματήσουμε, με μαζικές απεργίες όπως στις 8 και 16 Μαρτίου. Στο δρόμο που δείχνουν οι εργαζόμενοι στη Γαλλία, την Μ. Βρετανία, τη Γερμανία, την Πορτογαλία, μπορούμε και πρέπει να νικήσουμε. Με οργάνωση και αγώνα να βάλουμε τέλος στα σχέδιά τους και να διεκδικήσουμε ζωή και εργασία με αξιοπρέπεια. Για ένα μέλλον με τους δικούς μας όρους!

Να οικοδομήσουμε την Ο.Κ.Δ.Ε. & την 4η Διεθνή

- Για την οργάνωση της αντίστασης, τη νίκη των αγώνων
- Για τον Σοσιαλισμό, μόνη διέξοδο
στην καπιταλιστική κρίση, βαρβαρότητα και παρακμή
- Για την αναγέννηση του Επαναστατικού Μαρξισμού

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα τα τελευταία χρόνια, ιδιαίτερα με τα μνημόνια, βιώνουμε καθημερινά την σκληρή επίθεση του κεφαλαίου. Παλιές και νέες αστικές/μνημονιακές δυνάμεις έχουν επιταχύνει την ιδιωτικοποίηση και διάλυση των δημόσιων υπηρεσιών, των κοινωνικών αγαθών, της υγείας, παιδείας, κοινωνικής ασφάλισης. Έχουν ενισχύσει τις τεράστιες ανισότητες, τον ανεξέλεγκτο πλουτισμό μιας χούφτας καπιταλιστών και πλουσίων, πατώντας στην υπερεκμετάλλευση και καταπίεση της εργασίας, στη λεηλασία της περιουσίας και της ζωής των φτωχών, βάζοντας χέρι σε λαϊκές καταθέσεις και αποταμιεύσεις, σπίνια, πρόσβαση σε ρεύμα, νερό, φάρμακα, στα πιο στοιχειώδη αγαθά. Οι αντιδραστικές μνημονιακές πολιτικές καταπατούν την ανθρώπινη αξιοπρέπεια, εκφυλίζουν το ήθος και τον πολιτισμό της κοινωνίας, σπέρνουν οικονομική αποσύνθεση. Η απότομη φτωχοποίηση και εξαθλίωση μετρά εκατομμύρια ανέργους και υποαπασχολούμενους, διάλυση του «κοινωνικού κράτους» και κοινωνικού ιστού. Τα σκληρά, αντιδραστικά μέτρα (μειώσεις μισθών, κατάργηση συλλογικών συμβάσεων, όλο και χειρότερες, πιο «ελαστικές» σχέσεις εργασίας, ποινικοποίηση και καταστολή συνδικαλισμού, απεργιών, αγώνων) έχουν χτυπήσει στην καρδιά της κοινωνίας, στον σκληρό πυρήνα της εργατικής τάξης, με ξεκάθαρο στόχο το πλήρες τσάκισμά της. Με τη μαζική ανεργία και τους μισθούς πείνας, η εργατική τάξη (κυρίως οι νέοι) δυσκολεύεται ακόμα και να αναπαραχθεί.

Εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι, φτωχά λαϊκά στρώματα, βλέπουμε τον πόλεμο να απειλεί την επιβίωση του ανθρώπινου γένους. Εστίες πολέμου σ' όλο τον πλανήτη αναφλέγονται απειλώντας ολόκληρη την ανθρωπότητα. Η εξαθλίωση, φτώχεια και πείνα, η μετανάστευση και προσφυγιά εξαπλώνονται δραματικά. Η παιδική εργασία, η εγκληματικότητα, ο ρατσισμός και εθνικισμός φουντώνουν. Η αλόγιστη χρήση των φυσικών πόρων από τις πολυεθνικές και τους ιμπεριαλιστές απειλεί με καταστροφή το περιβάλλον και το μέλλον της ανθρωπότητας. Η όξυνση αυτών των επιθέσεων γίνεται μόνο και μόνο για να σώσουν οι καπιταλιστές τα κέρδη και το παρακμασμένο, σάπιο σύστημά τους από την κρίση.

Μόνο εμείς, οι εργαζόμενοι, άνεργοι, νέοι και φτωχά λαϊκά στρώματα μπορούμε και πρέπει να τους σταματήσουμε. Απέναντι στα αδιέξοδα του ατομισμού και της διαίρεσης, να χρησιμοποιήσουμε τους αγώνες και την αλληλεγγύη μας. Να πολεμήσουμε τον νεοφιλελευθερισμό, που γίνεται όλο πιο ακραίο, τα μνημόνια, την κρατική καταστολή και τις σύγχρονες χούντες, τον ρατσισμό, φασισμό και πόλεμο. Με όπλα τα συνδικάτα, τις επιτροπές αγώνα, τις γενικές συνελεύσεις, σε κοινωνικούς χώρους και γειτονιές. Με όλες τις μορφές αυτοοργάνωσης και τις καλύτερες παραδόσεις του εργατικού κινήματος.

Πρέπει να χτυπήσουμε το κακό στη ρίζα, στα μνημόνια, το ντόπιο και ξένο κεφάλαιο, την αντιδραστική ΕΕ, τον καπιταλισμό και τον ιμπεριαλισμό. Πρέπει να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο, να κοινωνικοποιήσουμε κάτω από εργατικό έλεγχο τις μεγάλες επιχειρήσεις στους τομείς-κλειδιά (τράπεζες, ενέργεια, μέσα μεταφοράς, επικοινωνίες κ.λπ.). Να σταματήσουμε να πληρώνουμε το χρέος, να βγούμε από τον ζουρλομανδύα του Ευρώ και τη «φυλακή» της ΕΕ του καπιταλισμού/ιμπεριαλισμού, του ρατσισμού και φασισμού, της καταστολής, των επεμβάσεων και πολέμων.

Πρέπει να στρατευτούμε στον αγώνα, για να υπερασπιστούμε την εργασία, το βιοτικό επίπεδο, το δικαίωμά μας στη ζωή και στην αναπαραγωγή της εργατικής τάξης με σύγχρονους όρους. Να ανατρέψουμε τη βαρβαρότητα του νεοφιλελευθερισμού, τις πολιτικές παλιών και νέων αστικών/μνημονιακών κομμάτων, τις ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις και πολέμους. Μέσα από αγώνες, **να επιβάλλουμε τη δική μας επαναστατική κυβέρνηση, μια ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΩΝ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΩΝ**. Έτσι μπορούμε να εγγυηθούμε την εφαρμογή ενός ριζοσπαστικού, αντικαπιταλιστικού Προγράμματος Σωτηρίας - να ανοίξουμε τον δρόμο στη μόνη πραγματική εναλλακτική λύση, τον Σοσιαλισμό.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. είναι μια εργατική κομμουνιστική οργάνωση, στο ρεύμα του επισημονικού μαρξισμού/τροτσκιισμού και της 4^{ης} Διεθνούς. Δεν έχουμε καμιά σχέση με «τζάκια» και επαγγελματίες της πολιτικής, με το επίσημο κομματικό σκηνικό. Απευθυνόμαστε-Οργανώνουμε τους εργαζόμενους, άνεργους, νέους και φτωχά λαϊκά στρώματα, σε χώρους δουλειάς, σχολεία, σχολές και γειτονιές, στα κινήματα και τους αγώνες.

Είμαστε η παλαιότερη οργάνωση της επαναστατικής αριστεράς στην Ελλάδα (ίδρυση 1974 - ενώ το ρεύμα μας έχει ακόμα παλαιότερες, βαθύτερες ρίζες στην ιστορία του εργατικού και επαναστατικού κινήματος στην Ελλάδα). Δεν έχουμε λείψει από καμιά μικρή και μεγάλη αναμέτρηση του εργατικού κινήματος στη χώρα μας. Σε όλες τις κινητοποιήσεις και αγώνες (απεργίες, διαδηλώσεις, «αναγκασμένοι» κ.λπ.) παρεμβαίνουμε με σχέδιο, υπομονή και επιμονή, προωθώντας τη ριζοσπαστικοποίησή τους, σεβόμενοι την εργατική δημοκρατία, την αυτοοργάνωση των μαζών, τους ρυθμούς ανάπτυξης της συνειδήσής τους. Φιλοδοξώντας να οικοδομηθεί μια ικανή και αποφασιστική ηγεσία, ώστε οι αγώνες να φτάσουν ως την τελική νίκη.

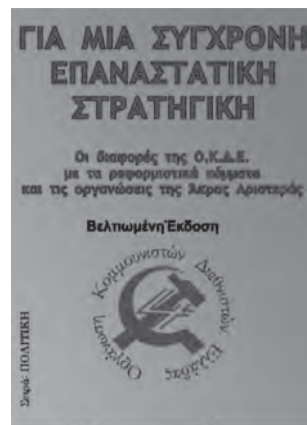
Παλεύουμε για μια σοσιαλιστική κοινωνία, που καμιά σχέση δεν έχει με τις σταλινικές δικτατορίες, τα πρότυπα της σοσιαλδημοκρατίας και «κεντροαριστεράς», κάθε ρεφορμιστικό σχέδιο νέο ή παλιό, που πρόδωσαν και δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό.

Παλεύουμε για μια ταξική επαναστατική πολιτική, που ακόμα διαχωρίζεται αυστηρά από τις καταστροφικές πολιτικές των «Λαϊκών Μετώπων» («εαμική κουλτούρα», μέτωπα δημοκρατικά, πατριωτικά κ.λπ.), οι οποίες οδήγησαν σε ιστορικές προδοσίες και ήττες του εργατικού κινήματος.

Παλεύουμε για μια πολιτική διεθνιστική. Η λύση στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας απαιτεί την αλληλεγγύη, κοινή πάλη και ισότιμη συνεργασία της εργατικής τάξης και των λαών, των εργατικών, επαναστατικών και κομμουνιστικών κινήματων/δυνάμεων διεθνώς. Τοποθετούμαστε κατηγορηματικά ενάντια στις ουτοπικές, αντιδραστικές σταλινικές θεωρίες του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα». Στην Ευρώπη, παλεύουμε για τη διάλυση της καπιταλιστικής/ιμπεριαλιστικής ΕΕ, για μια Ευρώπη ριζοσπαστική, δημοκρατική, σοσιαλιστική - για τις Ενωμένες Σοσιαλιστικές Πολιτείες της Ευρώπης.

Επιδιώκουμε μια οικονομία σχεδιασμένη από τους ίδιους τους εργαζόμενους. Μια Σοσιαλιστική Δημοκρατία, μια πραγματική δημοκρατία των «από κάτω», που θα οργανώνει την κοινωνία βάσει των πραγματικών αναγκών της πλειοψηφίας και όχι μιας χούφτας καπιταλιστών ή γραφειοκρατών. Μια σοσιαλιστική δημοκρατία πολύ πιο πλήρη, πολύ ανώτερη από το σάπιο αστικό κοινοβουλευτικό σύστημα και τον σταλινικό ολοκληρωτισμό. Αυτή είναι και η μόνη πραγματική λύση απέναντι στην κρίση του καπιταλισμού, που γεννά μόνο ανεργία, μνημόνια, χούντες και πολέμους. Πρέπει λοιπόν να στρατευτούμε στην Ο.Κ.Δ.Ε. και να οικοδομήσουμε το Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, μια αναγεννημένη 4^η Διεθνή.

Κυκλοφορεί από τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Για μια σύγχρονη επαναστατική στρατηγική

Οι διαφορές της ΟΚΔΕ με τα ρεφορμιστικά κόμματα και τις οργανώσεις της Άκρας Αριστεράς

Χρονολογία έκδοσης: Δεκέμβριος 2021

Σελίδες: 200

Τιμή: 7 ευρώ

[...] Η κρίση έχει αυξήσει δραματικά την ανεργία, τη φτώχεια, την εξαθλίωση και την πείνα, έχει δημιουργήσει τεράστιες ανισοροπίες και συγκρούσεις συμφερόντων, που μέσα στην αναρχία και τον παραλογισμό του καπιταλισμού απειλούν με νέα κύματα ιμπεριαλιστικών επεμβάσεων και με τον εφιάλητη της γενίκευσης του πολέμου, και έχει διογκώσει την κρίση του περιβάλλοντος σε σημείο απειλητικό για την επιβίωση της ανθρωπότητας. Στο όνομα της σωτηρίας του συστήματος, τα δημοκρατικά δικαιώματα και οι ατομικές ελευθερίες καταργούνται συστηματικά και ξεπροβάλλει ένα αστικό κράτος του ζόφου και του τρόμου, στυγνός υπηρέτης του κεφαλαίου και του ιμπεριαλισμού. Η τεράστια επιστημονική γνώση, οι τεχνολογικές ανακαλύψεις, το τεχνικό και μορφωτικό επίπεδο των εργαζομένων και οι παραγωγικές δυνάμεις που έχουν συσσωρευτεί εδώ και δεκαετίες, αντί για παράγοντας κοινωνικής και ανθρώπινης προόδου μετατρέπονται από την βάρβαρη λογική του κέρδους σε «Ιππότες της Αποκάλυψης», σε δυνάμεις καταστροφής που απειλούν το ίδιο το μέλλον της

ανθρωπότητας (πυρηνικά όπλα, οικολογική καταστροφή κ.λπ.).

Μπροστά σ' αυτήν την ζοφερή κατάσταση, πιστεύουμε ότι είναι σήμερα απαραίτητο να επιχειρήσουμε μια κωδικοποίηση των πιο βασικών σημείων που διαχωρίζουν τους επαναστάτες μαρξιστές από τους ρεφορμιστές, τους αναρχικούς και τον χώρο της άκρας και ριζοσπαστικής Αριστεράς. Ο στόχος μας είναι να συμβάλλουμε στην αντιμετώπιση των αδιεξόδων του ρεφορμισμού και του αναρχισμού, αλλά και στην καταπολέμηση της τεράστιας σύγχυσης και των κάθε λογής αναποτελεσματικών πολιτικών που κυριαρχούν σήμερα στην Άκρα Αριστερά. Αυτή η οριοθέτηση, κατανόηση και εφαρμογή στην πράξη του επαναστατικού μαρξισμού, πιστεύουμε βαθιά ότι είναι προϋπόθεση για την ανασυγκρότηση/ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για την οικοδόμηση του επαναστατικού κόμματος και τελικά για την ρήξη με τον καπιταλισμό, τη νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης και την οικοδόμηση του σοσιαλισμού.

Από το οπισθόφυλλο

Πού θα βρείτε τις εκδόσεις ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Βιβλιοπωλεία: "Πρωτοπορία" Γραβιάς 3-5, "Πολιτεία" Ασκληπιού 1-3 & Ακαδημίας, "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37 & σε όλα τα κεντρικά βιβλιοπωλεία.

Θεσσαλονίκη

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνανα

Βιβλιοπωλείο: "Αναγνώστης" Πυρσινέλα 11

Πού θα βρείτε την εφημερίδα ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Αθήνα

Περίπτερα: Πλ. Κάνιγγος και σχεδόν σε όλα τα περίπτερα των Εξαρχείων.

Βιβλιοπωλεία: "Εναλλακτικό Βιβλιοπωλείο" Θεμιστοκλέους 37, "Καινά Δαιμόνια" Σουλτάνη 8, "Εκτός των Τειχών" Γραβιάς 10-12.

Θεσσαλονίκη

Πολιτικό-Πολιτιστικό Στέκι "Ισκρα", Αμύντα 12, ισόγειο

Βιβλιοπωλεία: "Το Κεντρί" Δημ. Γούναρη 22 (Ναυαρίνο), "Poeta" Αριστοτέλους 34, "Ακυβέρνητες Πολιτείες" Αλ. Σβώλου 28

Πάνανα

Ψιλικατζίδικο "Ψιλικατέσεν" Γρ. Σακκά 14

Και στα κεντρικά πρακτορεία Αθηναϊκού τύπου σε όλη την Ελλάδα.

Γίνε Συνδρομητής - Ενίσχυσε την ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Γράψτε μας στο e-mail ergatikipali@okde.gr ή ταχυδρομήστε μας τα στοιχεία σας στην διεύθυνση Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 104 37, Αθήνα.

Ετήσια συνδρομή εσωτερικού 15 ευρώ - εξωτερικού 20 ευρώ.

ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

Μηνιαία εφημερίδα της Οργάνωσης Κομμουνιστών Διεθνιστών Ελλάδας

Εκδίδεται από αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία, Εκδότης: Σωφρόνης Παπαδόπουλος, Εκτύπωση: Κ. Φερέτος, Δερβενίων 30 γραφεία: Αγ. Κωνσταντίνου 57, Τ.Κ. 10437, Αθήνα, τηλ. 210-5247227 - Κλεισούρας 4, Θεσσαλονίκη, τηλ. 2310-237938

www.okde.gr, e-mail: ergatikipali@okde.gr

Metro-boulot-tombeau, δηλαδή «Μετρό-δουλειά-τάφος», αυτό το σύνθημα φωνάζουν εκατομμύρια εργαζόμενοι όλων των κατηγοριών και νέοι απ' άκρου εις άκρον της Γαλλίας, αντιδρώντας στην (αντι)μεταρρύθμιση του συνταξιοδοτικού Μακρόν. Ωστόσο, όσο και αν αυτό το σύνθημα φαίνεται μακάβριο, δίνει πλήρως το πραγματικό περιεχόμενο της (αντι)μεταρρύθμισης του «προέδρου των πλουσίων», όπως αποκαλεί σύσσωμος ο γαλλικός λαός τον Μακρόν. Στη Γαλλία το κατώτατο όριο συνταξιοδότησης με πλήρη σύνταξη ήταν τα 62 χρόνια με 41,5 χρόνια ασφάλισης (χειρότερα από ότι είναι σήμερα στην Ελλάδα, όπου το κατώτατο όριο με πλήρη σύνταξη είναι τα 62 χρόνια με 40 χρόνια ασφάλισης). Με την (αντι)μεταρρύθμιση Μακρόν το κατώτατο όριο για πλήρη σύνταξη γίνεται τα 64 έτη και με 43 χρόνια ασφάλισης. Δεν είναι όμως μόνο ότι τα 62 χρόνια για πλήρη σύνταξη γίνονται σταδιακά 64 και τα 41,5 έτη ασφάλισης 43, αλλά και ότι σταδιακά θα μειώνονται οι συντάξεις! Με λίγα λόγια, η (αντι)μεταρρύθμιση Μακρόν οδηγεί σε περαιτέρω αύξηση της φτωχοποίησης των συνταξιούχων (το 2019, 1,4 εκ. συνταξιούχοι ζούσαν κάτω από το όριο της φτώχειας) και των προϋποθέσεων πλήρους σύνταξης (43 χρόνια ασφάλισης και 70 ετών τουλάχιστον) για να βγει κάποιος στη σύνταξη από τους σημερινούς εργαζόμενους.

Φαραωνικές ανισότητες

Όμως, δεν είναι μόνο ο Μακρόν «ο πρόεδρος των πλουσίων» που δικαίως συγκεντρώνει το μίσος των γάλλων εργαζομένων, της νεολαίας και ευρύτερων λαϊκών μαζών. Οι αδικίες, η διαφθορά των διαφόρων ελίτ που κυβερνούν και που έχουν ταυτιστεί πλήρως με τα συμφέροντα του μεγάλου κεφαλαίου, των τραπεζών και των διαφόρων κερδοσκοπών έχουν ξεπεράσει κάθε όριο. Μια εικόνα αυτής της κατάστασης μας δίνει η πρόσφατη ετήσια έκθεση της Oxfam, που αποκαλύπτει ότι:

«Metro-boulot-tombeau»

1. Το πλουσιότερο 1% της ανθρωπότητας άρπαξε σχεδόν τα 2/3 του νέου πλούτου που δημιουργήθηκε από την έναρξη της πανδημίας (2020) αφήνοντας, ότι «περίσσεψε» για το υπόλοιπο 99% του παγκόσμιου πληθυσμού.

2. Για κάθε δολάριο που κέρδισε ένα άτομο του φτωχότερου 90% της ανθρωπότητας σε αυτή την περίοδο, ένας δισεκατομμυριούχος κέρδισε αντίστοιχα 1,7 εκατομμύριο δολάρια.

3. Ο συνολικός πλούτος των δισεκατομμυριούχων αυξήθηκε με ρυθμό 2,7 δισ. δολαρίων ημερησίως. Η υπερσυσσώρευση ήλθε μάλιστα έπειτα από μια δεκαετία κατά την οποία τόσο ο αριθμός όσο και ο πλούτος των δισεκατομμυριούχων διπλασιάστηκαν.

Όπως πολλές φορές έχουμε γράψει στην «Εργατική Πάλη» η ακρίβεια, ιδιαίτερα στα αγαθά πρώτης ανάγκης, χτυπάει τα λαϊκά στρώματα και προκαλεί υπερκέρδη στο μεγάλο κεφάλαιο, ωστόσο δεν φανταζόμασταν και εμείς ότι θα είχε τόσο τερατώδεις διαστάσεις. Να τι αποκαλύπτει η έκθεση Oxfam:

4. Ενενήντα πέντε εταιρείες τροφίμων και ενέργειας υπερδιπλασίασαν πέρυσι (2022) τα κέρδη τους. Τα τεράστια κέρδη τους άγγιξαν συνολικά τα 306 δισ. δολάρια και από αυτά τα 257 δισ. δολάρια (84%) διανεμήθηκαν στους πλούσιους μετόχους τους. Ένα παράδειγμα μιας πάμπωχης χώρας, ενδεικτικό των φαραωνικών ανισοτήτων είναι του Ινδού δισεκατομμυριούχου Γκοτάμ Αντάνι (ιδιοκτήτης μεγάλων εταιρειών ενέργειας που αύξησε τον πλούτο του (2022) κατά 42 δισ. δολάρια.

5. Την ίδια περίοδο, που οι «από πάνω» είχαν αυτά τα αμύθητα κέρδη, τουλάχιστον 1,7 δισεκατομμύριο εργαζόμενοι ζουν σε χώρες όπου ο πληθωρισμός ξεπερνά τριψήφιους αριθμούς και πάνω από 820 εκατομμύρια άνθρωποι –περίπου ένας στους δέκα ανθρώπους στη Γη– πεινούν.

6. Τέλος, όπως λέει η Παγκόσμια Τράπεζα αυτό που βλέπουμε σήμερα στον κόσμο είναι πιθανότατα η μεγαλύτερη αύξηση της παγκόσμιας ανισότητας και φτώχειας από τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Και ότι ολόκληρες χώρες βρίσκονται αντιμέτωπες με τη χρεοκοπία, ενώ οι πιο φτωχές ξοδεύουν τέσσερις φορές περισσότερα για την αποπληρωμή χρεών προς τους πλούσιους πιστωτές απ' όσα δαπανούν για τη δημόσια υγεία. Το 75% των κυβερνήσεων παγκοσμίως σχεδιάζει λιτότητα για την επόμενη πενταετία και περικοπές των δημόσιων δαπανών κατά 7,8 τρισεκατομμύρια δολάρια.

Ωστόσο, παρά αυτή την άθλια κατάσταση και δυσόιωνη προοπτική, όπως τονίζει η έκθεση, οι διάφορες κυβερνήσεις όχι μόνο δεν τολμούν να φορολογήσουν τους πλούσιους, αλλά κάθε χρόνο θεσπίζουν και περισσότερες φοροαπαλλαγές. Τα παραδείγματα είναι πολλά, ενδεικτικά και εξοργιστικά ταυτόχρονα: α) Ο Ιον Μασκ (ίσως ο πλουσιότερος άνθρωπος του κόσμου), φορολογήθηκε μεταξύ 2014 και 2018 με πραγματικό φορολογικό συντελεστή 3%, ενώ αντίθετα ο Αμπέρ Κριστίν που πουλάει αλεύρια, ρύζι και άλλα δημητριακά στην Ουγκάντα, βγάζοντας 80 δολάρια τον μήνα, φορολογείται με συντελεστή 40%.

Παγκοσμίως, μόλις τέσσερα λεπτά σε κάθε δολάριο φόρου προέρχονται από φόρους περιουσίας. Οι μισοί δισεκατομμυριούχοι του κόσμου ζουν σε χώρες που δεν έχουν φόρο κληρονομιάς για τους άμεσους απογόνους τους. Θα μεταβιβάσουν αφορολόγητα στους κληρονόμους τους έναν θησαυρό 5 τρισεκατομμυρίων δολαρίων, περισσότερο από το ΑΕΠ της Αφρικής, που θα οδηγήσει τελικά σε μια μελλοντική γενιά αριστοκρατικών ελίτ.

7. Και για να σημειώσει το σημαντικό ρόλο των φοροαπαλλαγών για το κεφάλαιο αποκαλύπτει ότι: Ένας ετήσιος φόρος

περιουσίας έως και 5% στους δισεκατομμυριούχους της υψηλίου θα απέφερε 1,7 τρισ. δολάρια ετησίως. Αυτό το ποσό θα αρκούσε για να βγάλει 2 δισεκατομμύρια ανθρώπους από τη φτώχεια, να χρηματοδοτήσει πλήρως τις ελλείψεις στις υπάρχουσες ανθρωπιστικές εκκλήσεις, να παραδώσει ένα 10ετές σχέδιο για τον τερματισμό της πείνας, να στηρίξει τις φτωχότερες χώρες που πλήττονται από τις κλιματικές επιπτώσεις και να παράσχει καθολική υγειονομική περίθαλψη και κοινωνική προστασία για όλους όσοι ζουν σε χώρες χαμηλού και χαμηλότερου μεσαίου εισοδήματος.

Και στη «μικρή» Ελλάδα

Την ίδια περίοδο στη χώρα μας όπου σύμφωνα με την φετινή ετήσια έκθεση της ΓΣΕΒΕΕ: α) το 52,4% των νοικοκυριών δηλώνουν ότι το μηνιαίο εισόδημά τους επαρκεί για 18 ημέρες, πράγμα που οφείλεται στις αυξήσεις των τιμών και στους χαμηλούς μισθούς και συντάξεις, β) για 6 στα 10 νοικοκυριά οι αυξήσεις στα βασικά αγαθά έχουν τη μεγαλύτερη αρνητική επίδραση στο εισόδημά τους, δυο μεγάλες πετρελαϊκές εταιρίες είχαν υπερκέρδη που σοκάρουν. Η HelleniQ Energy (πρώην ΕΛ.Π.Ε) είχε 1,3 δισ. ευρώ κέρδη το 2022 (αύξηση περίπου 57% σε σχέση με το 2021). Η δε Motor Oil πήγε ακόμη καλύτερα με υπερκέρδη 1,7 δισ. ευρώ το 2022, αυξημένα κατά 65% σε σχέση με το 2021.

Όσο και αν αυτά τα στοιχεία (διεθνή και εσωτερικά) σοκάρουν και εξοργίζουν, αυτή είναι η λειτουργία του καπιταλισμού στη νεοφιλελεύθερη παρακμή του. Αυτόν τον παλιό διεφθαρμένο κόσμο με τις φαραωνικές ανισότητες και αδικίες αγωνίζεται να συντρίψει η ΟΚΔΕ με την πολιτική, το πρόγραμμα, τους αγώνες της και να εγκαθιδρύσει μια σοσιαλιστική δημοκρατία των εργαζομένων και όλων των «από κάτω» χωρίς εκμετάλλευση και καταπίεση, χωρίς ανθρώπους που πεινούν και δυστυχούν. Σ' αυτή την πολιτική και ωραίο αγώνα η ΟΚΔΕ ζητάει στις εκλογές της 21ης Μαΐου τη στήριξη και την ψήφο των εργαζομένων της νεολαίας και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων.

Η καπιταλιστική βαρβαρότητα ...

με τη γλώσσα των αριθμών

Mε το μέτωπο στην Ουκρανία να παραμένει ανοιχτό, οι χώρες του NATO αυξάνουν συνεχώς τις δαπάνες για πολεμικούς εξοπλισμούς, αγγίζοντας μέσα στο 2022 το 1,2 τρισ. ευρώ, ποσό αυξημένο κατά 2,2% σε σχέση με το 2021. Η ΕΕ τους τελευταίους μήνες αποφάσισε να κάνει συμφωνία για διάθεση ακόμη 2 δισ. ευρώ για αγορά πυρομαχικών για την Ουκρανία. Η Γαλλία έχει δεσμευτεί από τις αρχές του 2023 να δαπανήσει 400 δισ. κατά την περίοδο 2024-2030. Οι συζητήσεις «κορυφής» του NATO ζητούν ανοιχτά να τεθεί υποχρεωτικό το 2% του ΑΕΠ των χωρών-μελών για στρατιωτικές δαπάνες. Η Ελλάδα δαπανά κατά αναλογία το μεγαλύτερο κομμάτι για στρατιωτικές δαπάνες από όλα τα μέλη του NATO σε ποσοστό του ΑΕΠ (3,54%), μεγαλύτερο ακόμα και από τις ΗΠΑ (3,46%)!

Oι επιθέσεις των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων έχουν δημιουργήσει συσσωρευμένη οργή στην εργατική τάξη παγκοσμίως, που πήρε την μορφή μαζικών διαδηλώσεων και απεργιών σε σειρά από χώρες τους τελευταίους μήνες. Στη Βρετανία πάνω από 500.000 εργαζόμενοι συμμετείχαν σε απεργίες και διαδηλώσεις με αιτήματα για αύξηση των μισθών και καλύτερες συνθήκες εργασίας. Στην Ισπανία πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις με σχεδόν 1 εκατ. διαδηλωτές ενάντια στη διάλυση της δημόσιας και δωρεάν υγείας. Στο Ισραήλ περίπου 600.000 με 700.000 βγήκαν στους δρόμους να διαδηλώσουν ενάντια στην αντιδημοκρατική δικαστική μεταρρύθμιση του Νετανιάχου. Στη Γερμανία οι απεργοί έφτασαν τις 400 χιλιάδες με αιτήματα για αυξήσεις στους μισθούς ενάντια στις αυξήσεις των τιμών. Στην Ελλάδα η κρατική δολοφονία των Τεμπών προκάλεσε διαδηλώσεις που έφτασαν τις 500 χιλιάδες πανελλαδικά. Κορωνίδα των αγώνων αποτέλεσε η εξέγερση της Γαλλίας. Με πάνω από 1,1 εκατ. διαδηλωτές στους δρόμους ενάντια στο ασφαλιστικό Μακρόν, οι κινητοποιήσεις στη χώρα δείχνουν τον δρόμο που πρέπει να ακολουθήσει η εργατική τάξη.

Hτελευταία έκθεση της Τράπεζας Ελλάδος έδειξε την ακραία φτωχοποίηση και τις αυξανόμενες ανισότητες, που βιώνουν οι εργαζόμενοι και η νεολαία. Συνεχώς καλπάζει το ποσοστό του πληθυσμού της χώρας που βρίσκεται σε κίνδυνο φτώχειας ή σε κοινωνικό αποκλεισμό φτάνοντας το 28,3% δηλαδή 2,971 εκατ. άτομα, από 27,4% το 2019. Σύμφωνα με την Ευρωπαϊκή Στατιστική Υπηρεσία, στην Ελλάδα οι νέοι σε ποσοστό 26% βρίσκονται αντιμέτωποι με τον κίνδυνο της φτώχειας. Με αυτά τα νούμερα η Ελλάδα κατακτά τη δεύτερη θέση στην φτωχοποίηση της νεολαίας και την τρίτη θέση στις σημαντικές υλικές και κοινωνικές στερήσεις που υφίστανται οι νέοι. Οι δείκτες εισοδηματικής ανισότητας στη χώρα εμφανίζουν σημαντική άνοδο. Συγκεκριμένα, το εισόδημα του πλουσιότερου 20% του πληθυσμού είναι 5,2 φορές μεγαλύτερο από το εισόδημα του φτωχότερου 20% του πληθυσμού.

Ιδιωτικοποίηση του νερού

Ένας διακαής πόθος των καπιταλιστών

Οι ιδιωτικοποιήσεις δημόσιων οργανισμών στους οποίους έχει συσσωρευτεί πλούτος από την εργασία γενεών αλλά και τη συνεισφορά ολόκληρης της κοινωνίας, αποτελεί έναν διαχρονικό στόχο των νεοφιλελεύθερων. Οι πολιτικές αυτές ξεκινούν να εφαρμόζονται από την δεκαετία του '80, εντείνονται τις δεκαετίες του '90 και '00, απογειώνονται την περίοδο των μνημονίων: Ιδιωτικοποίησαν - ξεπούλησαν τη ΔΕΗ, ιδιωτικοποίησαν τα αεροδρόμια, τα λιμάνια, τους δρόμους και τους σιδηροδρόμους με ολέθριες συνέπειες — χαρακτηριστικότερο παράδειγμα το δυστύχημα/δολοφονία στα Τέμπη. Ιδιωτικοποιούν τη λειτουργία των νοσοκομείων εκχωρώντας υπηρεσίες των δημόσιων νοσοκομείων σε ιδιώτες, και τη λειτουργία των πανεπιστημίων μετατρέποντάς τα σε super market μεταλκειακής εκπαίδευσης. Έβαλαν χέρι στα ασφαλιστικά ταμεία, τόσο με τον χαμηλότοκο δανεισμό του κράτους (κάτω από τον πληθωρισμό) και την περικοπή των αποθεματικών με τα μνημόνια, όσο και με τη θέσπιση ιδιωτικής ασφάλισης.

Πρόσφατα πήρε σειρά και το Νερό με το νομοσχέδιο που ψηφίστηκε τον περασμένο Μάρτη από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Λόγω των εκτεταμένων αντιδράσεων η κυβέρνηση και τα «πετσωμένα» ΜΜΕ επιχειρήσαν να παρουσιάσουν το μαύρο - άσπρο λέγοντας ότι «η κυβέρνηση περιφρουρεί τον δημόσιο χαρακτήρα του νερού και ενισχύει την εποπτεία και τις ασφαλιστικές δικλείδες ως προς την ποιότητα και την αποφυγή σπατάλης του δημόσιου αυτού αγαθού». Εδώ πρέπει να σημειώσουμε ότι το μοντέλο των «σκληρών» ιδιωτικοποιήσεων, δηλαδή της εξ ολοκλήρου ιδιωτικοποίησης ενός οργανισμού, που εφαρμόστηκε εδώ και δεκαετίες σε παγκόσμιο επίπεδο μέσα από τα «διαρθρωτικά προγράμματα» του ΔΝΤ και της Παγκόσμιας Τράπεζας (δηλαδή τα μνημόνια) απέτυχε παταγωδώς και εγκαταλείφθηκε. Οι «σκληρές» ιδιωτικοποιήσεις οδήγησαν πολύ γρήγορα, ιδιαίτερα στην περίπτωση του Νερού, σε πλήρη διάλυση των υποδομών, υποβάθμιση της ποιότητας των παρεχόμενων αγαθών/υπηρεσιών, εκτόξευση των τιμών και των κερδών των καπιταλιστών αλλά και στην επικράτηση της διαφθοράς σε ανεξέλεγκτα -ακόμη και για τους νεοφιλελεύθερους- επίπεδα. Επομένως, το μοντέλο που ακολουθούν προβλέπει τον κατακερματισμό των οργανισμών με την εκποίηση των κερδοφόρων τμημάτων στους ιδιώτες, την ιδιωτικοποίηση της τιμολόγησης και της οικονομικής διαχείρισης, ενώ ταυτόχρονα τα τμήματα που χρειάζονται επενδύσεις για συντήρηση-επέκτασης της υποδομής παραμένουν στον έλεγχο του Δημοσίου ή υπάγονται σε Συμπράξεις Δημοσίου και Ιδιωτικού Τομέα ώστε η χρηματοδότηση να γίνεται από το Δημόσιο και τα κέρδη από τις εργασίες να καταλήγουν σε ιδιωτικές τσέπες.

Χαρακτηριστικά παραδείγματα αυτού του μοντέλου αποτελούν οι ιδιωτικοποιήσεις του ΟΣΕ και της ΔΕΗ. Στους σιδηροδρόμους η ευθύνη για το δίκτυο έμεινε στο Δημόσιο και εγκαταλείφθηκε στην τύχη του ενώ η διαχείριση των δρομολογίων και των εισιτηρίων σε ιδιώτη. Η ΔΕΗ έσπασε σε κομμάτια ώστε να δοθούν τα φιλέτα (καινούργια εργοστάσια και πώληση ρεύματος) στους ιδιώτες και να απομείνει στο Δημόσιο η συντήρηση του Δικτύου. Επιπλέον, έβαλαν σε εφαρμογή το χρηματιστήριο ενέργειας με το οποίο οι ιδιώτες πάροχοι γλεντάνε στις πλάτες μας παίζοντας με τις τιμές (έχουν πενταπλασιαστεί μέσα σε 2 χρόνια).

Οι πρώτες προσπάθειες ιδιωτικοποίησης του νερού ξεκίνησαν με την ΕΥΑΘ το 2014, ωστόσο συνάντησαν την σφοδρή αντίδραση του κινήματος που ανάγκασε τα δικαστήρια και το ΣτΕ ναβάλουν φρένο στις επιδιώξεις των νεοφιλελεύθερων κυβερνήσεων. Το 2012, με την υπογραφή των μνημονίων

και την θέσπιση του Υπερταμείου, μεταβίβαστηκε η πλειοψηφία των μετοχών της ΕΥΔΑΠ και της ΕΥΑΘ στο ΤΑΙΠΕΔ. Ενώ τον Φλεβάρη του 2022 το ΣτΕ έκρινε τη μεταβίβαση αντισυνταγματική και απαίτησε την επιστροφή τους, η κυβέρνηση τον Ιούλιο ψήφισε νόμο που ακυρώνει την απόφαση του ΣτΕ. Παράλληλα, προκηρύχθηκε διαγωνισμός για την εκχώρηση σε ιδιώτες της λειτουργίας και συντήρησης του δικτύου ύδρευσης Δήμων του Λεκανοπεδίου της Αττικής, ο οποίος δεν προχώρησε λόγω αντιδράσεων και των αποφάσεων του ΣτΕ. Ωστόσο η νεοφιλελεύθερη mania της κυβέρνησης επέβαλλε να προχωρήσουν στην ιδιωτικοποίηση του νερού. Η κυβέρνηση αρχικά έθεσε σε διαβούλευση για 4 ημέρες το πολυνομοσχέδιο που ανοίγει τον δρόμο για την ιδιωτικοποίηση του νερού, σκόπευε να το καταθέσει προς ψήφιση μερικές ώρες μετά το δυστύχημα στα Τέμπη, το ανέβαλλε για μερικές μέρες και έπειτα από κάποιες απαραίτητες διορθώσεις -για να καμφθούν οι αντιδράσεις του ΣτΕ- το ψήφισε. Με το νομοσχέδιο αυτό η λειτουργία των επιχειρήσεων ύδρευσης και αποχέτευσης υπάγεται στη Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας, σύμφωνα και με τις απαιτήσεις της ΕΕ. Στόχος είναι η απελευθέρωση της αγοράς νερού, η εκχώρηση της οικονομικής διαχείρισης και τιμολόγησης σε ιδιώτες και ο κατακερματισμός των διάφορων δομών (δεξαμενές, δίκτυο ύδρευσης, δίκτυο αποχέτευσης, πώληση). Οι όποιες επενδύσεις πραγματοποιηθούν θα βασίζονται στην απορρόφηση κονδυλίων, αν υπάρχουν, από το ΕΣΠΑ και το Ταμείο Ανάκαμψης.

Εάν η ιδιωτικοποίηση προχωρήσει, οι συνέπειες θα είναι ολέθριες για τους εργαζόμενους και τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Μοναδικό κριτήριο θα αποτελεί το κέρδος των ιδιωτών, επομένως η συντήρηση -πόσο μάλλον η βελτίωση/επέκταση- της υπάρχουσας υποδομής θα εγκαταλειφθεί. Χαρακτηριστικό παράδειγμα αποτελεί η Βρετανία όπου οι εταιρείες ύδρευσης έχουν πληρώσει 72 δισ. σε μερίσματα αλλά σχεδόν τίποτε σε συντήρηση τα τελευταία 30 χρόνια με αποτέλεσμα να διαρρέουν καθημερινά 3 δισ. λίτρα νερού. Είναι επίσης προφανές ότι δεν πρόκειται να πραγματοποιηθούν μη κερδοφόρες επενδύσεις για την υδροδότηση περιοχών εκτός των αστικών κέντρων ούτε και για την άρδευση καλλιεργησιμων εκτάσεων, παρότι ήδη υπάρχει πρόβλημα και θα ενταθεί λόγω της κλιματικής κρίσης. Αντίστοιχα στην αποχέτευση - διαχείριση λυμάτων δεν θα υπάρχει κανένας ουσιαστικός περιβαλλοντικός έλεγχος.

Είναι σαφές ότι οι ιδιωτικοποιήσεις δολοφονούν, διαλύουν το βιοτικό μας επίπεδο και προετοιμάζουν ένα δυστοπικό μέλλον. Η μεγαλειώδης συναυλία που πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη στις 2 Απρίλη ενάντια στην ιδιωτικοποίηση του Νερού αποτέλεσε ένα πρώτο σημαντικό βήμα. Ωστόσο είναι σαφές ότι χρειάζεται να συνεχιστούν οι κινητοποιήσεις και να αποκτήσουν έναν συνολικό χαρακτήρα απέναντι στις επιθέσεις αυτής ή όποιας επόμενης κυβέρνησης καθώς ο μόνος δρόμος είναι ο δρόμος της οργάνωσης και του αγώνα, παίρνοντας παράδειγμα από την εξέγερση στη Γαλλία και συνεχίζοντας τις μεγαλειώδεις απεργιακές κινητοποιήσεις στις 8 και 16 Μάρτη.

Επίκαιρα...

«Μαύρη» και ανασφάλιστη εργασία Ωράριο- «λάστιχο» και αμοιβές- «ψίχουλα»

Μόλις ξεκίνησε η τουριστική σεζόν με τεράστια κενά σε θέσεις εργασίας. Πέρυσι οι κενές θέσεις άγγιξαν τις 55.000. Δηλαδή το ποσοστό έλλειψης ανήλθε σε 22% ή περισσότερες από 1 στις 5 θέσεις εργασίας. Τα κενά δεν «γέμισαν» ούτε φέτος. Φυσικά, κυβέρνηση και εργοδότες επισημαίνουν τον κίνδυνο της έλλειψης προσωπικού που αγγίζει τις 80 χιλιάδες.

Σεζόν στον τουρισμό σημαίνει από 4 έως 6 μήνες εργασίας, χωρίς ρεπό, 7 μέρες την εβδομάδα, με ωράρια που συχνά ξεπερνούν το 12ωρο και πολύ συχνά δίχως ασφάλιση. Τη στέγη και την τροφή την προσφέρει αν θέλει ο εργοδότης, που στην πράξη αυτό σημαίνει ότι ο εργαζόμενος θα περάσει το καλοκαίρι σε κοντέινερ ενώ οι τυχεροί σε δωμάτιο μαζί με άλλους 3. Οι μισθοί είναι προφανώς αναντίστοιχοι και οι υπερωρίες απλήρωτες, ξεκαθαρίζοντας πως όποιος θέλει δουλειά αυτή θα είναι με Ασιατικούς μισθούς. Η υπερεντατικοποίηση της εργασίας είναι μόνιμο πρόβλημα. Τα εργατικά ατυχήματα και η μαύρη εργασία αποτελούν την καθημερινότητα για τους εργαζόμενους στη σεζόν.

Φέτος, όπως και το 2019, οι εκλογές θα διεξαχθούν κατά την τουριστική περίοδο, αποκόπτοντας έτσι αυτούς τους εργαζόμενους (που αποτελούν ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας) από το δικαίωμα της ψήφου. Το υπουργείο Εσωτερικών θα μπορούσε να βρει τρόπους ώστε να μπορέσουν να ψηφίσουν στον τόπο εργασίας τους, πάνω από 220.000 εποχικά εργαζόμενοι, παρόλα αυτά συνειδητά επιλέγει να μην το κάνει. Ο λόγος είναι φανερός καθώς δημοσκοπικά «χάνει», στα νεαρά κοινά, εκεί που καταγράφονται και τα υψηλότερα ποσοστά ανεργίας και μαύρης εργασίας.

Απέναντι στο Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης, είναι μονόδρομος να ανασυγκροτήσουμε τις δυνάμεις μας. Βασικό καθήκον μας είναι το τσάκισμα των μνημονιακών κυβερνήσεων και πολιτικών. Η ανασύνθεση των συνδικάτων μας με συγκεκριμένο σχέδιο που θα υπερασπίζεται στην πράξη τα δικά μας συμφέροντα, ώστε ναβάλουμε ένα φρένο σε αυτή την ολομέτωπη επίθεση.

Ρεύμα: Έξαρση της ενεργειακής φτώχειας Νέες αυξήσεις από 1η Μαΐου

Νέες αυξήσεις ρεύματος προβλεπεται να «γονατίσουν» τα εργατικά - λαϊκά νοικοκυριά από πρώτη του μήνα. Η Ρυθμιστική Αρχή Ενέργειας (ΡΑΕ) προχώρησε σε αναπροσαρμογή χρεώσεων που αφορούν την ισχύ σύνδεσης και την ενέργεια.

Το απαιτούμενο έσοδο της ΔΕΔΔΗΕ από 744 εκατ. ευρώ που ήταν, εκτοξεύεται στα 981 εκ. ευρώ. Αύξηση που προορίζεται για επενδύσεις και δαπάνες της εταιρείας. Το συνολικό κόστος που θα πληρώνει ένα νοικοκυριό με μονοφασική σύνδεση θα ανέβει κατά 22% , ενώ με τριφασική κατά 77%. Η ακρίβεια έχει τσακίσει τα λαϊκά νοικοκυριά, με τις τιμές να αυξάνονται διαρκώς μετατρέποντάς κοινωνικά αγαθά σε είδη πολυτέλειας.

Για όλα αυτά φταίει η κρίση του καπιταλισμού, οι ιδιωτικοποιήσεις και το ξεπούλημα της δημόσιας περιουσίας για τα τεράστια κέρδη των επιχειρήσεων. Το Χρηματιστήριο Ενέργειας έχει γίνει το κέντρο των υπερκερδών για τους παρόχους, χωρίς να μπαίνει κανένα όριο από το κράτος. Όσα επιδόματα-ψίχουλα, και αν δώσει προεκλογικά, η κυβέρνηση Μητσοτάκη, έχει αποτύχει παταγωδώς.

Πρέπει να υπερασπιστούμε τα δημόσια αγαθά και τα εργασιακά μας δικαιώματα. Χρειάζονται αποφασιστικά μέτρα προστασίας των εργαζομένων και των λαϊκών νοικοκυριών, όπως κατάργηση του Χρηματιστηρίου Ενέργειας, δραστική μείωση και πλαφόν στα είδη πρώτης ανάγκης. Η υγεία, η παιδεία, το ρεύμα και το νερό να αποτελούν δημόσια και φθηνά αγαθά.

Κινητοποιήσεις στα ΜΜΜ: Αγώνας για δημόσιες και δωρεάν συγκοινωνίες

Κατά το πρώτο δεκαήμερο του Απριλίου, οι εργαζόμενοι σε λεωφορεία και τρόλεϊ προχώρησαν σε αλληλέλληλες στάσεις εργασίας. Συγκεκριμένα, το Συνδικάτο Εργαζομένων του ΟΑΣΑ και η Ένωση Εργαζομένων ΗΛΠΑΠ προχώρησαν σε στάσεις εργασίας το διάστημα 3-7 και 11 Απριλίου, με τα οχήματα να παραμένουν ακινητοποιημένα για αρκετές ώρες. Με αυτόν τον τρόπο, οι εργαζόμενοι θέλησαν να εκφράσουν την αντίθεσή τους στα σχέδια της κυβέρνησης και της διοίκησης για περαιτέρω υποβάθμιση των δημόσιων συγκοινωνιών. Στις ανακοινώσεις τους, οι εργαζόμενοι αναφέρουν ότι διεκδικούν δημόσιες και ασφαλείς συγκοινωνίες για όλη την κοινωνία και τήρηση των δεσμεύσεων που έλαβαν από τη διοίκηση και την κυβέρνηση. Οι δεσμεύσεις αφορούν αιτήματα των εργαζομένων όπως η αύξηση μισθών, προσλήψεις μόνιμου προσωπικού με παράλληλη κατάργηση των εργολαβιών και αγορά νέου εξοπλισμού, αιτήματα πάγια και διαχρονικά, καθώς οι δημόσιες συγκοινωνίες μπαίνουν πάντα στο στόχαστρο κάθε κυβέρνησης.

Ιδιαίτερα μετά τα μνημόνια και εξαιτίας της βαθιάς κρίσης του ελληνικού καπιταλισμού, οι δημόσιες συγκοινωνίες διαρκώς σαπίζουν. Η ένταξη του ΟΑΣΑ, της ΟΣΥ και της ΣΤΑΣΥ –μαζί με όλη τη δημόσια περιουσία– στο Ταμείο Αξιοποίησης Ιδιωτικής Περιουσίας του Δημοσίου (ΤΑΙΠΕΔ) ή αλλιώς «Ταμείο Ιδιωτικοποιήσεων», τις έχει μετατρέψει σε οργανισμούς που λει-

τουργούν ως επιχειρήσεις με βάση τη λογική του κέρδους. Το Υπερταμείο έχει τον πρώτο και τελευταίο λόγο σε μία σειρά από θέματα όπως τα καθήκοντα και οι μισθοί των εργαζομένων, οι προμήθειες σε οχήματα και εξοπλισμό, το κόστος λειτουργίας και οι τιμές των εισιτηρίων. Στόχος είναι το ξεκοκάλισμα της δημόσιας περιουσίας, με τα κέρδη των ΔΕΚΟ που βρίσκονται στο Υπερταμείο να πηγαίνουν στην αποπληρωμή του χρέους, μέχρι το σημείο διάλυσής τους και ξεπουλήματος σε τιμή ευκαιρίας σε ιδιώτες. Μετά από δέκα χρόνια λειτουργίας του, οι επιπτώσεις της ένταξης των δημόσιων συγκοινωνιών στο ΤΑΙΠΕΔ είναι βαριές: υποστελέχωση, ελλείψεις σε οχήματα και διαρκής αποσάθρωση. Χαρακτηριστικό είναι το γεγονός ότι η ΟΣΥ εκτελεί δρομολόγια με λεωφορεία ακόμα και 30 ετών, με τα τελευταία λεωφορεία που αγοράστηκαν από την εταιρεία να είναι 81 οχήματα φυσικού αερίου το 2004, ενώ δεν γίνεται και καμία πρόσληψη προσωπικού ή όταν γίνεται αφορά συμβασιούχους ορισμένου χρόνου μέσω εργολαβικών εταιρειών. Τα περιστατικά τροχαίων ατυχημάτων, λεωφορείων που κόπηκαν στη μέση ή έπιασαν φωτιά εν μέσω δρομολογίων και σαρδελοποίησης των επιβατών είναι σχεδόν καθημερινά. Την περίοδο της πανδημίας, όλα αυτά έγιναν ξεκάθαρα, καθώς οι εργαζόμενοι αναγκάζονταν να στοιβάζονται ο ένας πάνω στον άλλο, εν μέσω υγειονομικής κρίσης για να πηγαίνουν στη δουλειά τους. Το μόνο που έκανε η κυβέρνηση Μητσοτάκη γι' αυτό ήταν να αγοράσει παλιά, μεταχειρισμένα οχήματα που χρησιμοποιούνταν

σε χώρες της Ευρωπαϊκής Ένωσης χωρίς να πληρούν καμία προδιαγραφή ασφαλείας ή λειτουργικότητας και να εμπλέξει ακόμα περισσότερο τα ιδιωτικά ΚΤΕΛ (συνεργασία μεταξύ ΟΣΥ και ΚΤΕΛ το 2020 και παράτασή της μέχρι το 2023). Από το 2020 που υπογράφηκε η σύμβαση με πρόφαση την πανδημία και την ανάγκη για νέα οχήματα, οι ιδιώτες έχουν λάβει περισσότερα από 180.000.000 ευρώ.

Οι εργαζόμενοι στις συγκοινωνίες διαρκώς κρούουν τον κώδωνα του κινδύνου για το διαρκές μαράζωμα των συγκοινωνιών. Με απεργίες, στάσεις εργασίας και καταγγελίες έχουν αναδείξει πολλές φορές την τραγική κατάσταση που επικρατεί στα Μέσα Μαζικής Μεταφοράς. Οι κυβερνήσεις, με την αγαστή συνεργασία των ΜΜΕ και των διάφορων παρατρεχάμενών τους πετάνε λάσπες για τους «τεμπέληδες οδηγούς» που «ταλαιπωρούν το επιβατικό κοινό και δημιουργούν κυκλοφοριακό κομφούζιο λόγω των απεργιών τους». Μάλλον τα λεωφορεία που παίρνουν φωτιά στη μέση του δρόμου και τα δρομολόγια ανά μια ώρα λόγω έλλειψης οχημάτων και οδηγών προκαλούν ευφορία στους επιβάτες και κυκλοφοριακή αποσυμφόρηση. Πέρα όμως από τις φραστικές επιθέσεις με στόχο να στρέψουν τους επιβάτες (κατά βάση εργαζομένους και φτωχά λαϊκά στρώματα, καθώς ο Μητσοτάκης και το σινάφι του μόνο απ' έξω έχουν δει τις δημόσιες συγκοινωνίες) απέναντι στους εργαζόμενους στα ΜΜΜ, οι διοικήσεις και οι κυβερνήσεις χρησιμοποιούν απροκάλυπτα το τεράστιο αντεργατικό οπλοστάσιο που έχουν στή-

σει (μνημονιακοί νόμοι, νόμος Χατζηδάκη, κ.ά.) και σέρνουν τους εργαζόμενους στα δικαστήρια, ποινικοποιώντας τη συνδικαλιστική δράση, θέλοντας να τσακίσουν την αντίσταση των εργαζομένων και να τους καταστήσουν έρμαιο των ορέξεών τους.

Το μόνο σίγουρο είναι ότι όσο συνεχίζεται αυτή η κατάσταση, νέα «Τέμπη» περιμένουν την κοινωνία. Οι δολοφονία 60 ανθρώπων στην ιδιωτικοποιημένη ΤΡΑΙΝΟΣΕ ήταν ένα προδιαγεγραμμένο μνημονιακό έγκλημα για το οποίο προειδοποιούσαν οι εργαζόμενοι μέσω απεργιών και καταγγελιών. Δεν οφείλεται σε κάποιο «ατομικό λάθος» ή σε «χρόνιες παθολογίες» για τις οποίες ωρύνονται νυχθημερόν οι νεοφιλελεύθεροι κανίβαλοι, αλλά στον πυρήνα του νεοφιλελευθερισμού, την ιδιωτικοποίηση των κερδών και την κοινωνικοποίηση των ζημιών. Η απάντηση μας στους νεοφιλελεύθερους που κυβερνούν σήμερα και σε αυτούς που ετοιμάζονται να κυβερνήσουν αύριο είναι η οργάνωση των εργαζομένων και η ενοποίηση των επί μέρους αγώνων μας σε έναν αγώνα διαρκείας. Μέσα από επιτροπές στους χώρους δουλειάς και τα σωματεία μας, με θάρρα, λέα βήματα να υπερκεράσουμε τη δειλή και προδοτική συνδικαλιστική γραφειοκρατία που προβάλλει μόνο τις στάσεις εργασίας και τις συμβολικές κινήσεις ως απάντηση στον νεοφιλελεύθερο οδοστρωτήρα και να στείλουμε αυτούς που λυμαινούνται τις ζωές μας στον κάλαθο των αχρήστων της ιστορίας.

■ Νίκος Σπ.

ΗΟΚΔΕ, η Σοσιαλιστική Σπουδαστική Πάλη, η Μαθητική Αντεπίθεση και η Αντεπίθεση των Εργαζομένων οργανώνουν το 20ό Αντικαπιταλιστικό Camping στο Camping «Panorama» στην παραλία Μονολίθι της Πρέβεζας από τις 22 έως τις 30 Ιουλίου. Το κόστος συμμετοχής είναι 70 ευρώ για μαθητές/φοιτητές/ανέργους και 85 ευρώ για τους υπόλοιπους. Στις τιμές αυτές περιλαμβάνονται: 8 διανυκτερεύσεις (με δική σας σκηνή) και 8 γεύματα στην αυτοοργανωμένη κουζίνα του camping. Για λιγότερες μέρες διαμονής το κόστος διαμορφώνεται αντίστοιχα στα 9 και 11 ευρώ την ημέρα. Για τη μετακίνησή σας μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας μέχρι τις 20 Ιουλίου. Διαφορετικά υπάρχει πρόσβαση με ΚΤΕΛ μέσω Πρέβεζας και Ηγουμενίτσας.

Πρόγραμμα Συζητήσεων

1. Αγώνες και εξεγέρσεις στην Ευρώπη: Οι εργαζόμενοι και η νεολαία ξεσηκώνονται ενάντια στις κυβερνήσεις των πλουσίων, του πολέμου, της ακρίβειας και της καταστολής. Ποια είναι τα αποτελέσματα και οι προοπτικές.

2. Μετά την έκρηξη των Τεμπών: Οι πολιτικές εξελίξεις και οι αγώνες. Η νέα οικονομική και πολιτική κατάσταση μετά τις εκλογές και η επέμβαση της επαναστατικής αριστεράς.

3. 110 χρόνια από τους Βαλκανικούς Πολέμους: Ο διεθνισμός των βαλκανικών λαών κόντρα στις «μεγάλες ιδέες» των αστικών τους τάξεων και τους ιμπεριαλιστικούς σχεδιασμούς στην περιοχή.

4. Ελληνική Μεταπολεμική Λογοτεχνία: Η ποίηση της ήττας. Παρουσίαση

του Άρη Αλεξάνδρου.

Όπως κάθε χρόνο θα διοργανωθούν εργαστήρια εργαζομένων, φοιτητών, μαθητών και εκπαιδευτικών για τον σχεδιασμό της παρέμβασης στους διάφορους κοινωνικούς χώρους, αλλά και συζητήσεις με Γάλλους αγωνιστές για την εξέγερση στη Γαλλία. Επιπρόσθετα, θα υπάρξει αφιέρωμα για τα 80 χρόνια από τη δολοφονία του μεγάλου έλληνα επαναστάτη μαρξιστή Παντελή Πουλιόπουλου. Εκτός από τις συζητήσεις, πλούσιο θα είναι και το ψυχαγωγικό μέρος του camping, με live μουσικές βραδιές, προβολές ταινιών, αθλητικές δραστηριότητες, εκδρομές, παιχνίδια κ.α. Για τα παιδιά θα γίνουν ξεχωριστές προβολές παιδικών ταινιών και θα λειτουργήσει παιδότοπος για τη δημιουργική απασχόλησή τους. Ακόμα θα λειτουργεί βιβλιοπωλείο με πλούσια συλλογή πολιτικών και λογοτεχνικών βιβλίων.

Να οργανώσουμε την πάλη μας

Η οικονομική κρίση που ξεσπάει ξανά, φέρνει νέα δεινά στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα σε όλο τον κόσμο. Η περιβαλλοντική καταστροφή και ο κίνδυνος ενός τρίτου παγκόσμιου πολέμου –ακόμα και με πυρηνικά– απειλούν να αφανίσουν τον πλανήτη και τους λαούς. Οι κυβερνήσεις των πλουσίων μας καταδικάζουν σε φτώχεια, ανεργία, εξαθλίωση: ο μισός πληθυσμός φτωχάει διαρκώς, το πλουσιότερο 1% του πληθυσμού κατέχει το 56% του παγκόσμιου πλούτου. Προσπαθούν διαρκώς να φορ-

20ό Αντικαπιταλιστικό Camping της ΟΚΔΕ

τώσουν τα σπασμένα της κρίσης τους στις πλάτες των λαών. Η καταστολή, η καταπίεση, η αλαζονεία και αυταρχικότητα του κεφαλαίου και του υπηρετικού του πολιτικού προσωπικού έχουν ξεπεράσει κάθε προηγούμενο. Στο πρόγραμμά τους υπάρχουν μόνο αντεργατικά και αντιδραστικά μέτρα. Ένα νέο κύμα αγώνων και εξεγέρσεων ξεσπά ενάντια στην καπιταλιστική βαρβαρότητα και στις αντιδραστικές κυβερνήσεις. Σε μια σειρά από χώρες (Γαλλία, Πορτογαλία κ.ά.), εργαζόμενοι και νεολαία παλεύουν για καλύτερο βιοτικό επίπεδο, εργασιακές σχέσεις, δημοκρατικά δικαιώματα και ελευθερίες.

Στην Ελλάδα, η κοινωνική έκρηξη μετά το έγκλημα στα Τέμπη ανέδειξε τη χρεοκοπία και το αδιέξοδο του οικονομικού, κοινωνικού και πολιτικού συστήματος. Οι επικίνδυνοι νεοφιλελεύθεροι ΝΔ-ΣΥΡΙΖΑ-ΠΑΣΟΚ, με τα απανωτά μνημόνια τους εδώ και 13 χρόνια, μας έχουν καταστήσει αποικία χρέους, έχουν υποθηκεύσει το παρόν και το μέλλον μας, έχουν φέρει την ελληνική κοινωνία στα όρια της:

α) Ιδιωτικοποιούν και ξεπουλάνε τα πάντα: ρεύμα, νερό, Υγεία, Παιδεία, συγκοινωνίες...

β) Αφήνουν την ακρίβεια ανεξέλεγκτη, επιτρέποντας στους κερδοσκόπους να παραιτούν ασύδοτα πάνω στις ανάγκες μας.

γ) Με πλειστηριασμούς αρπάζουν τα σπίτια εργαζομένων και φτωχών, τα χαρίζουν σε τράπεζες και funds.

δ) Με τον εργασιακό Μεσαίωνα κα-

ταργούν το δωρο, τις συλλογικές συμβάσεις, χτυπάνε το δικαίωμα στην απεργία και τον συνδικαλισμό.

ε) Ενισχύουν διαρκώς ένα αστυνομικό κράτος για να τρομοκρατούν όσους αγωνίζονται, με χουντικές απαγορεύσεις και δολοφονικές επιθέσεις της αστυνομίας σε διαδηλώσεις και στα Πανεπιστήμια.

στ) Μετατρέπουν τη χώρα σε απέραντη βάση των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ, εμπλεκοντάς μας σε επικίνδυνες πολεμικές περιπέτειες.

Παλεύουμε για την ανασυγκρότηση των δυνάμεων των εργαζομένων και της νεολαίας, την οργάνωση ανυποχώρητων αγώνων, την υπεράσπιση όλων των δικαιωμάτων μας. Ενισχύουμε όλους τους αγώνες στη χώρα μας — συντονιζόμαστε με κινήματα και εξεγέρσεις των «από κάτω» σε όλο τον κόσμο. Οργανώνουμε την πάλη μας, ώστε να απαλλαχθούμε από μνημόνια, χρέος, ιμπεριαλιστές, πόλεμο. Με μια ενωτική πολιτική, με την εξέγερση των εργαζομένων και της νεολαίας, με κοινούς αγώνες των λαών της περιοχής. Για μια επαναστατική Κυβέρνηση των Εργαζομένων, που θα επιβάλλει ένα πρόγραμμα πραγματικών λύσεων. Για τον Σοσιαλισμό. Για μια Αριστερά Επαναστατική στη χώρα μας και διεθνώς, το απαραίτητο εργαλείο για να νικήσουμε.

Πληροφορίες Επικοινωνίας:

e-mail: ergatikipali@okde.gr

Τηλέφωνα:

Αθήνα : 6955990513, 2105247227

Θεσσαλονίκη : 6978715949

Ήπειρος: 6972728101

Πάτρα: 6946342176

Κρήτη: 6976226525

Θεσσαλία: 6949105340

Φοιτητικές Εκλογές 2023

Στις 10 Μάη Ψηφίζουμε – Στηρίζουμε ΣΣΠ

Στις 10 Μάη θα πραγματοποιηθούν οι φετινές φοιτητικές εκλογές, που συμπίπτουν με τις εθνικές εκλογές της 21ης Μάη, συνεπώς συνδέονται με το κεντρικό πολιτικό σκηνικό. Διεξάγονται, παράλληλα, σε μια περίοδο σημαντικών τομών και καμπών τόσο για τον παγκόσμιο όσο και για τον ελληνικό καπιταλισμό.

Πρώτον, η παγκόσμια οικονομία βρίσκεται στα πρόθυρα μιας νέας όξυνσης της οικονομικής κρίσης. Στην Ελλάδα, τα μνημόνια διαρκείας, η διάλυση του παραγωγικού ιστού, η εκτόξευση όλων των χρεών (δημόσιων, ιδιωτικών) και η απαρέγκλιτη στροφή της ελίτ στον παρασιτισμό και την κερδοσκοπία βυθίζουν την οικονομία όλο και πιο βαθιά, στερώντας κάθε προοπτική ανάκαμψης. Τα αστικά επιτελεία παρακολουθούν σαστισμένα τη συνεχή υποβάθμιση της οικονομίας και την έκρηξη της ακρίβειας, ενισχύοντάς τις με την πολιτική τους. Η επίθεση συμπληρώνεται με τον πόλεμο στην Ουκρανία, στον οποίο η κυβέρνηση μας εμπλέκει άμεσα. Επιλέγοντας να είναι ο πιο πρόθυμος σύμμαχος των ΗΠΑ-ΕΕ-NATO, έχει γεμίσει τη χώρα με βάσεις.

Δεύτερον, μετά την τραγωδία των Τεμπών βγήκε απότομα στην επιφάνεια η υποβόσκουσα πολιτική κρίση όλων των τελευταίων χρόνων και εκφράστηκε η απέχθεια των μαζών για όλο το σάπιο «επίσημο» πολιτικό σκηνικό της κυβέρνησης της ΝΔ και της άθλιας «αντιπολίτευσης» των ΣΥΡΙΖΑ - ΠΑΣΟΚ. Ο απολογισμός της κυβέρνησης Μητσοτάκη είναι άθλιος: πλήρης απαξίωση ακόμη και της ανθρώπινης ζωής, παταγώδης αποτυχία αντιμετώπισης της ακρίβειας, της υγειονομικής και της οικονομικής κρίσης, ανελέητη επίθεση σε κάθε δημοκρατικό και συνδικαλιστικό δικαίωμα και κοινωνική κατάκτηση, απανωτοί αντεργατικοί και αντιεκπαιδευτικοί νόμοι.

Στην Εκπαίδευση, η Κεραμέως προχωρά ολοταχώς στην ιδιωτικοποίηση-εμπορευματοποίησή της. Για να μπουν τα θεμέλια του «πανεπιστημίου 2030», διαλύει από τώρα τη μέριμνα με τις Συμπράξεις Δημόσιου - Ιδιωτικού Τομέα, καταργεί τα συγγράμματα, συγχωνεύει/κλείνει σχολές και τμήματα μέσα σε μία νύχτα, δημιουργεί προγράμματα σπουδών με δίδακτρα, θεσμοθετεί τα Συμβούλια Ιδρύματος για να διοι-

κούν οι managers τα Πανεπιστήμια. Ταυτόχρονα, με ηλεκτρονικές εκλογές χτυπάει τον φοιτητικό συνδικαλισμό και με πειθαρχικά οργανώνει κυνήγι μαγισσών ενάντια σε κάθε αγωνιζόμενο φοιτητή.

Η απάντηση του φοιτητικού κινήματος παραμένει αναντίστοιχη. Όλοι οι νέοι που αγωνίστηκαν, πετύχαμε νίκες όπως την ακύρωση στην πράξη των σχεδίων για πανεπιστημιακή αστυνομία και ηλεκτρονικές εκλογές. «Τσαλακώσαμε» την εικόνα της κυβέρνησης. Ωστόσο, αυτές οι νίκες μένουν ανολοκλήρωτες, όσο οι νόμοι Κεραμέως υπάρχουν και εφαρμόζονται. Σε μια τέτοια συγκυρία, όμως, η κρίση και αναποτελεσματικότητα των οργανωμένων δυνάμεων έχει ξεπεράσει κάθε όριο, όπως φάνηκε και στις κινητοποιήσεις για τα Τέμπη: διάσπαρτες και διασπαστικές κινήσεις, καταλήψεις χωρίς επιτροπές και ζωντανή δράση, συντονιστικά για το «θεαθήναι». Αποτέλεσμα: οι κινητοποιήσεις «έκλεισαν» γρήγορα με τις δυνάμεις να έχουν στραμμένο το βλέμμα στις εκλογές.

Το φοιτητικό κίνημα δεν μπορεί να συνεχίσει έτσι. Απαιτείται μια τομή. Να συγκρουστούμε με τις μνημονιακές κυβερνήσεις. Να καταπιαστούμε με τα συνολικά προβλήματα όπως η ακρίβεια, οι ιδιωτικοποιήσεις, ο πόλεμος. Αυτά απαιτούν σοβαρή ανασυγκρότηση του φοιτητικού κινήματος σε αγωνιστική βάση. Σε μια κοινωνία που μας πετά στο περιθώριο, να διεκδικήσουμε τη ζωή μας! Γι' αυτό χρειάζονται σύλλογοι ενεργοί, ζωντανοί. Οι Γενικές Συνελεύσεις να μαζικοποιηθούν, οι σχολές να γίνουν κέντρα αγώνα, να ζωντανέψουν με καταλήψεις, εκδηλώσεις, δράσεις. Μόνο με την αυτοοργάνωση σε επιτροπές και συντονιστικά θα υπάρξει πραγματική ενότητα και ενεργή συμμετοχή, παίρνοντας οι νέοι την κατάσταση στα χέρια μας. Να περάσουμε στην αντεπίθεση. Η ανασύνθεση του φοιτητικού κινήματος, μία αλλαγή των συσχετισμών υπέρ μιας νέας αγωνιστικής πρωτοπορίας, προβάλλει ως αναγκαίοτητα.

Μαύρο στις δυνάμεις των ιδιωτικοποιήσεων, της ακρίβειας, του πολέμου, της καταστολής και της Πανεπιστημιακής Αστυνομίας: ΔΑΠ, ΠΑΣΠ, Δίκτυο (ΣΥΡΙΖΑ): Οι νεοφιλελεύθεροι και κυβερνητικοί εγκάθετοι ΔΑΠίτες υποστηρίζουν τη διάλυση της δωρε-

ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΕ:
ΚΑΤΑΣΤΟΛΗ - ΔΙΔΑΚΤΡΑ - ΤΑΞΙΚΟ ΑΠΟΚΛΕΙΣΜΟ

Έξω ΜΑΤ και ΟΠΠΙ από τις σχολές

Όχι σε ΣΔΙΤ, διάλυση πτυχίων και μέριμνας

Δημόσια Δωρεάν Παιδεία για όλους

Κάτω τα χέρια από τους συλλόγους

ΠΕΡΝΑΜΕ ΣΤΗΝ ΑΝΤΕΠΙΘΕΣΗ

Ανατροπή των νόμων Κεραμέως

Κάτω οι κυβερνήσεις της ακρίβειας, της φτώχειας και του πολέμου

Όχι στην "αριστερά" των κοινοβουλευτικών αυταπατών
Με μια φοιτητική αριστερά ΕΠΑΝΑΣΤΑΤΙΚΗ

οργανωθείτε - παλέψτε μαζί μας

οργανωθείτε - παλέψτε μαζί μας

ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ ΣΠΟΥΔΑΣΤΙΚΗ ΠΑΛΗ

άν παιδείας, την αποπολιτικοποίηση των «ηλεκτρονικών διαδικασιών». Δεν ξεγελιόμαστε από την απάτη και το «προοδευτικό» προσώπιο της παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ.

Γυρνάμε την πλάτη στα αδιέξοδα της ΠΚΣ/ΚΝΕ: Ένα χρόνο τώρα, καμαρώνει ότι είναι 1η δύναμη και το μόνο που έχει κάνει είναι συμβολικές κινήσεις, παραστάσεις διαμαρτυρίας των «εκλεγμένων με την Πανσπουδαστική», ενώ προβάλλει ανύπαρκτες «νίκες». Το μόνο που νοιάζει την ΠΚΣ είναι «η νεολαία να βγάλει συμπεράσματα», δηλαδή να ψηφίσει την ΠΚΣ είναι «η νεολαία να βγάλει συμπεράσματα», δηλαδή να ψηφίσει ΚΚΕ — θέλοντας να ξεχάσουμε ότι στη Βουλή ψήφισαν το επίδομα των 600 ευρώ στους δολοφόνους της αστυνομίας. Θεωρεί μεγαλύτερους εχθρούς της τις υπόλοιπες αριστερές δυνάμεις και δεν διστάζει να χτυπάει και να απειλεί αγωνιστές.

Όχι στη σύγχυση, την πολιτική κατρακύλα, τις εκλογικές αυταπάτες του χώρου των ΕΑΑΚ. Αναπαράγουν τη σύγχυση και την αντιδημοκρατική λειτουργία μέσα

στις συνελεύσεις, την επιμονή στον ξεπερασμένο «φοιτητοκεντρισμό», ενώ το μεγαλύτερο κομμάτι τους υποκλίθηκε στην αστική πολιτική του ΜέΡΑ25, πράγμα που σημαίνει ρήξη με τις αγωνιστικές παραδόσεις και πρακτικές του φοιτητικού κινήματος, της επαναστατικής αριστεράς. Δεν έχουν κανένα κοινό σχέδιο αγώνων και πολιτική και «ενώνονται» μόνο στις εκλογές.

Η ΣΣΠ δεν αποτελεί «άλλη μία χρήσιμη ψήφο», αλλά μία εγγύηση και συμβόλαιο με τον αγώνα, όπως όλα τα χρόνια, όπου βρεθήκαμε στην πρώτη γραμμή κάθε αγωνιστικής προσπάθειας μέσα στο κίνημα. Σ' αυτή την κατεύθυνση καλούμε κάθε συνάδελφο, κάθε αγωνιστή που θέλει να παλέψει για μία ουσιαστική ανασυγκρότηση του κινήματος, να αγωνιστεί μαζί μας, όχι μόνο στη μάχη των εκλογών αλλά και στον δρόμο του ανυποχώρητου αγώνα για την υπεράσπιση της παιδείας, των ζώων και του μέλλοντός μας.

Γιατί να ψηφίσω την ΟΚΔΕ

Ως ΟΚΔΕ συμμετέχουμε αυτόνομα στις εκλογές σε όλη την επικράτεια και ζητάμε από τους εργαζόμενους τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα να μας στηρίξουν και να μας ψηφίσουν. Παλεύουμε και προσπαθούμε να οργανώσουμε τους εργαζόμενους μέσα στους εργασιακούς χώρους και τα κινήματα, για να οικοδομήσουμε μια επαναστατική αριστερά προτείνοντας ένα πρόγραμμα που αποτελεί μια διέξοδο από:

- Την **δολοφονική Κυβέρνηση Μητσοτάκη**, μια από τις χειρότερες στην πολιτική ιστορία της χώρας, υπεύθυνη για: τις ιδιωτικοποιήσεις και εγκλήματα όπως στα Τέμπη και τους δεκάδες χιλιάδες νεκρούς στην πανδημία, την ακρίβεια και τη φτώχεια, την ανεργία και τον εργασιακό μεσαίωνα, το **Νέο Σύστημα Εκμετάλλευσης**, τους πλειστηριασμούς, την καταστολή και το **Κράτος Έκτακτης Ανάγκης**. Κυβέρνηση που έχει στρατευθεί πλήρως με τις ΗΠΑ και το ΝΑΤΟ, μας μπλέκει όλο και πιο βαθιά στο μέτωπο της Ουκρανίας που μας έχει βάλει στον δρόμο του **Τρίτου Παγκοσμίου Πολέμου** και οξύνει επικίνδυνα τον αντιδραστικό ανταγωνισμό των αστικών τάξεων Ελλάδας-Τουρκίας.

- Τα **δεκανίκια του συστήματος** που εμφανίζονται για να συγκρατήσουν και να μειώσουν την κατάρρευση του αστικού πολιτικού σκηνικού. Όλοι αυτοί οι μαϊντανόι με «νέο» ή «πατριωτικό» προφίλ (Ελληνική Λύση, κόμμα Κασιδιάρη κ.τ.λ.) δεν είναι άλλο παρά καθαροίμοι νεοναζί και φασίστες, που πρέπει να τους τσακίσουμε.

- Την **ατιμωτική κατάληξη της πολιτικής του ΣΥΡΙΖΑ** που μετατράπηκε σε μνημονιακό νεοφιλελεύθερο κόμμα και έστρωσε τον δρόμο στον Μητσοτάκη. Η πολιτική του είναι ίδια με της ΝΔ: ιδιωτικοποιήσεις, επιδόματα φτώχειας, ψήφος στα εξοπλιστικά, σε κομμάτια των νόμων-τεράτων του Χατζηδάκη, της Κεραμέως κ.λπ. Την ίδια ευθύνη έχει και το ΠΑΣΟΚ / ΚΙΝΑΛ, που στελέχη του πρωτοστατούν σε σκάνδαλα όπως το Κατάργατε.

- Τη **διασπαστική, ρεφορμιστική πολιτική του ΚΚΕ**, που κάνει ό,τι μπορεί για να καθηλώσει και να διαιρέσει τους αγώνες. Αντί να προτάξει άμεσους στόχους πάλης ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις, μεταθέτει τα πάντα στο ακαθόριστο μέλλον, στην εκλογική ενίσχυση του.

- Τις **συγκολλήσεις** που ξαναπροτείνουν το δοκιμασμένο και αποτυχημένο σχέδιο του «παλιού» ΣΥΡΙΖΑ. Το ΜεΡΑ25 και ο Βαρουφάκης είναι από τους κύριους υπεύθυνους της συνθηκολόγησης του 2015 (ενδιάμεση συμφωνία παράτασης των μνημονίων και αναγνώρισης του χρέους κ.ά.).

Η ψήφος στην ΟΚΔΕ αποτελεί μια διέξοδο απέναντι στο πολιτικό πρόβλημα, απέναντι στη φτώχεια, την αθλιότητα των αστικών μνημονιακών δυνάμεων και την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος. **Με τη διαρκή χειροτέρευση της κρίσης και της πολιτικής σήψης κάθε επόμενη αστική κυβέρνηση είναι δεσμευμένη να ακολουθήσει την ίδια ή και χειρότερη πολιτική.** Είτε είναι λύσεις αυτοδυναμίας, συνεργασίας και τεχνοκρατών, είτε

το φάντασμα της «προοδευτικής» κυβέρνησης, που ρίχνει ως δόλωμα ο Τσίπρας. Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές για να δείξει ότι **εμείς, οι εργαζόμενοι, είμαστε η δύναμη** γιατί παράγουμε όλο τον πλούτο. Η ψήφος στη δική μας δύναμη είναι η μοναδική διέξοδος και όχι η ψήφος στο μικρότερο κακό που οδηγεί πάντοτε στο μεγαλύτερο. Για να αναδείξουμε την αναγκαιότητα μιας **νέας επαναστατικής αριστερής δύναμης**. Θέλουμε μια επαναστατική αριστερά για να ξηλώσουμε τα Μνημόνια και το καθεστώς τους, να απεμπλακούμε από τις ιδιωτικοποιήσεις, τη φτώχεια και τον πόλεμο για μια νικηφόρα σύγκρουση με το σύστημα, τους υπηρέτες και το κράτος, για να καταργήσουμε την εκμετάλλευση ανθρώπου από άνθρωπο με την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος, με την εγκαθίδρυση μιας άλλης εξουσίας, μιας **Κυβέρνησης των Εργαζομένων**. Μια κυβέρνηση που θα επιβάλει ένα ριζοσπαστικό, ταξικό πρόγραμμα για **ΝΑ ΠΛΗΡΩΣΟΥΝ ΟΙ ΠΛΟΥΣΙΟΙ** – που σημαίνει:

α) **Εθνικοποίηση των υπηρεσιών και υποδομών (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες κ.λπ.), των τραπεζών και όλων των τομέων-κλειδιά της οικονομίας**, όσων δημόσιων οργανισμών/υπηρεσιών ιδιωτικοποιήθηκαν, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Βαριά φορολόγηση των κερδών και των πλουσίων.

β) **Έξοδος από ΕΕ και Ευρώ. Παύση πληρωμών – Μονομερής διαγραφή του χρέους. Καθιέρωση εθνικού νομίσματος.**

γ) **Να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, να διώξουμε τις βάσεις. Καμία συμμετοχή στον πόλεμο και στις κυρώσεις στις**

πλάτες των λαών.

δ) **Λεφτά για τη Δημόσια Δωρεάν Υγεία και Παιδεία, για ένα πραγματικό κοινωνικό πρόγραμμα.** Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς – συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις για όλους.

ε) **Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών** για την αντιμετώπιση του κύματος φτώχειας και εξαθλίωσης, του Κράτους Έκτακτης Ανάγκης, της απειλής του πολέμου.

Σ τ ο ψ η φ ο - δέλτιο της Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετέχουν μέλη διοικήσεων σωματείων, συνδικαλιστές και εργαζόμενοι με σημαντική συμβολή στις απεργίες και τους αγώνες, φοιτητές και εργαζόμενοι ενεργοί στο φοιτητικό και εργατικό κίνημα. Που έπαιξαν και παίζουν σημαντικό ρόλο σε όλα τα κινήματα, στους μικρούς ή μεγάλους αγώνες.

**Για την Ενίσχυση & Νίκη των Αγώνων
Για την Αντεπίθεση των Εργαζομένων
Για μια Αριστερά Επαναστατική**

**Στηρίξτε – Ψηφίστε ΟΚΔΕ
Οργάνωση Κομμουνιστών
Διεθνιστών Ελλάδας**

Η ΟΚΔΕ κατεβαίνει στις εκλογές για να δείξει ότι εμείς, οι εργαζόμενοι, είμαστε η δύναμη γιατί παράγουμε όλο τον πλούτο.

Η Προεκλογική μας Καμπάνια

Στα πλαίσια της προεκλογικής περιόδου και με πρόθεση να μαζικοποιήσει την απεύθυνσή της, δίνοντας μια χρήσιμη επιλογή ψήφου σε όλες τις εκλογικές περιφέρειες, και σταθερά ενάντια στο αστικό πολιτικό σκηνικό, η ΟΚΔΕ διεξάγει μια δυναμική προεκλογική καμπάνια. Με τον τρόπο αυτό καλούμε όλους τους εργαζόμενους, άνεργους, φοιτητές, νέους, φτωχούς, να ψηφίσουν για τους αγώνες της «επόμενης μέρας» των εκλογών και να συμμετέχουν ενεργά σε αυτούς, καθώς οι εκλογές αποτελούν για εμάς βήμα πολιτικοποίησης των λαϊκών μαζών και όχι ευκαιρία μετάθεσης και ανάθεσης της πολιτικής τους δράσης σε οποιουδήποτε «εκπροσώπους». Πέρα από τον προεκλογικό χαρακτήρα της περιόδου δηλαδή, οι δράσεις μας έχουν και ένα περιεχόμενο με πολιτική διάρκεια, με επίκεντρο τους αγώνες ενάντια σε ιδιωτικοποιήσεις, ακρίβεια, πόλεμο, πολιτική σήψη και κρατική τρομοκρατία. Έτσι, στον πυρήνα της καμπάνιας μας βρίσκονται ζωντανές δράσεις σε πόλεις και γειτονίες για τη διακίνηση του υλικού μας.

Το υλικό αυτό αποτελείται από το προεκλογικό τετρασέλιδο, το μηνιαίο φύλλο της εφημερίδας της ΟΚΔΕ «Εργατική Πάλη» και το εφημεριδάκι της φοιτητικής παράταξης, της Σοσιαλιστικής Σπουδαστικής Πάλης. Κεντρικές θεματικές που καλύπτονται από αυτά είναι ο λόγος που μια οργάνωση της άκρας και επαναστα-

τικής αριστεράς επιλέγει να συμμετέχει στις εκλογές, γιατί η συμμετοχή αυτή είναι αυτόνομη και τους λόγους που το αίτημα για ένα μαχητικό κίνημα είναι πιο επιτακτικό από ποτέ, όποια κυβέρνηση και αν προκύψει από τις επερχόμενες εκλογές. Επιπλέον, εξηγούνται οι διαφορές μας με τους σταλινικούς του ΚΚΕ αλλά και με τις εκλογικιστικές συγκολλήσεις γύρω από ΑΝΤΑΡΣΥΑ και ΜέΡΑ25. Κυριότερο όλων είναι η σαφής και ξεκάθαρη εξήγηση των θέσεών μας, που αφορούν το σύνολο του καπιταλιστικού συστήματος και την αναγκαιότητα της επαναστατικής ανατροπής του. Στόχος μας είναι, μέσα από τη διακίνηση του υλικού μας να κάνουμε εύκολα προσιτή μια όσο το δυνατόν πιο πλήρη και ειλικρινή εικόνα της πολιτικής και κοινωνικής πραγματικότητας μέσα στην οποία καλούμαστε να «εκλέξουμε αντιπροσώπους». Πέρα από αυτό όμως να κάνουμε και σαφές ότι, απέναντι στη νεοφιλελεύθερη σήψη όλων των αστικών κομμάτων υπάρχει εναλλακτική, μέσα από τους αγώνες μας, με μια αριστερά επαναστατική.

Ο τρόπος που διεξάγεται η καμπάνια μας έχει σαν επίκεντρο την άμεση επαφή με τον άνθρωπο και έτσι κυρίως γίνεται μέσα από παρεμβάσεις και εκδηλώσεις στο κέντρο και τις γειτονίες των πόλεων, την ανάρτηση αφισών και πανό, και δευτερευόντως αφορά την όποια παρουσία μας διαδικτυακά και σε ΜΜΕ. Σε Αθήνα, Θεσσαλονίκη, Ιωάννινα και Πάτρα γίνο-

νται εβδομαδιαίες παρεμβάσεις για τη διακίνηση του υλικού και των εκδόσεών μας κεντρικά, αλλά και σε γειτονίες (Δάφνη, Κορυδαλλός, Περιστέρι κ.ά. στην Αθήνα, Αμπελόκηποι, Εύοσμος, Σταυρούπολη, Τούμπα, Καλαμαριά κ.ά. στη Θεσσαλονίκη και σε πολλές γειτονίες σε Ιωάννινα και Πάτρα). Στις πόλεις αυτές αλλά και σε Βόλο και Ιεράπετρα πραγματοποιούνται και κεντρικές πολιτικές εκδηλώσεις όπου παρουσιάζεται ανοιχτά το πρόγραμμά μας, ενώ γίνονται και μικρότερες εκδηλώσεις σε γειτονίες όπου διατηρούμε σταθερή παρέμβαση. Κεντρικά σημεία επίσης αποτελούν μεγάλοι εργασιακοί χώροι, ΙΚΑ, ΟΑΕΔ, Μετρό, μεγάλα εμπορικά καταστήματα, τηλεπικοινωνίες και επισιτισμός. Άλλες πόλεις στις οποίες παρεμβαίνουμε περιλαμβάνουν: Πειραιάς, Ελευσίνα, Κόρινθος, Τρίπολη, Καλαμάτα, Άργος, Ναύπλιο, Λαύριο, Κερατέα, Κορωπί, Θήβα, Χαλκίδα, Λειβαδιά, Λαμία, Πρέβεζα, Ηγουμενίτσα, Άρτα, Πύργος, Ζάκυνθος, Καστοριά, Φλώρινα, Λάρισα, Σέρρες, Βέροια, Νάουσα, Καστοριά, Κατερίνη, Καβάλα, Ξάνθη, Κοζάνη, Αλεξανδρούπολη.

Οι εξορμήσεις μας συναντάνε την αποδοχή του κόσμου που καταλαβαίνει την αναγκαιότητα μιας ριζικής αλλαγής, αρκετοί μάλιστα επηρεασμένοι από το έγκλημα στα Τέμπη συμφωνούν με την πολιτική μας για «εθνικοποίηση σιδηροδρόμων», ενάντια στις ιδιωτικοποιήσεις του ρεύματος, του νερού και όλων των δημόσιων

αγαθών (υγεία, παιδεία, πολιτισμός κ.λπ.). Λίγοι είναι πλέον αυτοί που δεν αντιλαμβάνονται πως οι πολιτικές της δεξιάς αλλά και των «προοδευτικών δυνάμεων» δεν γίνονται με γνώμονα το συμφέρον του κοινωνικού συνόλου, αλλά αντίθετα οι συνέπειές τους είναι από βλαβερές έως και εγκληματικές. Απογοητευμένοι από το αστικό πολιτικό σκηνικό, εμφανίζονται θετικοί στο να ακούσουν κάτι διαφορετικό και καινούργιο, που αν μη τι άλλο αφορά στα προβλήματα που βιώνουν και προτείνει ουσιαστικές λύσεις που απευθύνονται στο δικό τους συμφέρον, το σ υ μ φ έ ρ ο ν της εργατικής τάξης. Έτσι, διεκδικώντας μαχητικά «το δίκιο του εργάτη, του απεργού, του άνεργου και του μετανάστη» και όχι με άδεια λόγια περί μιας αφηρημένης «δικαιοσύνης» ή «σταθερότητας», πορευόμαστε στο δρόμο προς τις κάλπες, αλλά κυρίως και πρωτίστως στο δρόμο του αγώνα.

καλούμε όλους τους εργαζόμενους, άνεργους, φοιτητές, νέους, φτωχούς, να ψηφίσουν για τους αγώνες της «επόμενης μέρας» των εκλογών και να συμμετέχουν ενεργά σε αυτούς

Γιατί με μια Επαναστατική Αριστερά

Οι ρεφορμιστές (ουσιαστικά πράκτορες της αστικής τάξης μέσα στο εργατικό κίνημα), δηλαδή η σοσιαλδημοκρατία και ο σταλινισμός, αν και έχουν καταρρεύσει πολιτικά και οργανωτικά, συνεχίζουν ωστόσο να σπέρνουν αποπροσανατολισμό και σύγχυση. Αρνητική κληρονομιά τους είναι η δυσφήμιση του σοσιαλισμού και της επανάστασης, σωρεία προδοσιών και ηττών, μια χρόνια διαπαιδαγώγηση στη διαχείριση της κρίσης του συστήματος, στην ενσωμάτωση στους αστικούς θεσμούς, ο κοινόβουλο-λεντικός κρετινισμός κ.ά. Η μετάλλαξη τους σε φορείς και εφαρμοστές της αστικής/νεοφιλελεύθερης πολιτικής και ιδεολογίας έχει ενισχύσει την απογοήτευση, την αποπολιτικοποίηση, τη λογική του «ιδιωτικού», τον συντηρητισμό.

Βάρκιζα 1944, «βρώμικο '89», δημοψήφισμα 2015...

Η αριστερά είναι διαιρεμένη όχι από καπρίτσιο αλλά πάνω σε διαφορετικά προγράμματα και γραμμές, που σημαίνουν διαφορετικές τακτικές και στρατηγικές (αντιμετώπιση της κρίσης, ζητήματα εξουσίας και κράτους, επέμβαση στο εργατικό κίνημα κ.ά.). Ιστορία της αριστεράς δεν

είναι μόνο οι αγώνες αλλά και οι προδοσίες, συμβιβασμοί και συνθηκολογήσεις, η σύγκρουση ρεφορμιστών και επαναστατών. Όσοι παρουσιάζουν τις προδοσίες ως απλά «λάθη», προετοιμάζουν τις επόμενες. Ειδικά όσοι θέλουν να ξεχνάμε ότι ο σταλινισμός και η σοσιαλδημοκρατία έφτασαν μέχρι και στη φυσική εξόντωση της επαναστατικής πρωτοπορίας.

ΣΥΡΙΖΑ και Τσίπρας δεν κατέληξαν μνημονιακοί από παρθενογένεση αλλά έχοντας θητεύσει σε μια ολόκληρη κομματική σχολή. Η οποία ευθύνεται για το «βρώμικο '89» (συμμετοχή σε δύο διαδοχικές αστικές κυβερνήσεις το 1989-1990 από τον τότε Συνασπισμό, συμμαχία του ΚΚΕ και προερχόμενων απ' τον «ευρωκομμουνισμό» του ΚΚΕ εσ.), για μια ακόμα κρίσιμη συμμετοχή του ΚΚΕ στην αστική κυβέρνηση «εθνικής ενότητας» το 1944, για την Βάρκιζα. Είναι δηλαδή η σταλινική σχολή του ΚΚΕ, απ' όπου προήλθε παλιότερα ο Συνασπισμός και πιο πρόσφατα ο ΣΥΡΙΖΑ.

«Αριστερά» της καπιταλιστικής ανάπτυξης

Η πολύπλευρη κρίση του εργατικού κινήματος έχει ευνοήσει διάφορα εκλογικά μέτωπα, κόμματα ή πρόσωπα που εμφανίζονται ως «αριστερά» ή «προοδευτικά». Ποδέμος, Μελανσόν, Λούλα, ΣΥΡΙΖΑ, ΚΚΕ, Βαρουφάκης κ.ά. έχουν κοινή στρατηγική τον **κοινοβουλευτικό δρόμο**. Δευτερεύον είναι αν το συνοδεύουν από μικρότερη ή μεγαλύτερη παρουσία σε κινητοποιήσεις (ή κομματικές «παρελάσεις»).

Στον πυρήνα του προγράμματός τους έχουν μια ανάπτυξη «παραγωγική», «δικαιική» ή «περιβαλλοντική». Δηλαδή μια καπιταλιστική ανασυγκρότηση, όπου ο πλούτος θα «αναδιανεμέται», γιατί τώρα επωφελούνται μόνο «μια χούφτα» εκμε-

ταλλευτές. Ένας ειδυλλιακός καπιταλισμός, χωρίς κρίσεις (το μοναδικό που λείπει το ΚΚΕ, δήθεν «μαρξιστικά», απλά για μια περιοδική εναλλαγή βιομηχανικών κύκλων, σημαίνει ότι υποβιβάζει εντελώς τη δομική κρίση του καπιταλισμού σε τετριμμένο φαινόμενο). Έτσι, εργαζόμενοι και καπιταλιστές –εκτός (ίσως) απ' τους πολύ «αχόρταγους»– έχουν κοινό συμφέρον να παράγουν περισσότερο πλούτο ώστε να τον διανεμούν πιο δίκαια. Ίσως χρειάζονται και ορισμένοι αγώνες, όπου οι πρώτοι θα πείσουν τους δεύτερους – και όλο αυτό θα καταλήξει επιτυχώς αν η κυβέρνηση είναι «αριστερή» ή «προοδευτική» ή «φιλολαϊκή»...

Βέβαια στον **πραγματικό** καπιταλισμό, «πλούτος» σημαίνει παραγωγή υπεραξίας – δηλαδή καπιταλιστική εκμετάλλευση και ταξική πάλη. Σημαίνει αδυσώπητο ανταγωνισμό των καπιταλιστών μεταξύ τους αλλά κυρίως μεταξύ καπιταλιστών και εργατών.

«Μικρότερο κακό»: η αριστερά που δεν χρειαζόμαστε

Σήμερα το κεφάλαιο έχει αποφασίσει να συντρίψει την εργατική τάξη, όχι να «συνεννοηθεί» μαζί της. Ακόμα και με τις καλύτερες προθέσεις, όσοι υποστηρίζουν διάφορα κατ' όνομα ριζοσπαστικά μέτρα («ρήξης ή «προοδευτικά» ή με τον σοσιαλισμό σε κάποιο ομιχλώδη ορίζοντα που δεν πλησιάζει ποτέ) είναι αναγκασμένοι να διαχειριστούν, να προστατεύσουν μια οικονομία της αγοράς και ένα αστικό κράτος – σε συνθήκες βαθιάς κρίσης.

Έτσι, **πάντα το «μικρότερο κακό» φέρνει το χειρότερο**, πιο βάρβαρες εκδοχές των νεοφιλελεύθερων στην κυβέρνηση και στο κράτος. Όπως έκανε και ο «αμοιβαία επωφελής συμβιβασμός» του ΣΥΡΙΖΑ, νεκρανασταίνοντας το μνημονιακό μπλοκ

και ανοίγοντας δρόμο στον Μητσοτάκη.

Η αριστερά με την οποία μπορούμε να νικήσουμε

Μόνη χρήσιμη επιλογή είναι η ενίσχυση μιας επαναστατικής αριστεράς. Που έχει ένα πραγματικό μεταβατικό πρόγραμμα, το οποίο ξεκινάει από τη σημερινή κατάσταση και μέσα από την ανάπτυξη των αγώνων και της αυτοοργάνωσης των μαζών ανοίγει δρόμο προς τη Σοσιαλιστική Επανάσταση.

Καμία σχέση δεν έχει αυτό π.χ. με την κοινή πολιτική των ΣΥΡΙΖΑ και ΚΚΕ για υπεράσπιση των «κυριαρχικών δικαιωμάτων μας», για ενίσχυση των σωμάτων ασφαλείας με 600άρια σήμερα για εκδημοκρατιστούν δήθεν αύριο. Ούτε με σχήματα όπως το ΜεΡΑ25, που δεν έχουν καν τη φυσιογνωμία, τις σχέσεις με τις μάζες και τους αγώνες, την ιδεολογία κ.λπ. των παλιότερων αριστερών κομμάτων – αλλά αποτελούν αστικούς σχηματισμούς, όπου πρώην Συριζαίοι και νεόκοποι σύμμαχοί τους παλεύουν για βουλευτικές θέσεις. **Με μια «αριστερά» που καλεί σε «εκδημοκρατισμό» και «δικαιοσύνη», που παρά τα παχιά λόγια στις πιο κρίσιμες στιγμές συντάσσεται με τις κεντρικές επιλογές του αστικού καθεστώτος.**

Ο στρατηγικός στόχος υποδεικνύει και τα μέσα. Αν πραγματικά επιδιώκουμε τη νίκη της εργατικής τάξης, πρέπει μέσα στους καθημερινούς αγώνες να οικοδομούμε, να ενισχύουμε μια επαναστατική δύναμη. Το απαραίτητο σύνθημα «ενότητα μέσα στους αγώνες, αγώνας για την ενότητα» δεν πρέπει να εκφυλίζεται σε πλαδαρές εκλογικιστικές συρραφές. Αυτό είναι το σχέδιο, η πολιτική και πρακτική της ΟΚΔΕ.

ΟΚΔΕ, Ρεφορμιστές, Άκρα Αριστερά:

Οι διαφορές μας

Οι θεμελιώδεις εξελίξεις μετά το ξέσπασμα της κρίσης / χρεωκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού το 2010 και την είσοδο στα Μνημόνια, δημιούργησαν ένα νέο τοπίο στα ρεφορμιστικά κόμματα αλλά και στην άκρα αριστερά.

Ο ΣΥΡΙΖΑ δεν υπάρχει πλέον ως αριστερή ρεφορμιστική δύναμη. Βιάζοντας τη θέληση του ελληνικού λαού, μετατρέποντας το μεγαλειώδες ΟΧΙ σε ΝΑΙ το 2015, νεκρανάστησε το σάπιο μνημονιακό πολιτικό προσωπικό.

Ενσωματώθηκε στις αστικές μνημονιακές δυνάμεις και στον κρατικό μηχανισμό, αναπαράγοντας φαινόμενα αλλαγών, δόσοληψιών κ.λπ. Εφάρμοσε ακραίες νεοφιλελεύθερες πολιτικές (υποθήκευση δημόσιας περιουσίας για 100 χρόνια, «απελευθέρωση» των funds ενάντια στα λαϊκά σπάρια, ιδιωτικοποιήσεις...) και βάρβαρη «στρατηγική συνεργασία» με τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό. Έχοντας ένα «αριστερό» προσωπείο, οι απάτες του δηλητηρίασαν με απογοήτευση τις εργατικές και λαϊκές μάζες.

Το ΚΚΕ έντυσε με «λενινιστικό» μανδύα την λεγόμενη «αποκατάσταση του επαναστατικού χαρακτήρα» του – όμως πάντα παίζει συντηρητικό και αντιδραστικό ρόλο. Σε όλες τις κρίσιμες στιγμές (πιο πρόσφατα: Δεκέμβρης 2008, κίνημα αγανακτισμένων, δημοψήφισμα 2015 κ.ά.) η πολιτική και πρακτική του είναι η αγωνιώδης υποταγή στην αστική «κανονικότητα» και νομιμότητα. Στις χουντοαπαγορεύσεις των λοκντάουν, έριξε την γραμμή «θα λογαριαστούμε μετά». Αποδέχεται στην πράξη την εφαρμογή των νόμων Χατζηδάκη, Κεραμέως κ.λπ. (όπως με την πρόσφατη νομιμοποίηση συνένδρων από «ηλεκτρονικές εκλογές» στο Εργατικό Κέντρο Αθήνας). Ψήφισε το ατιμωτικό επίδομα των 600 ευρώ στους ένστολους. Στην έκρηξη μετά τα Τέμπη, πάσχιζε να περιορίσει το κίνημα σε συναισθηματισμούς, καταγγέλλοντας τα αιτήματα πτώσης της κυβέρνησης και εθνικοποίησης των σιδηροδρόμων. Στα συνδικάτα καταγγέλλει φραστικά την ηγεσία της ΓΣΕΕ, αλλά συνδιοικεί μαζί της, ψηφίζοντας πλάι σε ΠΑΣΚΕ, ΔΑΚΕ και παράταξη ΣΥΡΙΖΑ για «συγκράτηση» των αγώνων (π.χ. εκπαιδευτικοί) ή «κλιμάκωση» με τις γνωστές απεργίες χωρίς συνέχεια και σχέδιο. Στο φοιτητικό κίνημα προσπαθεί να επαναφέρει τη φυσική βία ενάντια σε ό,τι δεν ελέγχει, να επιβάλλει ένα αντιδημοκρατικό μονοπώλιο ως «πρώτη δύναμη».

Ο χώρος της άκρας αριστεράς γνώρισε αισθητή συρρίκνωση και αποπροσανατολισμό:

α) Ορισμένες οργανώσεις μπήκαν στον ΣΥΡΙΖΑ, εφαρμόζοντας λαϊκομετωπική

πολιτική, με οδυνηρά αποτελέσματα.

β) Η ΑΝΤΑΡΣΥΑ δεν έχει πλέον καμία κοινή παρέμβαση, δράση ή ακόμα εμφάνιση στις κινητοποιήσεις – εκτός από την εκλογική «ενότητα» / συρραφή της τελευταίας στιγμής. Τα σχέδια στο εσωτερικό της είναι εντελώς διαφορετικά ή ανταγωνιστικά (από τη μια, η πολιτική του ΣΕΚ γύρω από τον εαυτό του και στην ουρά της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας – από την άλλη ο «ανεξάρτητος πόλος» αλλά και το «νέο κομμουνιστικό κόμμα»;) του ΝΑΡ). Κύριο χαρακτηριστικό όλων αυτών των δυνάμεων είναι η απουσία μιας στέρεας μαρξιστικής μεθόδου, ένας **έντονος εκλεκτικισμός και εμπειρισμός**. Που αναπαράγει σχηματισμούς και ομορτυνισμούς, σταλινικές και ρεφορμιστικές αντιλήψεις και πρακτικές.

γ) Δυνάμεις που αρχικά βρίσκονταν στην ΑΝΤΑΡΣΥΑ, μετά το 2015 εγκατέλειψαν και τους τύπους μιας αντικαπιταλιστικής αναφοράς για να πάνε στη ΛΑΕ, μετατρέποντας πλέον σε «ριζοσπάστες». Ορισμένοι πήγαν ακόμα πιο μακριά, έπεσαν στην αγκαλιά του ΜεΡΑ25 (ο Βαρουφάκης έχει τεράστιες ευθύνες για την προετοιμασία της συνθηκολόγησης του 2015) – ενός αστικού μορφώματος. Πρόκειται για πολιτική κατακύβη, μια πορεία διαρκούς απομάκρυνσης από την επαναστατική πολιτική, στο όνομα μεγαλεπήβολων σχεδίων «εισβολής» στο κεντρικό πολιτικό σκηνικό, δηλαδή την εκλογή βουλευτών. Δυστυχώς, παρά τα ολοκάθαρα διδάγματα της εμπειρίας του ΣΥΡΙΖΑ, η απειλή μιας «ιταλοποίησης» παραμένει.

Η ΟΚΔΕ αντιμετωπίζει αυτές τις αλ-

λαγές με ανησυχία. Έχοντας οδηγό μας τα λόγια του Λένιν, πως «δεν υπάρχει επαναστατικό κίνημα χωρίς επαναστατική θεωρία», παλεύουμε μέσα στο κίνημα για τη συγκρότηση μιας στέρεας πρωτοπορίας και ηγεσίας. Που να είναι εξοπλισμένες με τον επαναστατικό μαρξισμό, με πρόγραμμα και σχέδιο, στρατηγική και τακτική. Να συμβάλουν στην ανάπτυξη της ενότητας και των αγώνων, των δομών αυτοοργάνωσης. Στην ανασυγκρότηση και ανασύνθεση του εργατικού κινήματος, για την αντιμετώπιση στην καπιταλιστική βαρβαρότητα, τη διεθνιστική σύνδεση με τους αγώνες σε όλο τον κόσμο (Γαλλία, Ευρώπη, Λ. Αμερική κ.ά.). Ξεκινώντας από τις σημερινές συγκεκριμένες αντικειμενικές και υποκειμενικές συνθήκες (ταξική διαστρωμάτωση, κοινωνικό βάρος του προλεταριάτου, κατάσταση του παγκόσμιου και ελληνικού καπιταλισμού, βαθμός οργάνωσης και πολιτικοποίησης του προλεταριάτου, κατάσταση της αστικής τάξης κ.ά.), στοχεύουμε να βρει η εργατική τάξη και όλοι οι εκμεταλλεόμενοι τον δρόμο για την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ τους, για την επιβολή επαναστατικών νικών που θα ανοίξουν τον δρόμο για τον σοσιαλισμό.

Με πίστη σ' αυτή τη συνέπεια και στους αγώνες που έχει δώσει η οργάνωσή μας, διεκδικούμε και την ψήφο των εργαζόμενων, των νέων, των φτωχών, των αγωνιστών. Η ενίσχυση της ΟΚΔΕ, ακόμα περισσότερο η οικοδόμησή της, είναι μια «άλλη», χρήσιμη επιλογή, που αλλάζει τους συσχετισμούς πραγματικά υπέρ των εργαζομένων.

... Έτσι, πάντα το «μικρότερο κακό» φέρνει το χειρότερο, πιο βάρβαρες εκδοχές των νεοφιλελεύθερων στην κυβέρνηση και στο κράτος. Όπως έκανε και ο «αμοιβαία επωφελής συμβιβασμός» του ΣΥΡΙΖΑ...

...στοχεύουμε να βρει η εργατική τάξη και όλοι οι εκμεταλλεόμενοι τον δρόμο για την αλλαγή των συσχετισμών υπέρ τους, για την επιβολή επαναστατικών νικών που θα ανοίξουν τον δρόμο για τον σοσιαλισμό

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα

Η ιδέα ενός μεταβατικού προγράμματος δημιουργείται μαζί με το σύγχρονο κομμουνιστικό κίνημα. Υπάρχει στο Κομμουνιστικό Μανιφέστο, στα πρώτα τέσσερα συνέδρια της 3ης Διεθνούς και κυρίως στο βασικό ιδρυτικό ντοκουμέντο της 4ης Διεθνούς (1938), *Η θανάσιμη αγωνία του καπιταλισμού και τα καθήκοντα της 4ης Διεθνούς* (Μεταβατικό πρόγραμμα) του Τρότσκι.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα χαρακτηρίζεται από:

α) Μια ανάλυση της ιστορικής περιόδου της παρακμής του καπιταλισμού (ιμπεριαλιστικό στάδιο), όπου το σύστημα πέφτει περιοδικά σε βαθιές κρίσεις, από τις οποίες δεν βγαίνει αυτόματα αλλά μόνο με πολιτικά μέσα και εξωγενή σοκ (αντεργατικές επιθέσεις, πόλεμος).

β) Μια μέθοδο λύσης της βασικής αντίφασης της εποχής μας: ενώ οι αντικειμενικοί παράγοντες για τη νίκη της επανάστασης είναι ώριμοι, υπολείπονται οι υποκειμενικοί, δηλαδή η συνείδηση του προλεταριάτου και της ηγεσίας του. Η «κρίση ηγεσίας», κύριο πρόβλημα της εποχής μας και της ανθρωπότητας, είναι μάλιστα σήμερα από πολλές πλευρές πιο οξεία και σύνθετη. Αυτή η αντίφαση δεν λύνεται αυτόματα από την κρίση του καπιταλιστικού συστήματος ή την ανάπτυξη μαζικών αγώνων. Οι επαναστάτες μαρξιστές πρέπει να συμμετέχουν στους αγώνες αυτούς, για να τους μετατρέψουν σε νίκες ενάντια στους καπιταλιστές.

Πιο συγκεκριμένα, το Μεταβατικό Πρόγραμμα του 1938 περιλαμβάνει τα εξής στοιχεία:

α) Γενική εκτίμηση των αντικειμενικών και υποκειμενικών προϋποθέσεων της σοσιαλιστικής επανάστασης.

β) Βασικά συνθήματα / στόχους πάλης

(κατάργηση «εμπορικού μυστικού», εργατικός έλεγχος, εθνικοποιήσεις κ.ά.).

γ) Κοινωνικές και πολιτικές συμμαχίες (εργάτες-αγρότες, ταξική συνεργασία των Λαϊκών Μετώπων, τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου κ.ά.).

δ) Πάλη ενάντια σε φασισμό, ιμπεριαλισμό, πόλεμο.

ε) Πολιτική επανάσταση ενάντια στον σταλινισμό (στο γραφειοκρατικοποιημένο εργατικό κράτος της τότε ΕΣΣΔ).

στ) Συνθήματα / στόχους πάλης και καθήκοντα στις εξαρτημένες και καθυστερημένες χώρες.

ζ) Μορφές οργάνωσης και αυτοοργάνωσης (συνδικάτα, επιτροπές, Σοβιέτ), που συμπεριλαμβάνουν τον εξοπλισμό του προλεταριάτου (πολιτοφυλακή κ.ά.).

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα αποτελεί το πολιτικό μέρος του επαναστατικού προγράμματος. Πρόκειται για ένα σύστημα διεκδικήσεων μεταβατικών, δηλαδή που παρέχουν συνολικά ενώνουν τους αγώνες, ξεκινώντας από τις σημερινές συνθήκες, με σκοπό τη διαπαιδαγώγηση και ανύψωση της συνείδησης πλατιών στρωμάτων της τάξης και της πρωτοπορίας – και οδηγούν σταθερά προς την κατάκτηση της εξουσίας από τους εργαζόμενους.

Το Μεταβατικό Πρόγραμμα σήμερα

Αυτό το πρόγραμμα δεν είναι τυφλοσύρτης ή «ερό κείμενο». Οι επαναστάτες πρέπει να χρησιμοποιούν διαλεκτικά τη μέθοδο και τα βασικά συμπεράσματά του, προσαρμοσμένα στις εκάστοτε περιόδους και συνθήκες. Στη σημερινή κατάσταση του ελληνικού καπιταλισμού πρέπει να περιέχει τους παρακάτω βασικούς άξονες:

α) Εθνικοποίηση των υποδομών (ενέργεια, νερό, συγκοινωνίες κ.λπ.), τραπεζών και τομέων-κλειδιά της οικονομίας, επα-

νακρατικοποίηση όσων δημόσιων οργανισμών / υπηρεσιών ιδιωτικοποιήθηκαν, χωρίς αποζημίωση και κάτω από εργατικό έλεγχο. Βαριά φορολόγηση των κερδών και των πλουσίων.

β) Έξοδος από ΕΕ / Ευρώ. Παύση πληρωμών – Μονομερής διαγραφή του χρέους, Εθνικό νόμισμα.

γ) Να φύγουμε από το ΝΑΤΟ, να διώξουμε τις βάσεις. Καμία συμμετοχή στον πόλεμο, στις κυρώσεις στις πλάτες των λαών.

δ) Λεφτά για Δημόσια Υγεία και Παιδεία, για ένα πραγματικό κοινωνικό πρόγραμμα. Κατάργηση αντιλαϊκών φόρων όπως ο ΦΠΑ. Πλαφόν και μείωση στις τιμές των βασικών αγαθών. Πραγματικές αυξήσεις σε μισθούς-συντάξεις, συλλογικές συμβάσεις για όλους.

ε) Υπεράσπιση και διεύρυνση των δημοκρατικών δικαιωμάτων και ελευθεριών. Δημιουργία επιτροπών δράσης, ενάντια στη φτώχεια και το Κράτος Έκτακτης Ανάγκης.

Οι διαστρεβλώσεις

Η συζήτηση για το Μεταβατικό Πρόγραμμα είχε έρθει στην επιφάνεια μετά το ξέσπασμα της κρίσης / χρεωκοπίας του ελληνικού καπιταλισμού, τη νίκη του ΣΥΡΙΖΑ στις εκλογές του 2015 και την μνημονιακή μετάλλαξή του.

Εμφανίστηκαν πολλοί να υιοθετούν ένα κατ' όνομα «μεταβατικό πρόγραμμα» και πολλές τοποθετήσεις για μια κυβέρνηση «της Αριστεράς», «αντιμνημονιακή», «ενάντια στη λιτότητα» κ.λπ. Στη συντριπτική πλειοψηφία τους βρίσκουμε πληθώρα αστοχιών, λαθών και διαστρεβλώσεων. Οι πολιτικές που στην πραγματικότητα υπηρετούν, είναι εντελώς αντίθετες απ' το Μεταβατικό Πρόγραμμα. Τα συνθήματα αυτά προβάλλονται παραμορφωτικά, ως να πρόκειται για ένα πρόγραμμα «ενδιάμεσο»

ή «ρεαλιστικό» – δηλαδή «φιλολαϊκής» κυβέρνησης και διαχείρισης του αστικού κράτους και της καπιταλιστικής κρίσης. Αυτή ήταν κατεξοχήν η λογική της ΛΑΕ (και δεν εντυπωσιάζει ότι κατέληξε ουρά του αστικού ΜεΡΑ25). Αυτές οι ρεφορμιστικές αντιλήψεις και πρακτικές, ανοιχτές ή συγκαλυμμένες, προέρχονται από το χρεωκοπημένο οπλοστάσιο της σοσιαλδημοκρατίας, του σταλινισμού και του ευρωκομμουνισμού.

Παρά και ενάντια στις πολλαπλές παραποιήσεις, ωστόσο, η μέθοδος και τα συνθήματα του Μεταβατικού Προγράμματος (ανάμεσά τους και η Κυβέρνηση των Εργαζομένων) είναι αναντικατάστατα εργαλεία της επαναστατικής πολιτικής. Δεν υπάρχει άλλη μέθοδος για την προετοιμασία της σοσιαλιστικής επανάστασης. Χωρίς ένα πραγματικό Μεταβατικό Πρόγραμμα, δηλαδή όχι μόνο ορισμένα σωστά συνθήματα αλλά και τον τρόπο πάλης (ενότητα και αυτοοργάνωση της εργατικής τάξης κ.ά.), ο στόχος της επανάστασης είτε μετατίθεται σε ένα αόριστο, μεταφυσικό μέλλον («λαϊκή εξουσία» του ΚΚΕ) είτε διακηρύσσεται εντελώς αφηρημένα («ανατροπή» της ΑΝΤΑΡΣΥΑ) – και στο μεταξύ κυριαρχεί η τρέχουσα συνδικαλιστική ή ακόμα χειρότερα εκλογική ενασχόληση.

...η μέθοδος και τα συνθήματα του Μεταβατικού Προγράμματος (ανάμεσά τους και η Κυβέρνηση των Εργαζομένων) είναι αναντικατάστατα εργαλεία της επαναστατικής πολιτικής.

Οι πολιτικές συμμαχίες της Ο.Κ.Δ.Ε.

Ενιαίο και Λαϊκό Μέτωπο

Μπροστά στην καθολική και διαρκώς επιδεινούμενη κρίση του παγκόσμιου και ιδιαίτερα του ελληνικού καπιταλισμού, μόνη λύση είναι η ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Αναγκαία προϋπόθεση γι' αυτό είναι η ενοποίηση του προλεταριάτου κάτω από ένα επαναστατικό πρόγραμμα, καθώς και η συμμαχία του, κάτω από τη δική του πολιτική ηγεμονία, με τα φτωχά λαϊκά στρώματα. Η βασική τακτική γι' αυτό είναι το Ενιαίο Μέτωπο: μια πολιτική συμμαχία που αναπτύσσει και επιβάλλει το επαναστατικό κόμμα, όταν έχει αριθμητικούς και πολιτικούς συσχετισμούς απέναντι στα υπόλοιπα εργατικά ή ρεφορμιστικά κόμματα.

Ακριβώς αντίθετο είναι το Λαϊκό Μέτωπο ή η διασπαστική πολιτική (όπως σήμερα του ΚΚΕ) των ρεφορμιστών.

Το Ενιαίο Μέτωπο δεν μπορεί να πραγματοποιηθεί με την υιοθέτηση από όλους του επαναστατικού προγράμματος, αλλά πάνω στη βάση προβλημάτων και αντίστοιχων αιτημάτων που αναγνωρίζονται ως καίρια από τη συντριπτική πλειοψηφία των εργαζομένων. Αλλά, εξίσου, το Ενιαίο Μέτωπο δεν είναι μια εκλογική ενότητα ή κοινοβουλευτική κυβέρνηση (σε εξαιρετικές περιπτώσεις θα μπορούσε να πάρει και μια τέτοια τριτεύουσα διάσταση). Είναι μια συμμαχία για την ανάπτυξη ενός εργατικού κινήματος, δηλαδή της αυτοοργάνωσης (και πανεθνικά) και μορφών πάλης, ώστε να πραγματοποιήσει τα αιτήματά του, να τσακίσει την αντίσταση της αστικής τάξης, που η πραγματική εξουσία της βρίσκεται εκτός

του κοινοβουλίου, στον στρατό και στην οικονομία.

Η παραπάνω συζήτηση μπορεί σήμερα να φαίνεται εντελώς αφηρημένη, μια που οι ρεφορμιστές (ΚΚΕ) έχουν αποδυναμωθεί ή δεν έχουν βαρύνοντα ρόλο στην ενοποίηση του ελληνικού προλεταριάτου, ή επειδή τα πολιτικά προβλήματα του προλεταριάτου έχουν ενισχυθεί, ή επειδή η οργάνωσή μας, η Ο.Κ.Δ.Ε. δεν είναι ένα επαναστατικό κόμμα αλλά μόνο το έμβρυο ή ο πυρήνας ενός μελλοντικού επαναστατικού κόμματος κ.λπ. Ωστόσο πρόκειται για μια επιστημονική συζήτηση με τεράστιες, άμεσες πρακτικές συνέπειες.

Αφενός έχουμε την οδυνηρή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ: ένα μέτωπο μεταξύ του παλιότερου Συνασπισμού και αρκετών ακροαριστερών οργανώσεων, που ήταν ένα καθαρόαιμο Λαϊκό Μέτωπο και μάλιστα σε εκφυλισμένη μορφή – μια που δεν ευνόησε κανέναν αγώνα, δεν ανέπτυξε στοιχειωδώς κάποια μορφή αυτοοργάνωσης της εργατικής τάξης, παρά μόνο κινήθηκε αυστηρά σε εκλογικό/κυβερνητικό επίπεδο. Το αποτέλεσμα το γνωρίζουμε όλοι. Μετά την κλοτούμα του ΣΥΡΙΖΑ το 2015, οδηγήθηκαμε σε μια οδυνηρή ήττα, που τις συνέπειές της δεν έχουμε ξεπεράσει ακόμη και σήμερα. Παρ' όλα αυτά, παρά την οδυνηρή εμπειρία του ΣΥΡΙΖΑ, ακόμη και σήμερα έχουμε επανάληψη του ίδιου λάθους, με τις ίδιες γελοίες δικαιολογίες, είτε με την ομαδοποίηση γύρω από το ΜεΡΑ25 είτε με άλλες πολιτικές συγκολλήσεις. Επιπλέον, υπάρχει η απογοητευτική εμπειρία της ΑΝΤΑΡΣΥΑ: παρά τις υποσχέσεις, παρέμεινε μόνο μια

εκλογική συμμαχία, που σχηματίζονταν λίγο πριν τις εκλογές και λίγο μετά διαλύονταν ουσιαστικά στις αντιπαρατιθέμενες συνιστώσες της, μη παίζοντας κανένα ουσιαστικό κοινό ρόλο στο κίνημα.

Αφετέρου, αυτή η θεωρητική συζήτηση καθορίζει τις συμμαχίες που έχουμε κάνει και πρόκειται να κάνουμε ως Ο.Κ.Δ.Ε. Σίγουρα οι πολιτικές συμμαχίες, κατά βάση με οργανώσεις της άκρας αριστεράς, δεν αποτελούν Ενιαίο Μέτωπο, αλλά χαρακτηρίζονται αυστηρά από μια ενιαιομετωπική λογική – και είναι δύο ειδών:

α) Η προσπάθεια να δοθεί μία πρώτη απάντηση ή να αναπτυχθεί ένα κίνημα σε «επιμέρους» μέτωπα, όπως ο πόλεμος, η ακρίβεια, η καταστολή κ.ά. Η οργάνωσή μας έχει πάρει την πρωτοβουλία ή έχει συμμετάσχει ενεργά από την αρχή σε τέτοιες συμμαχίες οργανώσεων και ανένταχτων αγωνιστών. Επιδιώκοντας να φωτίσουμε την κατάσταση στους εργαζόμενους, τη νεολαία και τα φτωχά λαϊκά στρώματα, να αναδείξουμε αιτήματα, να αναπτύξουμε επιχειρήματα για να βοηθηθούν στην πάλη τους, να αναπτύξουμε την προπαγάνδα και κυρίως να δημιουργήσουμε σε σχολές, σχολεία, χώρους εργασίας ή γειτονιές Επιτροπές Δράσης, όπου θα μπορούσαν να συμμετέχουν όσοι αγωνιστές επιθυμούν, και να προχωρήσουμε σε ενεργητικές και ριζοσπαστικές μορφές πάλης (διαδηλώσεις, καταλήψεις κ.ά.).

β) Η προσπάθεια να συγκροτηθεί όσο το δυνατόν καλύτερα ένα κίνημα που ξεσπά (να αναδειχθούν αιτήματα, να αυξηθεί η αυτοοργάνωση, να υπάρξει κλιμάκωση

του αγώνα και να υιοθετηθούν μορφές πάλης του εργατικού κινήματος) ώστε να καταστεί νικηφόρο. Στο παρελθόν υπάρχουν αρκετές περιπτώσεις όπως η Εξέγερση του Πολυτεχνείου, η 25η Μάη 1976, ο Δεκέμβρης του 2008 κ.ά., και ως ένα βαθμό το κίνημα των πλατειών (2011-12), όπου η άκρα αριστερά έχει παίξει έναν τέτοιο ρόλο.

Δυστυχώς τα προβλήματα με τις διάφορες οργανώσεις πολλαπλασιάζονται με αποτέλεσμα, κατά κανόνα, η ενότητα να μην διατηρείται για πολύ, να πηδάνε σαν κατσίκα από το ένα ζήτημα στο άλλο, να μην ενδιαφέρονται για ένα ριζώμα μέσα στις μάζες, να αλληθωρίζουν ή να υποκύπτουν στη «γοητεία» του ΚΚΕ ή τώρα του ΜεΡΑ25 κ.ο.κ. Έτσι, για να κυριαρχήσει πολιτικά μια τέτοια ενιαιομετωπική πολιτική στις μέρες μας, είναι απαραίτητη η ενίσχυση της οργάνωσής μας.

...να αναπτύξουμε την προπαγάνδα και κυρίως να δημιουργήσουμε σε σχολές, σχολεία, χώρους εργασίας ή γειτονιές Επιτροπές Δράσης, όπου θα μπορούν να συμμετέχουν όσοι αγωνιστές επιθυμούν,...

Η πάλη μας στα συνδικάτα

Τα συνδικάτα αποτελούν τις βασικές κοινωνικές οργανώσεις της εργατικής τάξης και των εργαζομένων, μέσα από τα οποία παλεύουν για καλύτερους μισθούς, συνθήκες εργασίας, συνδικαλιστικά και δημοκρατικά δικαιώματα. Η πάλη αυτή αποτελεί μια προσπάθεια

Οι εργαζόμενοι πρέπει να συζητήσουν οι ίδιοι και να κατανοήσουν την οικονομική κρίση του καπιταλισμού, τη βαρβαρότητά της, τους θανάσιμους κινδύνους της εξάπλωσης του πολέμου, της περιβαλλοντικής καταστροφής κ.λπ.

ενότητας απέναντι στους καπιταλιστές, που συνεχώς προσπαθούν να διασπάσουν και να ατομικοποιήσουν τους εργαζόμενους. Ο νεοφιλελευθερισμός επιτέθηκε στα συνδικάτα ως τα κυριότερα εμπόδια στη «λειτουργία της αγοράς», «συντεχνίες», «βολεμένους» κ.ά. Σειρά νόμων όλων των μνημονιακών κυβερνήσεων (τελευταίος ο ν. Χατζηδάκη) έχουν επιφέρει δραματική μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζομένων, εντατικοποίηση της εργασίας, πολλαπλασιασμό των εργατικών ατυχημάτων-δολοφονιών, «δουλοποίηση» πολλών εργαζομένων που ενώ δουλεύουν δεν καλύπτουν στοιχειώδεις ανάγκες τους. Επίσης χτυπήθηκαν τα δημοκρατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα με σοβαρή

υπονόμευση του δικαιώματος στην απεργία, ενίσχυση του κρατικού ελέγχου στις συνδικαλιστικές διαδικασίες κ.ά.

Το συνδικαλιστικό κίνημα δεν μπόρεσε να αποκρούσει την επίθεση. Κύριος λόγος είναι η βαθιά κρίση του, που έχει καταρχάς αντικειμενικές αιτίες. Η οικονομική κρίση και η νεοφιλελεύθερη επίθεση έπληξαν τις γραμμές και τη συνοχή του (μεγάλη ανεργία, κλείσιμο επιχειρήσεων, αποβιομηχάνιση). Κυρίως όμως έχει υποκειμενικές αιτίες, με καταλυτική την πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας σε ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ. Η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία θυσιάσε τα δικαιώματα των εργαζομένων για να σωθεί η «εθνική οικονομία» ή η «επιχείρηση». Περιορίσε τους αγώνες σε απλές διαμαρτυρίες, ενώ αρκέστηκε στον μόλιμο ρόλο «υπεύθυνου συνομιλητή» των κυβερνήσεων. Λειτουργήσε σαν μάντας μεταβίβασης στα συνδικάτα της πολιτικής του κόμματος και της κυβέρνησης που και η ίδια ανήκε (ΠΑΣΟΚ για την ΠΑΣΚΕ, ΝΔ για τη ΔΑΚΕ, παράταξη ΣΥΡΙΖΑ). Οι αποφάσεις παίρνονταν σχεδόν πάντα από την ίδια και από τα πάνω (ΔΣ) χωρίς γενικές συνελεύσεις και συμμετοχή των εργαζομένων. Υποτάχτηκε στο νεοφιλελευθερισμό και τα μνημόνια, στηρίζοντας την αστική πολιτική, το ΝΑΙ στο δημοψήφισμα του 2015 κ.ά.

Η σταλινική γραφειοκρατία του ΠΑΜΕ (ΚΚΕ), παρά τις φωνασίες, συνδιοικεί με τις παραπάνω δυνάμεις τα συνδικάτα. Δεν οργανώνει αγώνες για να επιλυθούν τα προβλήματα, παρά μόνο για να ενισχυθεί εκλογικά στα συνδικάτα ή στη βουλή.

Αντιμετωπίζει τις κινητοποιήσεις διασπαστικά ή ως «κομματικές παρελάσεις».

Είναι αποκαλυπτική η πρόσφατη άρνηση όλων αυτών των δυνάμεων μετά το έγκλημα στα Τέμπη να θέσουν ως αιχμή την έμπρακτη αντιστροφή των ιδιωτικοποιήσεων, την εθνικοποίηση των σιδηροδρόμων.

Οι δυνάμεις της άκρας αριστεράς στο συνδικαλιστικό κίνημα δεν είναι μικρές, ωστόσο δείχνουν ότι σχεδόν δεν αναγνωρίζουν ούτε καν την ίδια τη βαθιά κρίση του. Γιατί αυτή δεν ξεπερνιέται με φραστικές καταδίκες της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας, ξεχωριστές «ταξικές συγκεντρώσεις» ή ακολουθησιμότητα στη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Για την Ο.Κ.Δ.Ε. η ανασυγκρότηση-ανασύνθεση του συνδικαλιστικού κινήματος θα γίνει μόνο με δράση μέσα στους εργαζόμενους, οργανώνοντας την αντίσταση, ξαναζωντανεύοντας τα συνδικάτα με ενεργή συμμετοχή των εργαζομένων, δημιουργώντας νέα όπου δεν υπάρχουν. Βασική προϋπόθεση είναι η ρήξη με την πολιτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας. Η καθημερινή τριβή με τα «μικρά» και μεγάλα προβλήματα των εργαζομένων, η πάλη για ανάπτυξη αγώνων γύρω από συγκεκριμένα αιτήματα, όπως τα κατανοούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι, η προώθηση της ενότητας μέσα στους αγώνες είναι ένα πρώτο καθήκον. Συνοδεύεται από μια συνεχή προσπάθεια να περάσουν οι αγώνες στα χέρια των εργαζομένων. Με την προώθηση της εργατικής δημοκρατίας, τις αποφάσεις για τα αιτήματα, τη μορφή του αγώνα, την πορεία και την

εξέλιξη του να παίρνονται από Γενικές Συνελεύσεις (ΓΣ). Με μορφές αυτοοργάνωσης (επιτροπές, συντονιστικά κ.ά.), που θα αναλάβουν την οργάνωση και περιφρούρηση του αγώνα. Με εκλεγμένες Απεργιακές Επιτροπές από τις ΓΣ, που θα εκπροσωπούν τους εργαζόμενους και θα ελέγχονται από τις ίδιες τις ΓΣ.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. προωθεί την πολιτικοποίηση της πάλης στα συνδικάτα. Τα συνδικάτα δεν είναι προορισμένα να ασχολούνται μόνο με «άμεσα αιτήματα», όπως επιβάλει η αστικοποιημένη συνδικαλιστική γραφειοκρατία, αλλά και η σταλινική του ΠΑΜΕ, κρατώντας την «πολιτική» για τα κοινοβουλευτικά κόμματά τους. Οι εργαζόμενοι πρέπει να συζητήσουν οι ίδιοι και να κατανοήσουν την οικονομική κρίση του καπιταλισμού, τη βαρβαρότητά της, τους θανάσιμους κινδύνους της εξάπλωσης του πολέμου, της περιβαλλοντικής καταστροφής κ.λπ. Να αναζητήσουν και να ανακαλύψουν οι ίδιοι τις πραγματικές αιτίες του κακού, τη λειτουργία της καπιταλιστικής οικονομίας, τη λογική του κέρδους ενάντια στην κάλυψη των αναγκών της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Να διαμορφώσουν και να υιοθετήσουν ένα αντικαπιταλιστικό πρόγραμμα αιτημάτων και ένα σχέδιο αγώνων που θα δίνει διεξοδο προς όφελός τους!

Η οικοδόμηση της Αντεπίθεσης των Εργαζομένων (συνδικαλιστική παράταξη της Ο.Κ.Δ.Ε.), ενός ισχυρού και σταθερού σκελετού αγωνιστών, αποτελεί απαραίτητο όρο για να προχωρήσουν ουσιαστικά τα παραπάνω.

Ένας στόχος δύσκολος αλλά αναγκαίος

Η ενότητα της Άκρας Αριστεράς στη δράση

Καθήκον μιας επαναστατικής πολιτικής είναι η δημιουργία αντιστάσεων (συχνά «κόντρα στο ρεύμα»), που οδηγούν στην αντεπίθεση της εργατικής τάξης και τη συνολική ανατροπή των συσχετισμών. Η νίκη της σοσιαλιστικής επανάστασης δεν μπορεί να έρθει με μια ξερή προγραμματική διακήρυξη ή επαναστατική προπαγάνδα. Απαιτείται η απόκτηση εμπειριών μέσα από την κίνηση ευρύτερων κομματιών εργαζομένων και νεολαίας, με τη συμμετοχή τους σε μαχητικές μορφές πάλης και αυτοοργάνωσης.

Η ενότητα στην δράση δεν είναι φετίχ, αλλά απαραίτητη για να βοηθήσουμε στην κίνηση ευρύτερου κόσμου, να δυναμώσουμε τις αντιστάσεις και τη ριζοσπαστική ταξική κατεύθυνση μέσα σ' αυτές

Όστε να ανέβει η συνείδηση και ριζοσπαστικοποίησή τους, να αποκτήσουν αυτοπεποίθηση, εμπιστοσύνη στις δυνάμεις τους, ότι μπορούν να αναμετρηθούν με τις αστικές δυνάμεις και το κράτος τους. Μόνο προσανατολισμένη σε ένα τέτοιο σχέδιο αγώνων μπορεί να χτιστεί και η ενότητα της Άκρας Αριστεράς στη δράση. Ο χώρος της άκρας αριστεράς δεν είναι ομοιογενής ιδεολογικά. Αρκετές δυνάμεις έχουν σταλινική καταγωγή, βρί-

σκονται προγραμματικά μακριά από τον επαναστατικό μαρξισμό. Ένα κοινό χαρακτηριστικό, ωστόσο, των ακροαριστερών ρευμάτων (τροτσκιστικές ή τροτσκίζουσες οργανώσεις, μαοϊκοί, κεντριστές κ.ά.) είναι, γενικά, μια ευαισθησία απέναντι στην επαναστατική πράξη, η συμμετοχή και ο ρόλος σε αγώνες, η έμπρακτη αμφισβήτηση της ταξικής συνεργασίας. Είναι ο χώρος που βρισκόταν ή γεννήθηκε μεταπολεμικά κάτω από την επίδραση της παγκόσμιας επανάστασης, της κρίσης του σταλινισμού, του επαναστατικού κύματος 1965-75, σε διαφοροποίηση ή ρήξη με τον αντεπαναστατικό εκφυλισμό των επίσημων ΚΚ.

Στην Ελλάδα, η Άκρα Αριστερά ιστορικά έχει παίξει κατά διαστήματα πρωταγωνιστικό ή σημαντικό ρόλο από την Εξέγερση του Πολυτεχνείου το 1973 μέχρι το φοιτητικό κίνημα του 2006-07 και από τον «κοινωνικό πόλεμο» 2010-12) μέχρι σήμερα. Οι ακροαριστερές οργανώσεις, όταν υπάρχουν στοιχειώδεις συνθήκες συνεννόησης και κοινής δράσης, έχουν καταφέρει να βοηθήσουν στην κίνηση των μαζών – πολλές φορές δυσανάλογα με το αριθμητικό μέγεθός τους και υπερφαλαγγίζοντας στην πράξη τους ρεφορμιστές.

Η Ο.Κ.Δ.Ε. απευθύνεται προς τις άλλες οργανώσεις της άκρας και επαναστατικής αριστεράς στη βάση αυτής της παράδοσης. Η οργάνωσή μας, από τα πρώτα χρόνια της Μεταπολίτευσης, πρωταγωνίστησε στο σπάσιμο της «αυτοπεριχαράκωσης» μεταξύ των ακροαριστερών οργανώσεων. Δεν ήταν και δεν είναι μια

προσπάθεια συγκυριακή, αλλά μια «κόκκινη γραμμή» για την Ο.Κ.Δ.Ε. Δηλαδή, ενάντια σε στρεβλούς ή απολιτικούς ανταγωνισμούς, η καλλιέργεια στο εσωτερικό του κινήματος συντροφικών σχέσεων, μιας κουλτούρας διαλόγου, βασισμένη στις αρχές του Ενιαίου Μετώπου και της Εργατικής Δημοκρατίας. Οι διαφορές δεν μπορούν να εξαφανιστούν «ως δια μαγείας» ή να σταματήσει η πολιτική διαπάλη – αλλά οι επαναστατικές ιδέες δοκιμάζονται πολύ καλύτερα στην πράξη.

Πρόσφατα, η Ο.Κ.Δ.Ε. συμμετείχε από την πρώτη γραμμή σε κοινές προσπάθειες όπως π.χ. για το σπάσιμο στην πράξη των χουντοαπαγορεύσεων στα λокντάουν και ενάντια στα πρόστιμα, την απόκρουση της πανεπιστημιακής αστυνομίας, την αντιπολεμική πρωτοβουλία οργανώσεων που οργάνωσε κινητοποιήσεις και εκδηλώσεις.

Είναι γεγονός ότι η πορεία των ακροαριστερών σχημάτων είναι αναντίστοιχη με τη συγκυρία. Η άκρα αριστερά δεν εκμεταλλεύτηκε το κενό της κρίσης των ρεφορμιστών (σταλινισμός, σοσιαλδημοκρατία). Βρίσκεται κι αυτή σε αποδυνάμωση, έχει περιοριστεί ή «θολώσει» η φυσιογνωμία της (π.χ. με την κατάχρηση του όρου «ριζοσπαστική αριστερά»). Ανταναντικλαστικά και δυνατότητες διατηρούνται, αλλά δείχνουν να οφείλονται περισσότερο στις παραδόσεις παρά σε μια επίκαιρη ανάλυση, πρόγραμμα, τακτική. Η συμμετοχή σε μεγάλες κινήσεις μαζών (π.χ. στην έκρηξη μετά το έγκλημα στα Τέμπη) περισσότερο ακολουθεί καταϊδρωμένα το

«αυθόρμητο» παρά του δίνει μορφή, πολιτικά και οργανωτικά χαρακτηριστικά. Η «ενότητα» γίνεται συνήθως κενό γράμμα, μεταφράζεται στο «πως θα φαινόμεστε μαζί» και όχι στο πως θα κάνουμε κάτι πραγματικά μαζί, που θα προχωράει τον αγώνα ένα βήμα παραπέρα. Γι' αυτό βολοδέρνουν «μέτωπα» με μοναδικό στόχο τις εκλογές. Ενώ για ορισμένες δυνάμεις αυτή η αποδυνάμωση αρχίζει να ξεπερνάει τα όρια του εκφυλισμού, όταν στον «βωμό» των εκλογών σύρονται σε «προοδευτικά» αστικά μορφώματα όπως το ΜεΡΑ25.

Η σημερινή προβληματική κατάσταση στην Άκρα Αριστερά, που συχνά δημιουργεί αφόρητη ασυνεννοησία και σύγχυση, μπορεί και πρέπει να ξεπεραστεί. Η ενότητα στην δράση δεν είναι φετίχ, αλλά απαραίτητη για να βοηθήσουμε στην κίνηση ευρύτερου κόσμου, να δυναμώσουμε τις αντιστάσεις και τη ριζοσπαστική ταξική κατεύθυνση μέσα σ' αυτές, να αναμετρηθούμε με τη νεοφιλελεύθερη επίθεση αλλά και με τα εμπόδια που βάζει η αδιέξοδη πολιτική των ρεφορμιστών (ΚΚΕ). Όσο κι αν φαντάζει δύσκολο, άλλο τόσο μια επαναστατική οργάνωση έχει ευθύνη να παλέψει ώστε μια τέτοια αγωνιστική ενότητα να επιβληθεί πολιτικά. Αυτή είναι και μια ασπίδα ενάντια στην απειλή της «ιταλοποίησης», που πλανάται μετά από την τεράστια ζημιά που έκανε ο ΣΥΡΙΖΑ. Ενίσχυση της ΟΚΔΕ, αλλαγή των συσχετισμών υπέρ της επαναστατικής πολιτικής σημαίνει και ένα σημαντικό δυνάμωμα αυτής της προσπάθειας.

Η αναγκαιότητα του Διεθνισμού

Τα μεγάλα προβλήματα της ανθρωπότητας είναι διεθνή. Η ακρίβεια, η φτώχεια, οι ανισότητες, η περιβαλλοντική καταστροφή, η αντιδημοκρατική αναδίπλωση, ο κίνδυνος του πολέμου αφορούν τους εργαζομένους και τη νεολαία όλου του κόσμου. Οι ρίζες τους είναι διεθνείς, δηλαδή η μακρόχρονη κρίση και σήψη του καπιταλιστικού συστήματος. Αυτό φαίνεται π.χ. στον κατακερματισμό της παγκόσμιας οικονομίας (δασμοί και κυρώσεις στις πλάτες των λαών), την κερδοσκοπική διαχείριση της πανδημίας υπέρ μιας χούφτας πολυεθνικών, την όξυνση των ανταγωνισμών ΗΠΑ-ΕΕ από τη μια και Ρωσίας-Κίνας από την άλλη. Ταυτόχρονα, παρά τις διαιρέσεις τους, οι αστικές τάξεις ενώνονται στην επίθεσή τους στους εργαζόμενους.

Η διεθνής επίδραση είναι ακόμα πιο έντονη σ' έναν καπιταλισμό όπως ο ελληνικός. Που όχι μόνο εντάσσεται οργανικά στην παγκόσμια οικονομία, αλλά είναι και χρεωκοπημένος, αδύναμος, εάλωτος σε σοκ (ενεργειακή κρίση κ.ά.). Η ένταξη σε ΕΕ/Ευρώ χειροτέρευσε την κρίση, μας μετέτρεψε σε αποικία χρέους. Η πολιτική «δεδομένου» συμμάχου των ΗΠΑ-ΝΑΤΟ μας βάζει ολοένα πιο βαθιά στην παγκόσμια σύγκρουση, μεγαλώνοντας τους κινδύνους από τον αντιδραστικό ανταγωνισμό με τον τούρκικο καπιταλισμό.

Ένα διεθνές κύμα αγώνων

Οι απεργίες και κινητοποιήσεις στην Ευρώπη, οι εξεγέρσεις σε Σρι Λάνκα, Λ. Αμερική κ.ά. ενάντια στην φτώχεια και τη διαφθορά, δείχνουν μια αφύπνιση της παγκόσμιας εργατικής τάξης. Ωστόσο παραμένουν χωρίς σαφή στόχο και ικανή ηγεσία, ενώ συχνά εγκλωβίζονται στο «μι-

κρότερο κακό» ή σε κάλπικες κοινοβουλευτικές «λύσεις».

Ο διεθνής συντονισμός αυτών των αγώνων θα βοηθήσει εξαιρετικά στο ξεπέρασμα των αδυναμιών. Στην αντιμετώπιση των πολυεθνικών αλλά και των αντεπαναστατικών οργανισμών όπως η ΕΕ, το ΝΑΤΟ, οι συμμαχίες και επεμβάσεις κυρίως των ΗΠΑ. Ωστε ο κοινός αγώνας να μην κομματιάζεται, να μην υποτάσσεται σε στρατόπεδα «καλών» και «κακών» ιμπεριαλιστών.

Διεθνισμός στην πράξη

Χτυπητή ανεπάρκεια όλων των αριστερών ή «προοδευτικών» σχηματισμών (από το ΚΚΕ και την ΑΝΤΑΡΣΥΑ μέχρι το ΜεΡΑ25 και τους νεοφώτιστους ακολούθους του) είναι η απουσία μιας συνεπούς διεθνιστικής πολιτικής, που να απαντάει στον αστικό εκβιασμό της «ευρωατλαντικής πορείας της χώρας». Αυτό οφείλεται σε κατάλοιπα του σταλινισμού ή σε μια ψευδοδιεθνιστική αποδοχή της ΕΕ και του Ευρώ.

Διεθνισμός σημαίνει ότι η αντιμετώπιση όλων των μεγάλων προβλημάτων ξεκινάει μεν σε εθνικό πλαίσιο, όμως ολοκληρώνεται μόνο σε παγκόσμια κλίμακα. Απαιτείται έτσι μια αντίστοιχη οργάνωση, διεθνείς εμπειρίες πάλης και συντονισμού. Χωρίς αυτές, είναι αδύνατη η μετέπειτα διεθνής συνεργασία των λαών για έναν δημοκρατικό, σοσιαλιστικό σχεδιασμό των λύσεων στα μεγάλα προβλήματα της εποχής μας (εξάλειψη φτώχειας και πείνας, ενεργειακή μετάβαση, κατάρνηση πυρηνικών κ.ά.). Ένα τέτοιο διεθνιστικό πρόγραμμα έχει τους εξής κύριους άξονες:

1. Έμπρακτη αλληλεγγύη με κινήματα και αγώνες σε όλο τον κόσμο. Πέρα

από μια απλή διακήρυξη, αυτό σημαίνει π.χ. πανευρωπαϊκές πρωτοβουλίες/κινητοποιήσεις ενάντια σε φτώχεια, καταστολή, πόλεμο. Αυτό είναι απαραίτητο ώστε: α) Το εργατικό και συνδικαλιστικό κίνημα να ενώσει τις δυνάμεις του ενάντια στις πολυεθνικές και στα διεθυντήρια όπως η ΕΕ. β) Να σπάει η απομόνωση των κινήματων, ιδιαίτερα στις πιο μικρές χώρες και όταν αντιμετωπίζουν καταστολή (πραξικοπήματα, ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις κ.ά.).

2. Έξοδος από ΕΕ/Ευρώ, χωρίς τους «αστερίσκους» και τις αυταπάτες των ΚΚΕ, ΛΑΕ/ΜεΡΑ25 κ.ά. Μόνο έτσι ο ελληνικός λαός θα αρχίσει να αποφασίζει για το μέλλον του, για μια ανασυγκρότηση της οικονομίας προς όφελος των εργαζομένων. Η ΕΕ είναι μαύρο στρατηγείο της αντεργατικής επίθεσης. Έξοδος δεν σημαίνει απομόνωση, αλλά σύνδεση με τα κινήματα και τους αγώνες, με λαούς που επίσης ασφυκτιούν από τις νεοφιλελεύθερες, αντιδημοκρατικές, πολεμικές πολιτικές. Αποδυνάμωση και διάλυση της ιμπεριαλιστικής ΕΕ σημαίνει ένα βήμα προς τον στόχο μιας Ευρώπης των Εργαζομένων, πραγματικά ενωμένης, δημοκρατικής, ριζοσπαστικής, σοσιαλιστικής.

3. Ενάντια σε πόλεμο και εθνικισμό – πρώτα μέσα στο «δικό μας» ευρω-νατοϊκό στρατόπεδο. Να σταματήσουμε τους εξοπλισμούς, τις βάσεις, την στρατιωτικοποίηση της Ευρώπης και της περιοχής μας. Ωστε το εργατικό κίνημα ειδικά στην Ευρώπη να μην υποτάσσεται στους δυτικούς ιμπεριαλιστές στο όνομα του «πολέμου του Πούτιν». Να στοχεύσει στην ανατροπή πρωτίστως των «δικών μας» κυβερνήσεων και ιμπεριαλιστών, χωρίς να εγκλωβίζεται στην υπεράσπιση «κυρι-

αρχικών δικαιωμάτων», σε επικλήσεις της «τουρκικής επιθετικότητας» (ΚΚΕ κ.ά.).

4. Αναγέννηση μιας επαναστατικής Διεθνούς. Οι επαναστάτες μαρξιστές δεν πρέπει να περιορίζονται σε διεθνείς επαφές, αλλά να χτίζουν παράλληλα με εθνικές οργανώσεις και μια διεθνή οργάνωση, όπως ήταν η 3η Κομμουνιστική Διεθνής των Λένιν-Τρότσκι (πριν εκφυλιστεί από τον σταλινισμό) και αργότερα η 4η Διεθνής. Ένα Παγκόσμιο Κόμμα της Σοσιαλιστικής Επανάστασης, που θα είναι και ένα διεθνές μαρξιστικό κέντρο για την ανάλυση των σημερινών πολύπλοκων συνθηκών. Αποτελεί καθοριστικό παράγοντα, που λείπει σήμερα, ώστε να αναπτυχθεί ένα νέο επαναστατικό κύμα.

Η θεωρία του «σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα» είναι ένα αντιδραστικό σταλινικό κατασκευάσμα. Η νίκη του Σοσιαλισμού θα ολοκληρωθεί μόνο σε διεθνές επίπεδο. Αυτή η διεθνιστική πολιτική είναι η μόνη που αντιστοιχεί στην αξεδιάλυτη αλληλεξάρτηση όλων των χωρών, γι' αυτό και η μόνη πραγματικά κομμουνιστική – και «ιερή» για τους επαναστάτες μαρξιστές, για την ΟΚΔΕ.

Διεθνισμός σημαίνει ότι η αντιμετώπιση όλων των μεγάλων προβλημάτων ξεκινάει μεν σε εθνικό πλαίσιο, όμως ολοκληρώνεται μόνο σε παγκόσμια κλίμακα.

Για ποιον Σοσιαλισμό παλεύουμε

Η αστική τάξη μαζί με τις άγριες νεοφιλελεύθερες επιθέσεις έχει εξαπολύσει και μια σταθερή ιδεολογική επίθεση στην εργατική τάξη. Αυτό είναι το λεγόμενο «τέλος της ιστορίας», που διακήρυξαν οι ιδεολόγοι της μετά την κατάρρευση του λεγόμενου «υπαρκτού σοσιαλισμού», καθώς και το δόγμα «δεν υπάρχει εναλλακτική» (ΤΙΝΑ). Αυτή η επίθεση στις αρχές και αξίες, στην ιστορία και τους αγώνες του εργατικού κινήματος έφτασε μέχρι την αντικομμουνιστική υστερία της θεωρίας των «δύο άκρων», που εξισώνει τον κομμουνισμό με τον φασισμό.

Η επίθεση αυτή στηρίζεται στην τεράστια δυσφήμιση του Σοσιαλισμού από τις σταλινικές δικτατορίες. Σε αυτές τις χώρες, η γραφειοκρατία είχε αφαιρέσει την πολιτική εξουσία από την εργατική τάξη, επιβάλλοντας τη δικτατορία ενός κόμματος ή της Κεντρικής Επιτροπής του.

Η ιδεολογία της γραφειοκρατίας συνοψίζεται στα εξής: Το κόμμα ή καλύτερα η Κεντρική Επιτροπή κατέχει το ανώτερο επίπεδο συνείδησης, ένα αλάθητο. Οι εργατικές μάζες είναι καθυστερημένες πολιτικά, απασχολούνται με άμεσες υλικές ανάγκες. Δεν κατανοούν τα «ιστορικά συμφέροντά» τους και αν αποφασίζουν οι ιδίες, μεγαλώνει ο κίνδυνος της «αντεπανάστασης». Ωστόσο, η ιστορική εμπειρία απέδειξε περίτρανα ότι η γραφειοκρατική (κακο)διοίκηση ήταν αυτή οδήγησε στην καπιταλιστική παλινόρθωση.

Τη δυσφήμιση του Σοσιαλισμού ύπουλα αξιοποιεί η αστική τάξη για να διατρανώσει την «ανωτερότητα» της κίβδηλης αστικής δημοκρατίας – που ακόμα και στις πιο ανεπτυγμένες δημοκρατίες αποτελεί μια δι-

κτατορία της αστικής τάξης. Γιατί δημοκρατία και ισότητα δεν υπάρχει όταν υπάρχει κοινωνική ανισότητα, όταν οι εργαζόμενοι μπορούν να επιβιώσουν μόνο πουλώντας την εργατική τους δύναμη. Όταν κρατούνται έξω από τα πραγματικά κέντρα των αποφάσεων, συμμετέχοντας μόνο έμμεσα ή μέσω της ψήφου. Κάθε τέσσερα χρόνια στις εκλογές, τα αστικά κόμματα με άθλια ψέματα υφαρπάζουν την ψήφο των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων, για να εφαρμόσουν στη συνέχεια πολιτικές εξυπηρέτησης των συμφερόντων του κεφαλαίου. Άλλωστε συχνά η αστική τάξη κυβερνά με ανοιχτές δικτατορίες, μισοφασιστικά ή φασιστικά καθεστώτα.

Για την ΟΚΔΕ και το ρεύμα του επαναστατικού μαρξισμού, η καταστροφή του αστικού κράτους και η κοινωνικοποίηση των βασικών τομέων της παραγωγής αποτελούν τις βασικές προϋποθέσεις της δικτατορίας του προλεταριάτου. Αυτή δεν σημαίνει δικτατορικές μεθόδους διακυβέρνησης: είναι η δικτατορία της εργατικής τάξης, των εργαζομένων και των φτωχών λαϊκών στρωμάτων (και κάθε σύμμαχου καταπιεσμένου τμήματος), δηλαδή της συντριπτικής κοινωνικής πλειοψηφίας, ενάντια στην ισχνή μειοψηφία της αστικής τάξης. Είναι μια εργατική-σοσιαλιστική δημοκρατία, όπου η πλατιά πλειοψηφία αποφασίζει και ενεργεί για το συνολικό κοινωνικό συμφέρον – και έτσι είναι κατά πολύ διευρυμένη και ανώτερη από την αστική δημοκρατία.

Το κράτος με το οποίο η εργατική τάξη ασκεί αυτή την εξουσία είναι τα εργατικά συμβούλια, που με γενικές συνελεύσεις αποφασίζουν για στρατηγικά και τακτικά ζητήματα (οικονομικά, πολιτικά κ.λπ.).

Στόχος είναι η κάλυψη των ανθρώπινων αναγκών, η οικονομική ανάπτυξη προς την κατεύθυνση της αφθονίας των πιο βασικών αγαθών (τροφή, ένδυση, κατοικία, υγεία, εκπαίδευση, συγκοινωνίες κ.ά.). Ο ελεύθερος εφοδιασμός αυτών των αγαθών θα πρέπει να αντικαταστήσει προοδευτικά τον μισθό σε χρήμα. Δεν θα ρυθμίζουν πια την παραγωγή οι τυφλοί νόμοι της αγοράς και του κέρδους, οδηγώντας σε σπατάλη παραγωγικών δυνάμεων (καπιταλιστικές κρίσεις) – αλλά ένας συνειδητός δημοκρατικός σχεδιασμός. Τα εργατικά συμβούλια ανά επιχείρηση, κλάδο, περιοχή, κοινωνικά κινήματα κ.ά. θα ενωθούν πανεθνικά – εκλέγοντας αντιπροσώπους δεσμευμένους από τις αποφάσεις τους, άμεσα ανακλητούς. Η νομοθετική και εκτελεστική εξουσία θα είναι ενωμένες. Οι διοικητικοί μηχανισμοί θα εφαρμόζουν τις αποφάσεις των συμβουλίων – και οι υπεύθυνοί τους θα εκλέγονται, θα αμείβονται, ακόμη και στις ανώτερες θέσεις, με τον μισθό του ειδικευμένου εργάτη. Η ιεραρχία στους χώρους δουλειάς θα αντικατασταθεί από μια αυτοδιεύθυνση με βάση τη δημοκρατία των παραγωγών.

Στην πορεία οικοδόμησης του Σοσιαλισμού, αυτό το κράτος «μη κράτος» της εργατικής τάξης θα απονεκρώνεται, όσο επεκτείνεται η άμεση δημοκρατία και η αυτοδιαχείριση. Αυτή η πορεία προς την αταξική σοσιαλιστική κοινωνία έχει ως βασική προϋπόθεση την εξάπλωση της σοσιαλιστικής επανάστασης διεθνώς.

Οι μονοκομματικές δικτατορίες του «υπαρκτού σοσιαλισμού» δυσφήμισαν τον Σοσιαλισμό. Σε μια γνήσια δικτατορία του προλεταριάτου δεν θα υπάρχει μία μόνο άποψη, από ένα μόνο κόμμα. Η ύπαρξη

πολλών απόψεων προκύπτει από διαφοροποιήσεις μέσα στην ίδια την εργατική τάξη. Διαφορετικά κόμματα θα επιζούν όσο υπάρχουν ακόμα συγκρούσεις συμφερόντων, δηλαδή μέχρι την ολοκλήρωση οικοδόμησης μιας αταξικής σοσιαλιστικής κοινωνίας: οι εργαζόμενοι θα έχουν δικαίωμα να τα ψηφίζουν, έστω κι αν είναι επηρεασμένα από τη μικροαστική ή και αστική ιδεολογία. Μόνο όσα στρέφονται ένοπλα ενάντια στο εργατικό κράτος θα απαγορευτούν.

Η διαπάλη αυτών των κομμάτων μέσα στα εργατικά συμβούλια αποτελεί σχολείο για την εργατική τάξη. Το επαναστατικό κόμμα δεν φοβάται αυτό τον πολυκομματισμό. Η προσπάθειά του να κερδίσει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης δεν ασκείται με κατασταλτικά μέσα, αλλά με πολιτικά και ιδεολογικά.

Αυτή η αντίληψη είναι θεμελιώδης για να αποκαταστήσουμε το απελευθερωτικό όραμα του Σοσιαλισμού μετά από τη δυσφήμιση που επέφεραν τα σταλινικά εγκλήματα.

...μια εργατική-σοσιαλιστική δημοκρατία, όπου η πλατιά πλειοψηφία αποφασίζει και ενεργεί για το συνολικό κοινωνικό συμφέρον – και έτσι είναι κατά πολύ διευρυμένη και ανώτερη από την αστική δημοκρατία.

Ο πόλεμος στην Ουκρανία συνεχίζεται με την αργή κατάληψη από τους Ρώσους στρατηγικών πόλεων/δρόμων της Ανατολικής Ουκρανίας (βλ. Μπαχμούτ), που θα τους εξασφαλίσουν την ασφαλή τροφοδοσία της κατειλημμένης περιοχής και τη σύνδεση με την Κριμαία. Οι Ουκρανονατοϊκοί καταφέρνουν να καθυστερούν τους Ρώσους αλλά όχι να τους σταματούν. Η αναμενόμενη αντεπίθεσή τους, που ο Ζελένσκι δηλώνει πως θα τους οδηγήσει στην ανακατάληψη της Αν. Ουκρανίας –σύμφωνα με τους στρατιωτικούς αναλυτές, και των Αμερικανών– είναι ανέφικτο να επιτύχει, μιας και οι 14 ταξιαρχίες που σχημάτισαν δεν είναι επαρκώς εκπαιδευμένες και δεν θα έχουν αεροπορική κάλυψη. Σημαντικό σημείο για την ουκρανική αντεπίθεση είναι και η Ζαπορίζια με τους φόβους για το πυρηνικό της εργοστάσιο να αναζωπυρώνονται. Ταυτόχρονα ανεβαίνει η ένταση και η συγκέντρωση δυνάμεων στην Μαύρη Θάλασα.

Σε αναβρασμό η Ουκρανία

Ο ουκρανικός λαός χύνει ποταμούς αίματος (οι Αμερικανοί υπολογίζουν 61 με 71 χιλιάδες νεκρούς) πληρώνοντας την αμερικανόδομη πολιτική Ζελένσκι, που ζητά άμεση ένταξη στο ΝΑΤΟ, παροχή βαρέων όπλων και αεροπλάνων ώστε να συνεχίσει τον πόλεμο μέχρι τέλους. Όμως η οικονομική/κοινωνική καταστροφή, η συνειδητοποίηση της στρατιωτικής αδυναμίας και κυρίως η δικτατορική διακυβέρνηση με τεράστια διαφθορά, δημιουργούν κλίμα δυσαρέσκειας που πιθανά να οδηγήσει σε νέα πλατεία Μαϊντάν (βλ. 2014). Η ουκρανική οικονομία εξαρτάται από τον εξωτερικό δανεισμό και την προθυμία των Ρώσων να επιτρέπουν τις εξαγωγές σιτηρών. Ήδη ο υπουργός Οικονομικών επισκέφτηκε ΗΠΑ και ΔΝΤ ζητώντας 4 δισ. για να καλύψει το τωρινό έλλειμμα ενώ σε όποια χώρα επισκέπτεται «πουλάει μερίδια» της μελλοντικής ανοικοδόμησης.

Οι ΗΠΑ οξύνουν την κρίση

Ο Γ.Γ. του ΝΑΤΟ επισκέφτηκε την Ουκρανία δηλώνοντας πως στη σύνοδο του ΝΑΤΟ τον Ιούλη θα συζητηθεί η ένταξή της, ενώ δεν αποκλείει και την προμήθεια σύγχρονων μαχητικών ως το καλοκαίρι. Προετοιμάζουν την ουκρανική αντεπίθεση με παροχή 325 εκ. δολαρίων και πολεμοφοδίων (αυξάνοντας το κόστος του πολέμου για τις ΗΠΑ στα 36 δισ. από τα συνολικά 65 που δαπάνησε ως τώρα η ΝΑΤΟϊκή συμμαχία), ενώ πιέζουν διαρκώς χώρες να συνεισφέρουν πολεμικό υλικό (Δανία - Ολλανδία δίνουν 14 Leopard). Συνεχίζουν τη διασπορά δυνάμεων στην ανατολική Ευρώπη ειδικά στους «προθυμότερους» Πολωνία, Ρουμανία, Ελλάδα.

Ταυτόχρονα, οξύνουν την αντιπαράθεση με την Κίνα στα στενά της Ταϊβάν, με την επίσκεψη της πρόεδρου της στις ΗΠΑ και τις στρατιωτικές ασκήσεις στην περιοχή μαζί με Ν. Κορέα και Ιαπωνία. Ωστόσο, όλο και περισσότερες φωνές στο εσωτερικό των ΗΠΑ αμφισβητούν τη στρατηγική Μπάιντεν/Δημοκρατικών ως αυτοκαταστροφική, φωνές που πολλαπλασιάστηκαν μετά την διαρροή απόρρητων στρατιωτικών εγγράφων που κατέδειξαν: τη διαφθορά της Ουκρανικής κυβέρνησης και τον πόλεμο ως επιχείρηση πλουτισμού για πολιτικούς, επιχειρηματίες, στρατιωτικούς, την ανεπάρκεια του ουκρανικού στρατού, την αποσκίαση «συμμάχων» όπως η Αίγυπτος που παρήγαγε κρυφά 40 χιλ. βλήματα πυροβολικού για

τη Ρωσία, την κατασκοπία συμμαχικών κυβερνήσεων, την ενεργή συμμετοχή στις μάχες ειδικών δυνάμεων από ΗΠΑ/Βρετανία και μη επανδρωμένων πτήσεων από Ρουμανία, Βουλγαρία κ.ά. Η διαρροή και το περιεχόμενό της είναι ακόμα ένα πλήγμα στην αξιοπιστία της αμερικάνικης «υπερδύναμης» που εκτός των άλλων αντιμετωπίζει οικονομικά προβλήματα με καταρρεύσεις τραπεζών, πληθωρισμό, χιλιάδες απολύσεις.

Οι πρόθυμοι σύμμαχοι της ΕΕ ταλανίζονται

Οι ακροβασίες εν μέσω βαριάς οικονομικής κρίσης συνεχίζονται, ενώ η γενίκευση της ακρίβειας, ανεργίας, φτώχειας, αντεργατικών μέτρων πολλαπλασιάζει τις εργατικές απεργίες και κοινωνικές εκρήξεις. Ενδεικτική των παλινωδιών, η επίσκεψη του Μακρόν και της Φον ντερ Λάιεν με συνοδεία 50 μεγάλων επιχειρηματιών στην Κίνα. Όχι μόνο δεν εκμαίευσαν κάποια αντιρωσική δήλωση, αντιθέτως αναγκάστηκαν να δηλώσουν πως είναι ανέφικτη η οικονομική απεμπλοκή των οικονομιών Κίνας και ΕΕ, ενώ αποδέχονται την Κίνα ως διαμεσολαβητή στο Ουκρανικό.

Η Ουγγαρία που έχει διαχωρίσει την θέση της συνεχίζει να αγοράζει επίσημα ενέργεια από τη Ρωσία (οι υπόλοιποι αγοράζουν κρυφά), ενώ όλες οι χώρες της ανατολικής Ευρώπης απαγόρεψαν την εισαγωγή ουκρανικών σιτηρών μιας και είναι πάμφθηνα επειδή δεν έχουν δασμούς και καταστρέφουν τους ντόπιους παραγωγούς. Η ΕΕ σπεύδει τώρα να υποσχεθεί επιδοτήσεις στους αγρότες για να αρθούν οι απαγορεύσεις.

Ρωσία-Κίνα οικοδομούν δικό τους Μέτωπο

Το καθεστώς Πούτιν έχει εντείνει την καταστολή στο εσωτερικό για να συγκρατήσει την κοινωνική πίεση που προκαλούν οι 16-17 χιλιάδες νεκροί στρατιώτες (αμερικάνικη εκτίμηση). Από 1η Απρίλη ανέλαβε την προεδρία του Σ.Α. του ΟΗΕ χωρίς αντιδράσεις, ενώ φυλάκισε αμερικανό δημοσιογράφο με κατηγορία κατασκοπίας. Ο Λαβρόφ συνεχίζει τις παγκόσμιες περιοδείες του, επισκεπτόμενος την Λ. Αμερική, Βραζιλία, Βενεζουέλα, Νικαράγουα, Κούβα, Ινδία επιβεβαίωσαν συνεργασία με τη Ρωσία. Εξίσου σημαντικά κρίνονται τα εγκαίνια του τούρκικου πυρηνικού σταθμού που κατασκεύασαν οι Ρώσοι και οι συζητήσεις για πυρηνικά εργοστάσια σε Αίγυπτο και Ουγγαρία. Συνεχίζουν να στηρίζουν τη μια ένοπλη μερίδα στον εμφύλιο του Σουδάν. Προχωρούν τη μεταφορά πυρηνικών όπλων στη Λευκορωσία. Στην πιθανότητα αποστολής όπλων από τη Ν. Κορέα στην Ουκρανία, απείλησαν πως θα αναγκαστούν να εξοπλίσουν τη Β. Κορέα, ενώ θα διακόψουν τη συμφωνία για ελεύθερη διακίνηση ουκρανικών σιτηρών αν δεν αρθούν οι κυρώσεις στα ρώσικα γεωργικά προϊόντα και λιπάσματα.

Η αποφασιστικότητα και οι δυνατότητες των ιμπεριαλιστών της Ανατολής και η μισαλλόδοξη επιθετική στρατηγική των ΗΠΑ, προοικνίζουν γενίκευση του πολέμου, παρά την όποια τυχόν εφήμερη εκχειρία/συμβιβαστική λύση προκρίνουν για κάποιο διάστημα οι ιμπεριαλιστές. Την ώρα που όλο και περισσότερες χώρες ισορροπούν τη στάση τους απέναντι στους ιμπεριαλιστές προσδοκώντας ειρήνη αλλά και οικονομικά οφέλη, ο Μητσοτάκης παραμένει φανατικός ακόλουθος Μπάιντεν και Ζελένσκι, γιγαντώνοντας τους κινδύνους για τον ελληνικό λαό.

■ Α.Φ.

στον κόσμο...

Σουδάν

Σε αιματηρή εμπόλεμη ζώνη έχει μετατραπεί η πρωτεύουσα Χαρτούμ και αρκετές άλλες πόλεις από τις 15 Απρίλη. Οι νεκροί ξεπερνούν τους 185 και οι συνεχείς βομβαρδισμοί προμηνύουν πολλούς ακόμα. Η σύγκρουση αυτή βρίσκεται ανάμεσα στους δύο βασικούς στρατιωτικούς ηγέτες της σουδανικής αντεπανάστασης: τον στρατηγό Mohamed Hamdan Dagalo, διοικητή Δυνάμεων Ταχείας Υποστήριξης (RSF) και τον στρατηγό Abdel Fattah al-Burhan, διοικητή των τακτικών ενόπλων δυνάμεων του Σουδάν (SAF). Ο τελευταίος ήταν ο ντε φάκτο ηγέτης της χώρας, έπειτα από το πραξικόπημα των δύο αυτών στρατηγών κατά του Abdalla Hamdok το 2021, του πρωθυπουργού της μεταβατικής κυβέρνησης-μαριονέτα του στρατού. Και οι δύο πλευρές χρησιμοποιούν χερσαία στρατεύματα, αεροπορικές επιδρομές και πυροβολικό, ενώ ανατινάσσουν στρατιωτικές βάσεις, πολλές από τις οποίες βρίσκονται μέσα και γύρω από κατοικημένες αστικές περιοχές. Ο σουδανικός λαός βρίσκεται παγιδευμένος στα διασταυρούμενα πυρά σε όλη τη χώρα και ταυτόχρονα αναμένεται μεγάλη επισιτιστική κρίση. Κύριοι υπεύθυνοι αυτής της αιματοχυσίας δεν είναι άλλοι από τον ίδιο τον στρατό που έχει βυθίσει τη χώρα στον τρόμο και τον πόλεμο, καθώς και οι δύο πλευρές διεκδικούν την εξουσία στο Σουδάν, ακόμα κι αν αυτό σημαίνει την παρατεταμένη εμφύλια σύρραξη και τη συθέμελη διάλυση της χώρας. Εξίσου βαρύτατη ευθύνη έχουν και οι «προοδευτικοί δημοκράτες» που πρόδωσαν τη σουδανική εξέγερση (2018-19) και παρέδωσαν την εξουσία στον στρατό για να διατελέσει αυτός τη μετάβαση προς τη «δημοκρατία». Το χρέος του σουδανικού λαού τώρα είναι να ξεπεράσει τις ηγεσίες που τον έχουν προδώσει και να περάσει στην ένοπλη αντεπίθεση, ώστε να πάρει την εξουσία στα χέρια του. Μπροστά στην τρομοκρατία του πολέμου, οι προλετάριοι απαντούν με σοσιαλιστική επανάσταση.

Γερμανία

Σε νέες απεργιακές κινητοποιήσεις προχωρούν οι εργαζόμενοι σε αεροδρόμια και σιδηροδρόμους στις 20-21/4 μετά τη μεγαλειώδη απεργία στις 27/3, η μαζικότερη που έχει πραγματοποιηθεί από το '90. Τα σωματεία EVG και Ver.di (το 2ο μεγαλύτερο σωματείο στη Γερμανία) εξήγγειλαν τη συνέχιση των κινητοποιήσεων, αφού οι διαπραγματεύσεις, τόσο με την υπουργό Εσωτερικών Νάνσι Φέζερ, όσο και με την Ομοσπονδιακή Ένωση Εταιριών Ασφάλειας Αεροπλοΐας (BDLS), δεν κατέληξαν πουθενά. Οι εργαζόμενοι διεκδικούν αυξήσεις 10,5% και ελάχιστο ποσό αύξησης τουλάχιστον 500 ευρώ μηνιαίως, ειδικά με τον πληθωρισμό να βρίσκεται σταθερά στα ύψη. Ιδιαίτερη σημασία έχει ότι η συμμετοχή στις απεργίες είναι αρκετά μεγάλη, με αποτέλεσμα πολλά αεροδρόμια της χώρας να παραλύουν και να ακυρώνουν εκατοντάδες πτήσεις. Μόνο στους σιδηροδρόμους 230.000 εργαζόμενοι καλύπτονται από την απεργία της EVG. Φαίνεται καθαρά ότι και στη Γερμανία η ακρίβεια και η τεράστια αύξηση του κόστους ζωής δεν είναι κάτι που μπορούν να καταπιούν οι εργαζόμενες μάζες και τα φτωχά λαϊκά στρώματα και γι' αυτό ξεσπούν σημαντικοί αγώνες. Αυτοί οι αγώνες μπορούν να αποτελέσουν την απαρχή ενός ακόμα μεγαλύτερου απεργιακού κύματος στην Ευρώπη, αλλά και παγκοσμίως.

Καζακστάν

Μαζικές συγκεντρώσεις και απεργίες πραγματοποιούνται στην πόλη Zhanaozen (πετρελαιοπαραγωγική περιοχή), έπειτα από μαζικές συλλήψεις αντιπροσωπείας απολυμένων εργαζομένων σε εργοστάσια πετρελαίου στις 11/4. Οι αναίτιες αυτές συλλήψεις έγιναν για να χτυπηθεί η κινητοποίηση των εργαζομένων που είχαν συγκεντρωθεί στο υπουργείο Ενέργειας στην Ασάνα. Οι απολύσεις ήρθαν σαν αποτέλεσμα των ιδιωτικοποιήσεων κρατικών εταιρειών και γι' αυτό οι εργαζόμενοι απαιτούν να συμπεριληφθούν όλοι στη σύνθεση της κρατικής εταιρείας «Ozenmunaigas».

Γαλλία: κίνημα ενάντια στη συνταξιοδοτική αντιμεταρρύθμιση

Την Παρασκευή 14 Απριλίου, το Συνταγματικό Συμβούλιο εξέδωσε την πολυαναμενόμενη απόφασή του σχετικά με την αντί-συνταξιοδοτική μεταρρύθμιση της κυβέρνησης Μακρόν - Μπόρν. Λίγες ώρες αργότερα ο Μακρόν υπέγραψε τον νόμο, που παίρνει τον δρόμο της εφαρμογής του από το φθινόπωρο. Ήττα του εργατικού κινήματος και νίκη της αστικής τάξης;

Ο τύπος στη Γαλλία, και ιδιαίτερα ο τοπικός και περιφερειακός, που ενίοτε αντανάκλα ευθύτερα το γενικό αίσθημα (ιδιαίτερα της παραδοσιακής εργατικής τάξης και των παραδοσιακών μικροαστικών στρωμάτων), έκανε λόγο για πύρρειο νίκη του Μακρόν, αντιγράφοντας την έκφραση που χρησιμοποίησε ο Λωράν Μπερζέ, ηγέτης της μετροπαθούς συνομοσπονδίας CFDT. Σύμφωνα με τον Μπερζέ, οι μεγάλοι χαμένοι είναι οι εργαζόμενοι, και φυσικά η δημοκρατία και η κοινωνική συνοχή. Παραφράζοντας, πρόκειται για τα στηρίγματα του αστικού καθεστώτος, που εμφανίζουν ολοένα και μεγαλύτερες ρωγμές. «Μεγάλη αναταραχή, θαυμάσια εποχή!» για τα ιστορικά συμφέροντα του εργατικού κινήματος. «Μεγάλη αναταραχή, αγωνιώδης εποχή!» για τους αστούς και τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία.

Η διάρκεια του κινήματος, η επίμονή του, η μαζικότητά του, η ευρύτερη επικρότησή του από τη μεγάλη πλειοψηφία του γαλλικού πληθυσμού, η «χλιαρότητα» από το κομμάτι του πληθυσμού που στήριζε τη μεταρρύθμιση, καθώς και μία κάποια αντίληψη ότι η γαλλική αστική τάξη, αντιμέτωπη με ένα τέτοιου μεγέθους κίνημα, θα επιχειρήσει να διαχειριστεί την αντιπαράθεση εντός των ευέλικτων πλαισίων που παρείχε μία ανεπτυγμένη ιμπεριαλιστική χώρα με μακρά παράδοση κοινοβουλευτισμού και επιτυχούς ενσωμάτωσης του οργανωμένου εργατικού κινήματος, προδιέθετε σε προβλέψεις μίας πυροσβεστικής επέμβασης του Συνταγματικού Συμβουλίου.

Ωστόσο, ο Μακρόν έχει αντιληφθεί τις ανάγκες της τάξης του και έχει εκφραστεί ανοιχτά για τις μελλοντικές επιδιώξεις, οι οποίες είναι πολεμικές. Αυτό μαρτυρούν: ο ανακοινωθείς γιγάντιος στρατιωτικός προϋπολογισμός, οι συνεχείς αναφορές στην ανάγκη μετάβασης σε μία οικονομία πολέμου, οι συνεχείς αναφορές στους μελλοντικούς θερμοούς πολέμους, ακόμα και η μεταοδοξία (ή και χίμαιρα) μίας «ευρωπαϊκής στρατηγικής αυτονομίας». Μάλιστα, τα παραπάνω εντός ενός πλαισίου υπερχρέωσης –το δημόσιο χρέος αγγίζει τα 3 τρις. ή 111% του ΑΕΠ– και στασιμότητας του γαλλικού ιμπεριαλισμού, του οποίου η παραγωγικότητα ανά ώρα εργασίας μειώνεται συνεχώς από το 2019, έχοντας υποστεί συνολική μείωση της τάξης του -3,6%. Αυτά τα νέα δεδομένα, προστιθέμενα στις χρόνιες επιταγές του νεοφιλελευθερισμού, ωθούν σε μία ιστορική αλλαγή μοντέλου σε ό,τι αφορά τη διαχείριση του εργατικού κινήματος. Από τον «κοινωνικό εταιρισμό» των αμοιβαίων παραχωρήσεων στην ανοιχτή υποταγή του. Σαφώς, μία ολική αλλαγή μοντέλου απαιτεί αλλαγές πολιτικές, κοινωνικές, θεσμικές, νομοθετικές και κατασταλτικές πολύ διαφορετικής κλίμακας και ποιότητας, ωστόσο αυτή η πορεία έχει αρχίσει από τα πρώτα νομοθετικά μέτρα για το εργατικό δίκαιο της πρώτης πενταετίας Μακρόν (που τροποποίησαν μερικώς τη δομή και τις αρμοδιότητες των συνδικάτων εντός των επιχειρήσεων), και επιταχύνει πλέον παρά την περιφρόνηση όλων

των συνδικάτων, ακόμα και αυτών, όπως η CFDT, που ήταν έτοιμα να αποδεχτούν αντι-συνταξιοδοτικές μεταρρυθμίσεις.

Έτσι, η κυβέρνηση με τη μετωπική επίθεση σε όλο το εργατικό κίνημα από τη μία και η καθολική απόρριψη του νόμου από τους εργαζόμενους καθώς και η άκαμπτη διάθεση τους να παλέψουν ενεργά από την άλλη, ανάγκασε τις συνδικαλιστικές ηγεσίες να διατηρήσουν ένα τέμπο στις κινητοποιήσεις, που αριθμούν πλέον μία δωδεκάδα γενικών απεργιών ή πανεθνικών διαδηλώσεων, με συμμετοχή το λιγότερο 500.000 διαδηλωτών κάθε φορά. Ωστόσο, η θετική γνωμοδότηση του Συνταγματικού Συμβουλίου και η στάση της κυβέρνησης έχουν ωθήσει σε αδιέξοδο τις συνδικαλιστικές ηγεσίες.

Πρώτον, διότι η τακτική των ημερήσιων εθνικών απεργιών, αποσπασμένων και μεμονωμένων, αποδείχτηκε εκ των πραγμάτων ανεπαρκής και ανεπιτυχής και δεν διαφαίνεται το ξεπέρασμά της από τις συνδικαλιστικές ηγεσίες. Οι κλαδικές απεργίες διαρκείας, που κηρύχτηκαν σε αρκετούς κλάδους, ενίοτε μαζικές, παρότι προκαλούσαν δυσχέρεια στην αστική τάξη, δεν κατάφεραν να καταστούν καθολικές, ούτε να μπλοκάρουν την οικονομία, παρά τη στρατηγική τους τοπο-

➡➡ Η Γαλλία είναι ένα καζάνι που βράζει και η προσπάθεια του Μακρόν και της αστικής τάξης να το καπακώσει, το οδηγεί σε έκρηξη.

θέτηση (ενέργεια, διωλιστήρια, μεταφορές, εκπαίδευση, κ.α.), πόσο μάλλον να σύρουν άλλες κατηγορίες εργαζομένων σε απεργιακό αγώνα διαρκείας. Ακόμα, όλες οι δομές άμεσης συμμετοχής των εργαζομένων, συνελεύσεις και εν γένει η υλοποίηση του συνθήματος «η απεργία στους απεργούς» είχαν πολύ μικρή ανάπτυξη. Έτσι, οι απεργίες διαρκείας έσβησαν υπό το βάρος των ημερών, παρά τη στήριξη του πληθυσμού, ακόμα και μέσα στο αστικό, μικροαστικό Παρίσι, που είχε γεμίσει σε ορισμένες γειτονίες με βουνά από σκουπίδια. Είναι απίθανο να επιχειρηθεί από τη συνδικαλιστική γραφειοκρατία μία επανεκκίνηση τέτοιων απεργιών, χωρίς πιο ενεργή επέμβαση των ίδιων των απεργιών.

Επιπλέον, οι συνδικαλιστικές ηγεσίες παρά τη γενικόλογη προπαγάνδα σχετικά με το βιοτικό επίπεδο των εργαζομένων δεν προσέθεσαν ως κεντρικό άξονα πάλης εννοιακά αιτήματα για τους μισθούς, όπως η αυτόματη τιμαριθμική αναπροσαρμογή όλων των μισθών (εφαρμόζεται μερικώς και μόνο για τον κατώτατο μισθό στη Γαλλία). Αρνήθηκαν να στηριχτούν στην πληθώρα επιχειρησιακών απεργιών, που κινητοποιούν μαζικά, αποφασιστικά και πολλαπλά νικηφόρα τους εργαζόμενους και εργάτες σε όλη τη Γαλλία, κυρίως και ιδιαίτερα στον ιδιωτικό τομέα. Φοβούμενες μία ανεξέλεγκτη τροπή του, στόχευσαν μόνο την κυβέρνηση, αρνούμενες να αντιπαρεθούν κεντρικά με την εργοδοσία και τους καπιταλιστές.

Δεύτερον, διότι η επικύρωση του νόμου από το Συνταγματικό Συμβούλιο συναντάει τα πολιτικά όρια των συνδικαλιστικών ομοσπονδιών, που δυσκολεύονται να εξέλθουν του κάδρου της αστικής νομιμότητας, των θεσμών, της αστικής δημοκρατίας. Από την

«Φορολογήστε τους πλούσιους»

άλλη μεριά, η επικύρωση αποκαλύπτει στα μάτια των μαζών και της πρωτοπορίας τον ταξικό χαρακτήρα όλων των θεσμών του κράτους, και όχι μόνο του Μακρόν, που αυτός συγκεντρώνει έως τώρα τη μίνι των διαδηλωτών και αποτελεί τον πλέον μισητό από τους εργάτες πρόεδρο των τελευταίων πολλών δεκαετιών. Η πολιτική κρίση βαθαίνει λοιπόν και λαμβάνει στοιχεία κρίσης του αστικού καθεστώτος.

Έτσι, ο ηγέτης της CFDT, Λωράν Μπερζέ, δηλώνει ότι ο συνδικαλιστικός αγώνας δεν τελείωσε, αλλά ξεκαθαρίζει ότι το συνδικάτο του δεν θα διαδηλώνει για έξι μήνες, έκανε λόγο για δημοκρατική κρίση αλλά δήλωσε ότι δεν θα αμφισβητήσει την απόφαση του Συνταγματικού Συμβουλίου, υποστηρίζει τη διέξοδο ενός δημοψηφίσματος, που μάλιστα δεν εγκρίθηκε από το Συνταγματικό Συμβούλιο, καλεί όμως να σπάσει το ρεκόρ σε αριθμό διαδηλωτών την Πρωτομαγιά. Η κατάσταση τον έχει αναδείξει σε κομβική θέση –σε βαθμό που κυκλοφορούν δημοσιεύματα περί καθόδου στην πολιτική ως προεδρικού υποψηφίου ενάντια στην ακροδεξιά– δεδομένου ότι η ενότητα των συνομοσπονδιών (η CFDT είναι η πρώτη σε ψήφους στον ιδιωτικό και δημόσιο τομέα) συνιστά καθοριστική παράμετρο των κινητοποιήσεων, καθώς αποτελεί στα μάτια των μαζών εγγύηση της μαζικότητάς τους. Στο όνομα αυτής της ενότητας, η ιστορική συνομοσπονδία της εργατικής τάξης στη Γαλλία, η CGT ακολουθεί μία πολιτική ακολουθησιμότητας προς την CFDT, αναπαράγοντας την τακτική των μεμονωμένων γενικών απεργιών, τις εκκλήσεις για παρέμβαση των θεσμών, ακόμα και την πρόταση για μία «παύση» της μεταρρύθμισης, αντί για την απόσυρση. Αυτή η συμβιβαστική πολιτική της ηγεσίας Μαρτίνεζ της CGT καταδικάστηκε από τους συνέδρους στο πρόσφατο συνέδριο της στις 27-31 Μαρτίου, όπου η εκλεκτή διάδοχος του Μαρτίνεζ απορρίφθηκε, το κείμενο απολογισμού καταψηφίστηκε, χωρίς βέβαια να αναθεωρηθεί εκ βάθρων μία πολιτική πολλών δεκαετιών.

Έτσι, κακίην-κακώς, παρά τα πολιτικά και συνδικαλιστικά όρια των ηγεσιών αυτών, το συνδικαλιστικό μέτωπο παραμένει ακόμα ενωμένο και δεν μπορούν να μιλήσουν ανοιχτά για κλείσιμο του αγώνα, καθώς υπάρχει ο φόβος ότι όποια συνομοσπονδία αποσυρθεί πρώτη, θα τιναχτεί στον αέρα, με την υφιστάμενη αποχώρηση πολλών μελών αλλά και ολόκληρων συνδικαλιστικών τμημάτων, όπως έγινε σε ανάλογη περίπτωση το 1995, με την αποχώρηση από την CFDT ολόκληρων ομοσπονδιών προς άλλες συνομοσπονδίες μετά την αποχώρηση της από τον απεργιακό αγώνα.

Σε ό,τι αφορά τα αριστερά του πολιτικού φάσματος, οι δυνάμεις του αριστερού εκλογικού σχηματισμού NUPES (Οικολόγοι,

Σοσιαλιστικό Κόμμα, Ανυπότακτη Γαλλία, ΚΚΓ) δεν έχουν καμία κοινή παρουσία, και αδυνατούν να κερδίσουν πολιτικά και δημοσκοπικά, προφανώς λόγω και της συμμετοχής του συνταξιοκτόνου σοσιαλιστικού κόμματος στις τάξεις του. Αντίθετα, η Λεπέν φαίνεται να καρπώνεται δημοσκοπικά οφέλη από τα απόνερα του κινήματος. Η Ανυπότακτη Γαλλία προτάσσει το σύνθημα μίας Έκτης Δημοκρατίας, καταδεικνύοντας ως υπεύθυνη της σημερινής κατάστασης την Πέμπτη Δημοκρατία και το Σύνταγμα της. Το ΚΚΓ στο πρόσφατο συνέδριό του διακήρυξε το τέλος του NUPES και το αναγκαίο ξεπέρασμά του και θέτει ως κύριο στόχο το δημοψήφισμα, ως μία τάχα «δημοκρατική λύση» και διέξοδο, ενώ συνεχίζει την ασταμάτητη ρατσιστική και συστημική κατακλάτα του.

Στην ίδια βασική πολιτική γραμμή με την Ανυπότακτη Γαλλία κινούνται χονδρικά οι οργανώσεις λαμπεριστικής καταγωγής POID και POI, όπως και η δεξιά διάσπαση του NPA, που γράφει χαρακτηριστικά: «Αυτή η πέμπτη Δημοκρατία τους επιτρέπει να βιάζουν τη λαϊκή θέληση. Είναι η απόδειξη ότι πρέπει να τελειώσουμε μία και καλή με τους θεσμούς της, ότι υπάρχει επείγουσα ανάγκη να οργανώσουμε μία Συντακτική Εθνοσυνέλευση: για μία εξουσία των εκμεταλλευόμενων και των καταπιεσμένων, που θα προέρχεται από τις κινητοποιήσεις τους, για να αλλάξουμε ριζικά ένα σύστημα που πνέει τα λείψια». Εντελώς συνοπτικά, οι τρεις άλλες σημαντικές οργανώσεις της άκρας αριστεράς (αριστερό NPA, Lutte Ouvrière, Revolution Permanente) απορρίπτουν ένα ενδεχόμενο δημοψήφισμα και εμμένουν σε μία πολιτική γενίκευσης των απεργιών, με ανάπτυξη των δομών αυτό-οργάνωσης.

Είναι δύσκολο να προβλεφθεί η εξέλιξη των πραγμάτων και η τύχη του νέου νόμου. Η μεν κυβέρνηση και τα αστικά επιτελεία αλλάζουν ρητορική ως προς τις κινητοποιήσεις, και μιλάνε, όπως το άρθρο σύνταξης στις 16/04 της εφημερίδας Les Echos (ιδιοκτησίας Bernard Arnault, του πλουσιότερου για το 2023 καπιταλιστή στον κόσμο) για γλιίστημα «από την αντιπολίτευση στην αποστασία», για «ντε φάκτο τοποθέτηση στο στρατόπεδο των «έξτρεμιστών» που αμφισβητεί τους δημοκρατικούς θεσμούς. Η δε λαϊκή και εργατική οργή διογκώνεται ενώ νέες αντεργατικές επιθέσεις προβλέπονται ήδη από την κυβέρνηση μέσα στον επόμενο χρόνο, την ίδια στιγμή που τα τρόφιμα ακριβαίνουν καθημερινά. Η Γαλλία είναι ένα καζάνι που βράζει και η προσπάθεια του Μακρόν και της αστικής τάξης να το καπακώσει, το οδηγεί σε έκρηξη.

■ Κωνσταντίνος Σηφάκης

80 χρόνια από την αυτοδιάλυση της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς

Μετά την Οκτωβριανή επανάσταση, το εργατικό - κομμουνιστικό κίνημα παγκοσμίως μπαίνει σε ραγδαία ανάπτυξη, φέρνοντας ξανά στο προσκήνιο τα ιστορικά καθήκοντα των εργατών, αυτά που η 2η Διεθνής είχε θυσιάσει στο βωμό των ιμπεριαλιστικών συμφερόντων στον Α' Π.Π.

Παγκοσμίως, δημιουργούνται ΚΚ, ξεσπάνε εξεγέρσεις και επαναστάσεις σε αρκετές χώρες και το επαναστατικό κύμα του 1918-23 υπενθυμίζει την ανάγκη ύπαρξης ενός παγκόσμιου επαναστατικού κόμματος, μίας νέας Διεθνούς. Αυτή η αναγκαιότητα έγινε πράξη από τον Λένιν και τον Τρότσκι, που ανέλαβαν το έργο της ίδρυσης της 3ης Κομμουνιστικής Διεθνούς.

Το ιδρυτικό συνέδριο έγινε στις αρχές Μαρτίου του 1919, με 52 αντιπρόσωπους από κομμουνιστικά κόμματα και σοσιαλιστικές ομάδες. Μέσα από τα πρώτα 4 συνέδρια της ΚΔ, τέθηκαν οι σημαντικότερες θεωρητικές και πρακτικές βάσεις για την εξάπλωση της επανάστασης, ψηφίστηκαν οι 21 όροι για την προσχώρηση στην ΚΔ (π.χ. εκκαθάριση σοσιαλδημοκρατικών υπολειμμάτων, αποδοχή δημοκρατικού συγκεντρωτισμού, καταδίκη

πασιφισμού και σοσιαλβινισμού κ.ά.), η τακτική του Ενιαίου Εργατικού Μετώπου και μπήκαν τα θεμέλια του Μεταβατικού Προγράμματος. Τότε, όμως, θα συντελεστεί μία σημαντική τομή στην ΕΣΣΔ και στην ΚΔ, ο σταδιακός γραφειοκρατικός εκφυλισμός τους.

Ο Α' Π.Π., η στρατιωτική επέμβαση των ιμπεριαλιστών και των συμμάχων τους και ο εμφύλιος πόλεμος προκάλεσαν φρίκη στο ρωσικό προλεταριάτο και τα φτωχά αγροτικά στρώματα, αφήνοντας πίσω τους καταστροφή. Συνοπτικά, α) η βιομηχανική και αγροτική παραγωγή αποδεκατίστηκε, β) η πείνα και η φτώχεια θέριζαν τον ρωσικό λαό, γ) η πρωτοπορία του εργατικού κινήματος και των Μπολσεβίκων, που πρωταγωνίστησαν στην επανάσταση, πέθαναν από τον πόλεμο και τους λιμούς, δ) οι ταλαιπωρημένες πλατιές μάζες αποστασιοποιήθηκαν από την πολιτική δράση, ε) ο αναλφαβητισμός και η χρόνια υπανάπτυξη ευνόησε τμήματα του παλιού (τσαρικού) καθεστώτος να αναλάβουν θέσεις στον κρατικό μηχανισμό και τέλος στ) ίσως ο πιο καθοριστικός παράγοντας ήταν η διεθνής απομόνωση της Σοβιετικής Ένωσης, μετά την ήττα της Γερμανικής Επανάστασης

και γενικά του επαναστατικού κύματος του 1918-23. Αυτές οι αντικειμενικές συνθήκες, καθόρισαν την εμφάνιση και ανάπτυξη μίας γραφειοκρατικής κλάσας στο εσωτερικό της ΕΣΣΔ. Ωστόσο, για την επικράτησή της θα χρειαστούν και οι πολύτιμες υπηρεσίες του Στάλιν και της ομάδας του, που αποτέλεσαν τους κύριους εκφραστές των συμφερόντων της γραφειοκρατίας, πραγματοποιώντας ουσιαστικά μία πολιτική αντεπανάσταση.

Ο Λένιν ήδη από το 1922 προειδοποιούσε για τον κίνδυνο της γραφειοκρατίας και ζητούσε την απομάκρυνση του Στάλιν από την θέση του γενικού γραμματέα του κόμματος (πολιτική του Διαθήκη). Το 1924, ο Λένιν πεθαίνει και η πορεία επικράτησης της γραφειοκρατίας επιταχύνεται. Η σταλινική τάξη μέσα στο κόμμα καταφέρνει σταδιακά να ελέγξει πλήρως τον κομματικό μηχανισμό. Από τη στιγμή που το κόμμα διαβρώνεται από τη γραφειοκρατία, μετατρέπεται από οργανωτή της πρωτοπορίας του προλεταριάτου σε διαχειριστή του κρατικού μηχανισμού, που διευρύνει διαρκώς τα υλικά της προνομία εις βάρος του λαού. Έτσι, η εξουσία υφαρπάζεται από τα Σοβιέτ στο Κόμμα, από το Κόμμα

στην ΚΕ και από την ΚΕ στον ΓΓ. Το συμφέρον της γραφειοκρατίας ήταν η παραμονή της ΕΣΣΔ σ' αυτή τη μεταβατική κατάσταση, δηλαδή ούτε να υπάρχει προχώρημα της διεθνούς επανάστασης και οικοδόμηση του Σοσιαλισμού, ούτε να επιστρέψει στον καπιταλισμό, καθώς έτσι θα έχανε την εξουσία της. Η κύρια αντίσταση στα σχέδια της σταλινικής γραφειοκρατίας εκφράζεται από την Αριστερή Αντιπολίτευση του Τρότσκι, που δίνει μάχη για την επαναφορά του Κόμματος στις βασικές του αρχές (πάταξη προνομίων, εσωκομματική δημοκρατία, επαναφορά των Σοβιέτ κ.ά.). Πολύ γρήγορα θα συγκροτηθούν αντιπολιτευόμενες ομάδες και σε άλλες χώρες για την αντιμετώπιση της σταλινικής γραφειοκρατίας στο εσωτερικό των ΚΚ, που θα συγκροτήσουν την Διεθνή Αριστερή Αντιπολίτευση.

Στο 15ο Συνέδριο του ΚΚΣΕ (Μπολσεβίκοι), οι σταλινικοί διαγράφουν τον Τρότσκι και την Ενωμένη Αντιπολίτευση. Τότε ξεκινάει ένα άγριο ανθρωποκνηνηγό με δολοφονίες, εξορίες, φυλακίσεις και γκούλαγκ για κάθε επαναστάτη, αγωνιστή και αντιφρονούντα, που αντιμετώπιζε την σταλινική γραφειοκρατία, εντός και εκτός της ΕΣΣΔ, με αποκορύφωμα της «Δίκες» της Μόσχας και τη δολοφονία του Τρότσκι στο Μεξικό από πράκτορα του Στάλιν.

Σύντομα, η γραφειοκρατία θα

ελέγξει την 3η Διεθνή, επιβάλλοντας την αντεπαναστατική πολιτική της παγκόσμια. Από το 5ο μέχρι το 7ο Συνέδριο, η ΚΔ θα υιοθετήσει τις αντιμαρξιστικές αντεπαναστατικές θέσεις του «Σοσιαλισμού σε μία μόνο χώρα» και του «Παμφασισμού». Τη «θεωρία» των Σταδίων, σύμφωνα με την οποία «ο καπιταλισμός δεν είχε ωριμάσει, άρα ούτε οι συνθήκες για τη σοσιαλιστική επανάσταση». Και τέλος, την τακτική των Λαϊκών Μετώπων, βάζοντας το προλεταριάτο να συμμαχήσει με την «δημοκρατική» αστική τάξη ενάντια στον φασισμό.

Επομένως, στον Β' Π.Π. τα ΚΚ θα συμμαχήσουν με αστικά κόμματα και «δημοκράτες» ιμπεριαλιστές για την αντιμετώπιση του φασισμού. Αυτή η προδοσία θα κοστίσει τη ζωή σε εκατομμύρια εργάτες και κομμουνιστές, που θα σφαγιαστούν από τους ιμπεριαλιστές συμμάχους του Στάλιν. Η χαριστική βολή θα δοθεί στις 22 Μαΐου του 1943, όταν ο Στάλιν θα διαλύσει την 3η Διεθνή, ως παραχώρηση προς τον ιμπεριαλιστές συμμάχους του (Αγγλία και ΗΠΑ).

Έτσι, το παγκόσμιο εργατικό και κομμουνιστικό κίνημα θα δεχθεί ένα σημαντικό χτύπημα, ωστόσο η σημαία του επαναστατικού μαρξισμού θα συνεχίσει να κρατιέται ψηλά σε όλη την μεταπολεμική περίοδο από την 4η Διεθνή και το ρεύμα του τροτσικισμού.

■ *Καρβούνης Γρηγόρης*

Η Εργατική Πρωτομαγιά στην Ελλάδα

Η Πρωτομαγιά, ημέρα μνήμης και αγώνα ενάντια στην καπιταλιστική εκμετάλλευση, αποτυπώθηκε στη συνείδηση της παγκόσμιας εργατικής τάξης ως σύμβολο της πάλης της. Μετά από την ηρωική εξέγερση των εργατών του Σικάγο δόθηκε ώθηση στην εργατική τάξη παγκοσμίως να αγωνιστεί για τα ανεκπλήρωτα αιτήματά της και τις διεκδικήσεις της.

Το 1893 πραγματοποιήθηκε στην Αθήνα η πρώτη οργανωμένη εκδήλωση Πρωτομαγιάς στην Ελλάδα. Περίπου 2.000 άνθρωποι συγκεντρώθηκαν στο Παναθηναϊκό Στάδιο όπου και διαδήλωσαν υπέρ της 8ωρης εργασίας, της Κυριακής ως ημέρα αργίας και της κρατικής ασφάλισης για τα θύματα εργατικών ατυχημάτων. Σημαντικό ρόλο στην οργάνωση της διαδήλωσης έπαιξε ο ιδρυτής της εφημερίδας «Σοσιαλιστής» και του σοσιαλιστικού συλλόγου, Σταύρος Καλλέργης, ένας αγωνιστής που πάλεψε σκληρά για τα δικαιώματα των εργαζομένων.

Την Πρωτομαγιά του 1924 και ενώ ίσχυε στρατιωτικός νόμος, παρά την απαγόρευση, εργάτες συγκεντρώθηκαν στην πλατεία Κοτζιά όπου βρισκόταν το Εργατικό Κέντρο Αθήνας. Ο επικεφαλής των στρατιωτικών τμημάτων έδωσε εντολή στο ιπκικό να επιτεθεί στους διαδηλωτές. Δολοφονήθηκε ο κομμουνιστής Παρασκευαΐδης

και τραυματίστηκαν άλλοι 12 εργάτες.

Το 1929 η κυβέρνηση Βενιζέλου απαγόρευσε τις πρωτομαγιάτικες εκδηλώσεις και αύξησε την αστυνομική βία κατά των συνδικαλιστών και γενικά του εργατικού κινήματος.

Το 1934 μετά τις εκδηλώσεις της Πρωτομαγιάς, Πραγματοποιήθηκε απεργιακή κινητοποίηση μληρωτών και λιμενεργατών στην Καλαμάτα, όπου δολοφονήθηκαν 8 διαδηλωτές.

Ο Μάης του '36 έχει μείνει στην Ιστορία για την ηρωική εξέγερση των καπνεργατών στη Θεσσαλονίκη. Ήταν ουσιαστικά, η πρώτη ανοιχτή αμφισβήτηση της αστικής εξουσίας στην Ελλάδα και ένας από τους σημαντικότερους σταθμούς του ελληνικού εργατικού κινήματος.

Στις 29 Απριλίου, οι καπνεργάτες της Θεσσαλονίκης κατεβαίνουν σε απεργία διαρκείας. Στις 9 Μάη ο αγώνας κορυφώνεται και η Θεσσαλονίκη παραλύει με την απεργία 25.000 εργατών. Στην προσπάθειά της η αστυνομία να διαλύσει τις συγκεντρώσεις και τις απεργιακές φρουρές στις καπναποθήκες, πυροδότησε το ξέσπασμα των συγκρούσεων και το στήσιμο οδοφραγμάτων. Κατά την αιματηρή καταστολή δολοφονούνται 12 εργάτες όπου ο πρώτος νεκρός ήταν ο 25χρονος αυτοκινητιστής Τάσος Τούσης από το Ασβεστοχώρι. Στις

10 Μάη ολόκληρη η Θεσσαλονίκη συμμετείχε στην κηδεία των θυμάτων. Απεργίες και διαδηλώσεις άλλων κομματιών της εργατικής τάξης σε διάφορες πόλεις της Ελλάδας το ίδιο διάστημα έδειχναν ότι, αν οι καπνεργάτες ακολουθούσαν μια μαχητική πολιτική σύγκρουσης με το καθεστώς, πολλοί ήταν έτοιμοι να τους ακολουθήσουν. Η προδοτική στάση του ΚΚΕ όμως, με την αντιμαρξιστική «θεωρία των σταδίων» και την πολιτική του «λαϊκού μετώπου», θα παίξει καθοριστικό ρόλο στην καταστολή του κινήματος και η εξέγερση θα λήξει άδοξα.

Η πιο αιματηρή Πρωτομαγιά στην Ελλάδα είναι αυτή του 1944, στην κατεχόμενη από τους Ναζί Αθήνα. Στην Καισαριανή εκτελέστηκαν 200 κομμουνιστές, ως αντίποινα για το θάνατο Γερμανών αξιωματικών και στρατιωτών μετά από ενέδρα ανταρτών στη Λακωνία. Οι περισσότεροι από τους εκτελεσμένους ήταν κρατούμενοι στο κολαστήριο της Ακροναυπλίας. Επειδή ήταν κομμουνιστές, μετά την κατάληψη της Αθήνας, οι δεσμοφύλακες της μεταξικής δικτατορίας τους παραδώσανε στους Ναζί. Από τους 200 δολοφονημένους κομμουνιστές, οι 12 ήταν τροτσικιστές και αρχειομαρξιστές. Έπεσαν ηρωικά φωνάζοντας για τη νίκη της 4η Διεθνούς και της σοσιαλιστικής επανάστασης.

Μεγάλο συλλαλητήριο στο

Παναθηναϊκό Στάδιο, πραγματοποιήθηκε την Πρωτομαγιά του 1946, υπό την ηγεμονία του Εργατικού Αντιφασιστικού Συνδέσμου (συνδικαλιστική οργάνωση του ΕΑΜ/ΚΚΕ).

Το 1976 λόγω του μεταπολιτευτικού αγωνιστικού κλίματος και της άνθησης των εργοστασιακών σωματείων, έγιναν δυναμικές συγκεντρώσεις. Στην Πρωτομαγιά αυτή τραυματίστηκε θανάσιμα ο μαθητής Σιδέρης Ισιδωρόπουλος μετά την καταδίωξή του από την αστυνομία κατά τη διάρκεια της Πρωτομαγιάς πέθανε ο Αλέκος Παναγιώλης σε ένα γεμάτο ερωτηματικά αυτοκινητιστικό δυστύχημα.

Το 1986 εν όψη του «προγράμματος σταθερότητας» με το οποίο η κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ, με υπουργό οικονομικών τον Σημίτη, περνούσε στην αντεργατική επίθεση, έγινε ογκώδης συγκέντρωση για την ανατροπή του προγράμματος αυτού.

Σήμερα που το 8ωρο, η 5ημερη

εργασία και η Κυριακάτικη αργία έχουν καταργηθεί, που ο μισθός δεν φτάνει για να βγάλουμε το μήνα, που τα ποσοστά της μερικής και ελαστικής απασχόλησης αυξάνονται διαρκώς μαζί με τις τιμές στα βασικά προϊόντα και την ενέργεια, που τα εργατικά και συνδικαλιστικά δικαιώματα έχουν ισοπεδωθεί και η εργοδοτική αυθαιρεσία έχει εκτιναχθεί. Σήμερα που οι ιδιωτικοποιήσεις και γενικότερα οι νεοφιλελεύθερες πολιτικές, έχουν μειώσει τόσο το βιοτικό επίπεδο που ακόμα και οι βασικοί τρόποι μετακίνησής μας είναι επικίνδυνοι, όπως είδαμε με το τραγικό δυστύχημα-δολοφονία στα Τέμπη, η Πρωτομαγιά είναι ποιο επίκαιρη από ποτέ. Παρά την υπονόμευσή της από την αστική τάξη ως μέρα ανοιξιάτικης γιορτής, η Πρωτομαγιά εξακολουθεί να είναι η μέρα των εργατών σε ολόκληρο τον κόσμο και τα διδάγματά της μας επιτρέπουν να ανοίξουμε έναν άλλο δρόμο, τον δρόμο του σοσιαλισμού.

1^η Μάη: Φάρος για το παγκόσμιο εργατικό κίνημα

Σύντροφοι εργάτες!

Πλησιάζει η μέρα της Πρωτομαγιάς, που οι εργάτες όλων των χωρών γιορτάζουν το ξύπνημά τους σε μια συνειδητή ζωή, γιορτάζουν την ένωση τους στον αγώνα ενάντια σε κάθε βία και καταπίεση ανθρώπου από άνθρωπο, στον αγώνα για την απαλλαγή των εκατομμυρίων εργαζομένων από την πείνα, την εξαθλίωση και την ταπείνωση.

Δυο κόσμοι στέκουν αντιμέτωποι στη μεγαλειώδη αυτή πάλη: ο κόσμος του κεφαλαίου και ο κόσμος της εργασίας, ο κόσμος της εκμετάλλευσης και της σκλαβιάς και ο κόσμος της αδελφούνης και της λευτεριάς.

Λένιν

Οι συνθήκες πριν την εξέγερση του Σικάγο

Ο 19ος αιώνας, μετά το πέρας του εμφυλίου στην Αμερική, υπήρξε πολύ παραγωγικός για το κεφάλαιο. Χιλιάδες εργοστάσια κατασκευάζονται και απαιτούν έναν συνεχώς αυξανόμενο αριθμό εργατών. Ενδεικτικό στοιχείο του βαθμού ανάπτυξης της βιομηχανίας αποτελεί το γεγονός ότι ο αριθμός των εργατών μέσα σε μια δεκαετία σχεδόν διπλασιάζεται από 1,3 σε 2 εκατομμύρια. Το 1870 το βιομηχανικό εργατικό δυναμικό ξεπερνούσε ήδη τον αγροτικό πληθυσμό. Εκτός από τα 2 εκατομμύρια βιομηχανικών εργατών, υπήρχαν άλλα 3,6 εκατομμύρια μισθωτοί.

Αυτή η εκρηκτική ανάπτυξη βασιζόταν στην άγρια εκμετάλλευση των εργατών, οι οποίοι είναι αντιμετώπι με εξαντλητικούς ρυθμούς εργασίας, με ωράρια που ξεπερνούν τις 14 ώρες ημερησίως προκειμένου να έχουν να φάνε ένα κομμάτι ψωμί και να ζουν σε άθλιες συνθήκες ακραίας φτώχειας. Έτσι, κατά τη διάρκεια του 19ου αιώνα στις ΗΠΑ, η εργατική τάξη υποφέρει, προκειμένου η αστική τάξη μέσα από την υπερ-εκμετάλλευση της εργασίας να πραγματοποιεί αλματώδη ανάπτυξη και να ζει το «αμερικάνικο όνειρο». Σε αυτές τις συνθήκες θα έρθει να προστεθεί η πρώτη Μεγάλη Ύφεση του καπιταλιστικού συστήματος που ξέσπασε το 1873. Συνέπεια αυτής ήταν η μείωση των μισθών το 1877 κατά 80% που προκάλεσε άγριες κινητοποιήσεις και απεργίες σιδηροδρομικών στη Βαλτιμόρη, στο Σεντ Λούις, στο Σικάγο και σε άλλες μεγάλες πόλεις.

Σε αυτές τις συνθήκες θα γίνει και η αλματώδης εξάπλωση των σοσιαλιστικών ιδεών που είχε ξεκινήσει από τα μέσα του 19ου αιώνα καθώς και τα πρώτα βήματα συνειδητής προσπάθειας για την οργάνωση της εργατική τάξης. Αυτή η προσπάθεια άρχισε από τη δημιουργία διαφόρων συλλογικοτήτων, κοινωνικών οργανώσεων και με σταθμό την ίδρυση της Εθνικής Εργατικής Ένωσης το 1866. Στις βασικές αρχές της Ένωσης ήταν η αναγκαιότητα για την οργάνωση της εργατικής τάξης ανεξάρτητα από φυλή, φύλο, θρήσκευμα. Η Ένωση πρόβαλε το αίτημα για διεκδίκηση

του οχτάωρου και «ίσης πληρωμής για ίση εργασία», που αφορούσε καταρχάς τις εργάτριες. Κατόπιν θα γίνουν αρκετές κινητοποιήσεις και σκληροί αγώνες για τη διεκδίκηση της οχτάωρης εργασίας.

Εξέγερση του Σικάγο

Το 1886 σχηματίζεται η Αμερικάνικη Ομοσπονδία Εργασίας από τη διάσπαση της εργατικής συνδικαλιστικής οργάνωσης «Πρότες της Εργασίας» με δράση τη δεκαετία του 1880. Η Ομοσπονδία οργάνωσε για την 1η Μάη πανεθνική απεργία για την κατάκτηση του δώρου. Οι εργάτες ανταποκρίθηκαν μαζικά σε αυτό το κάλεσμα και ασκήθηκε τόσο μεγάλη πίεση στους εργοδότες που ορισμένοι παραχώρησαν το δωρο σε 30.000 εργάτες πριν την 1η Μάη. Την ημέρα της απεργίας κινητοποιούνται 350.000 εργάτες και ήδη μέσα στο πρώτο τρίήμερο 150.000 εργάτες κατέκτησαν το δωρο. Ωστόσο ορισμένοι εργοδότες αρνούνται τη μείωση ωρών εργασίας και στέλνουν απεργοσπαστές, μπράβους, αστυνομία, στρατό για να καταπιάνουν τις κινητοποιήσεις. Στο εργοστάσιο Μακ Κόρμικ στις 3 Μάη χύνεται το πρώτο αίμα

εργατών, όταν απεργοσπαστές επιχειρούν να διασπασούν τον απεργιακό κλοιό και γίνεται συμπλοκή. Τότε βρίσκουν την κατάλληλη αφορμή οι Δυνάμεις της αστυνομίας και μπράβοι για να επιτεθούν και δολοφονούν τέσσερις απεργούς, τραυματίζουν πολλούς άλλους. Την επόμενη μέρα γίνονται πανεθνικές διαδηλώσεις διαμαρτυρίας εναντίον της αστυνομικής βίας. Στο Σικάγο συμμετείχαν 15.000 απεργοί στην πλατεία Χέιμαρκετ. Η αστυνομία αποφάσισε να διαλύσει τη διαμαρτυρία απρόκλητα, παρά το γεγονός ότι ήταν ειρηνική και πλησίαζε προς το τέλος της. Μόλις σκοτεινιάσε επιτέθηκε. Μία βόμβα που εκτοξεύτηκε προς την αστυνομία στάθηκε η αφορμή που χρειαζόταν για να ανοίξει πυρ σκοτώνοντας τέσσερις διαδηλωτές. Αυτό ήταν το πρόσχημα που έψαχνε η αστική τάξη για να εξαπολύσει ένα κύμα τρομοκρατίας σε όλη τη χώρα. Οι ομαδικές συλλήψεις και οι βασανισμοί πρωτοπόρων αγωνιστών μπαίνουν στην ημερήσια διάταξη. Στο Σικάγο οδηγήθηκαν σε δίκη οχτώ συνδικαλιστές ηγέτες (Πάρσονς, Φίσερ, Ένγκελ, Σπάις, Λινγκ, Νιμπ, Σβαμπ και Φιλντεν). Οι πρώτοι τέσσερις θα απαγχονιστούν,

καθώς δεν ζήτησαν χάρη. Αργότερα η δίκη θα χαρακτηριστεί άδικη και μεροληπτική απέναντι στους κατηγορούμενους, εκδήλωση της μανίας της αστικής και της «ανεξάρτητης» δικαιοσύνης απέναντι στην εργατική τάξη. Η πρωτομαγιάτικη απεργία και το των εργαζομένων δεν ήταν μάταια, 185.000 εργάτες θα κερδίσουν το δωρο και τουλάχιστον 200.000 εργάτες θα μειώσουν τον χρόνο εργασίας τους από τις 12 στις 10 και 9 ώρες.

Η πρωτομαγιά με τη σημερινή της μορφή

Η εργατική πρωτομαγιά συμπυκνώνει στο νόημά της τους αγώνες του προλεταριάτου για αξιοπρεπή,

με ανθρώπινους όρους εργασία και ζωή ενάντια στην ασυδοσία των καπιταλιστών, αποτελεί φόρο τιμής στις θυσίες των εργατών σε αυτούς τους αγώνες διεθνώς.

Το αίτημά για δωρο ένωση όλους τους εργάτες παγκόσμια και τους έδωσε τα εφόδια να αντιληφθούν την πραγματική τους δύναμη. Με την ίδια ενοποιητική πολιτική χρειάζεται να ενωθούμε όλοι οι εργαζόμενοι, φτωχοί και νέοι και να αγωνιστούμε με σημαία μας το αίτημα «Πόλεμος στον πόλεμο» ενάντια στις διαθέσεις των ιμπεριαλιστών που μας φέρνουν όλο και πιο κοντά στον γενικευμένο πόλεμο και την πυρηνική καταστροφή.

Πρωτομαγιά 1886 – Η απολογία του Αύγουστου Σπάις

Η Πρωτομαγιά 1886 στο Σικάγο των ΗΠΑ ήταν μέρα γενικής απεργίας. Τη μέρα αυτή νέκρωσαν τα πάντα στην πόλη (εργοστάσια, φορτηγά, τρένα, αποθήκες, οικοδομές), οι εργαζόμενοι κήρυξαν απεργία και συγκεντρώθηκαν για να διεκδικήσουν τα τρία οχτώ: «8 ώρες για δουλειά, 8 ώρες για ανάπαυση και μόρφωση, 8 ώρες για ύπνο». Οι Αμερικανοί κεφαλαιοκράτες αιματοκύλισαν άγρια τη διαδήλωση κι αρκετοί εργάτες πέσανε από τις σφαίρες των αστυνομικών. Στο τέλος συνέλαβαν τους αρχηγούς της απεργίας και τους οδήγησαν – μετά από δίκη παρωδία – στην κρεμάλα, με την κατηγορία της «εσχάτης προδοσίας» (!)...

Ο Αύγουστος Σπάις ένας από τους 8 κατηγορούμενους εργάτες, στην απολογία του μεταξύ των άλλων είπε:

«Κύριοι Δικαστές,

Αν σας περνάει η ιδέα στα σοβαρά, πως με τις κρεμάλες σας μπορείτε να σταματήσετε το κίνημα, που εξωθεί εκατομμύρια γονατισμένων από την καταπίεση εργατών στην εξέγερση, είστε, μα την αλήθεια «πτωχοί τω πνεύματι».

Κρεμάστε μας μα περιμένετε το τέλος. Αν εσείς είσθε τυφλοί και δεν μπορείτε να το δείτε, εγώ σας το αναγγέλλω! Γύρω σας, κάτω σας, δίπλα σας, πάνω σας, από όλες τις μεριές, ξαπλώνεται μια τεράστια φωτιά. Θέλετε να μη τη βλέπετε; Δικαίωμα σας. Μα δε θα την αποφύγετε. Θέλετε να απαλλαγείτε μια για πάντα απ' όλους

εμάς τους «Συνωμότες», κάντε το.

Απαλλαγείτε όμως πρώτ' απ' όλα, απ' τα αφεντικά της βιομηχανίας, που δημιούργησαν την ανήθικη περιουσία τους, με το κλεμμένο αντίτιμο της εργασίας που δεν πληρώθηκε. Μέσα στο Σύστημα σας οι μηχανές σας φέρνουν την υπερπαραγωγή, που οδηγεί τον πραγματικό παραγωγό στην Αθλιότητα και στο Θάνατο. Είναι αυτό που σεις αποκαλείτε «Αύξηση του Εθνικού Πλούτου». «Εθνικού»; Τι ειρωνεία! Τη χώρα μερικών προνομιστών του Έθνους, να λέτε!

Θέλετε να διαμορφώσετε την κατάσταση; Καταργείστε πρώτα απ' όλα εσάς τους ίδιους, τον εαυτό σας, γιατί Σεις με τη συμπεριφορά σας απέναντι στους εργάτες είσθε οι πρώτοι Πράκτορες της Επαναστάσεως. Καταργείστε την αρπαγή και το πλιάτσικο αυτό είναι το καθήκον σας. Καταργείστε αυτούς τους 50 – 100 – 200 ανθρώπους που θέλουν να απολαμβάνουν το παν, χωρίς να κάνουν απολύτως τίποτε. Απ' αυτή την Τάξη, εμείς πάμε να Απαλλαγούμε! Κοιτάξτε το οικονομικό (πλαίσιο) της Μάχης! Οι εργάτες έχουν πεσοκοφτεί και Σεις καλοί μου Χριστιανοί κι ευγενικοί μου μπουρζουάδες, Σεις είσθε οι Κοινωνικοί Γύπες, που τρώτε τις σάρκες των πτωμάτων. Θα θέλατε να κάνουμε μαζί μια βόλτα στα στενοσόκακα τούτης της πολιτείας; Όπου ξεμετρούνε τις μέρες τους οι αληθινοί Δημιουργοί του Πλούτου; Να, βλέπετε δεν υπάρχουν εδώ άνθρωποι. Υπάρχουν πτώματα μάλλον που μπορούμε να πούμε πως έχει αρχίσει η αποσύνθεσή τους.

Η γενική Κρατικοποίηση των Μέσων Παραγωγής γίνεται αναπόφευκτη Αναγκαιότητα, πρέπει επιτέλους ν' αρχίσει η εποχή του Σοσιαλισμού και της Παγκόσμιας Συνεργασίας! Εκείνοι που λένε τούτο είναι δικό μας πρέπει να τα ιδούν όλα κοινά, για το καλό όλων κι αυτό θα γίνει μια μέρα, είτε το θέλετε είτε δεν το θέλετε. Η ιστορία διδάσκει πως ότι ήτανε να γίνει, έγινε.

Όποιος λέει Ιδιωτική Βιομηχανία, λέει Αναρχούμενη Οικονομία! Μετρημένοι άνθρωποι χρησιμοποιούν, προς όφελός τους, τις εφευρέσεις και τα επινοήματα του Νου. Ο κόσμος είναι για τους λίγους, γύρω από τους οποίους πέφτουν οι άνθρωποι θύματα του πλούτου. Με τις μηχανές τους μετατρέπουν το ανθρώπινο αίμα σε βόλους χρυσαφιού. Με την πολλή δουλειά δολοφονούν τις γυναίκες και τους ανήλικους. Με την ανεργία σκοτώνουν τα θύματα των μηχανών της. Κι αυτοί οι άνθρωποι λέγονται Χριστιανοί. Θαυμάστε αυτούς τους... χριστιανούς!

Κατηγορούμεθα πως παραβήκαμε τον Νόμο. ΝΑΙ! Τον παραβήκαμε! Για να δείξουμε στον λαό κατά ποιο τρόπο οι Θεσμοί, αυτά τα τελευταία 20 χρόνια αποβλέπουν συστηματικά σε ένα σκοπό. Να εγκαθιδρύσουν σε τούτη τη χώρα μια ΟΛΙΓΑΡΧΙΑ, που πιο δυνατή δεν υπήρξε ποτέ σε κανένα μέρος της Γης.

Οι ιδέες αυτές που υπερασπίζω είναι δικές μου. Είναι ένα κομμάτι από τον ίδιο τον εαυτόν μου. Πώς είναι δυνατόν να τις εγκαταλείψω; Ρούχα είναι να τα βγάλεις και να

τα παρατήσεις; Μα κι αν μπορούσα ακόμα, πάλι δε θα τις άφηνα. Δεν είναι λοιπόν αφέλεια εκ μέρους σας να νομίζετε ότι μπορείτε ν' απαλλαγείτε Σεις από τις ιδέες αυτές, που κερδίζουν έδαφος, μέρα με τη μέρα, στέλνοντας μας στην κρεμάλα;

Αν το να λες την αλήθεια πρέπει να τιμωρείται με θάνατο, Εμείς δε θα πάψουμε να λέμε την αλήθεια, όσους θανάτους κι αν μας επιβάλλετε! Σας περιφρονούμε και στο θάνατο! Εμπρός, καλέστε το δήμιο. Η αλήθεια, που κρεμάστηκε στο πρόσωπο του Χριστού, του Σωκράτη, του Τζιορντάνο Μπρούνο, του Χιούζ, του Γαλιλαίου, ζει ακόμη. Δεν πέθανε. Πολλοί άλλοι, που αποτελούμε ετέρμονη λεγεώνα, μας πρόλαβαν σε τούτη την οδό.

Κοιτάτε μας! Είμαστε έτοιμοι καθ' όλα, να τους ακολουθήσουμε στη Ματωμένη Πορεία!»

Οι ένορκοι εξέδωσαν την ετυμηγορία τους στις 20 Αυγούστου 1886 κι έκριναν ενόχους και τους οκτώ κατηγορούμενους. Οι Σπάις, Έγκελ, Φίσερ, Λινγκ, Σβαμπ, Φιλντεν και Πάρσονς καταδικάστηκαν σε θάνατο, ενώ ο Νίμπι σε κάθειρξη 15 ετών. Μετά την εξάντληση και του τελευταίου ενδίκου μέσου, ο κυβερνήτης της Πολιτείας του Ιννις, Ρίτσαρντ Όγκλεσμι, μετέτρεψε σε ισόβια τις θανατικές ποινές των Σβαμπ και Φιλντεν. Ο Λινγκ επιλέγει ένα διαφορετικό τέλος. Λίγο πριν εκτελεστεί καπνίζει ένα τελευταίο τσιγάρο με... εκρηκτική ύλη!

Ενδοϊμπεριαλιστικός ανταγωνισμός Ρωσίας-Κίνας και ΗΠΑ-ΝΑΤΟ

■ Ηρακλής Χριστοφορίδης

Η αιτία της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης

Το 1965 οι ανεπτυγμένες χώρες, επί της ουσίας οι δυτικοί ιμπεριαλιστές (ΗΠΑ, ΕΕ και Ιαπωνία), συγκέντρωναν λίγο πάνω από το 70% του Ακαθάριστου Εθνικού Προϊόντος (σε ισοτιμία αγοραστικής δύναμης – PPP) του πλανήτη. Το 2000 συγκέντρωναν το 57% όμως, το 2022 οι ανεπτυγμένες χώρες παρήγαγαν μόνο το 41% του παγκόσμιου ΑΕΠ, ενώ οι υπόλοιπες χώρες (όπου συμπεριλαμβάνονται οι Κίνα, Ινδία, Ρωσία, κ.ά.) το 59%. Το 2022 στις πρώτες δέκα χώρες με βάση το ΑΕΠ (σε PPP) η Κίνα βρισκόνταν στην 1η θέση, οι ΗΠΑ στη 2η, η Ινδία στην 3η, η Ιαπωνία στην 4η, η Γερμανία στην 5η, η Ρωσία στην 6η, η Ινδονησία στην 7η, η Βραζιλία στην 8η, η Γαλλία στην 9η και η Βρετανία στην 10η. Και στη δομή του παγκόσμιου εμπορίου οι εξαγωγές της Κίνας ανέρχονταν το 2021 στα 3,34 τρισ., των ΗΠΑ στα 1,63, της Γερμανίας στα 1,56 και της Ιαπωνίας στα 0,7 τρισ., κοντολογίς οι εξαγωγές της Κίνας ήταν λίγο μικρότερες των εξαγωγών των υπόλοιπων τριών. Ο συσχετισμός δύναμης που αποτυπώνεται το 2022 όχι μόνο δεν αλλάζει στις διάφορες προβολές στο μέλλον (για το 2030 ή για το 2050) αλλά γίνεται πολύ χειρότερος για τους δυτικούς ιμπεριαλιστές.

Παρ' όλο που τα τελευταία 40 χρόνια έχουν πραγματοποιηθεί αυτές οι γιγαντιαίες οικονομικές ανακατατάξεις (που συνοδεύονται από αντίστοιχες σε πληθυσμιακό επίπεδο) η πολιτική, γεωπολιτική, χρηματοπιστωτική και στρατιωτική αρχιτεκτονική του παγκόσμιου καπιταλισμού εξακολουθεί να είναι αυτή που διαμορφώθηκε αμέσως μετά τον Β' Παγκόσμιο Πόλεμο. Όλοι οι διεθνείς οργανισμοί (Διεθνές Νομισματικό Ταμείο, Παγκόσμια Τράπεζα, Παγκόσμιος Οργανισμός Εμπορίου, G7, κ.ά.) κυριαρχούνται από τις ΗΠΑ και από τους υπόλοιπους δυτικούς ιμπεριαλιστές και λειτουργούν με βάση τις πολιτικές τους, αν και με αυξανόμενες δυσκολίες ή αδιέξοδα. Το παγκόσμιο χρηματοπιστωτικό σύστημα διευθύνεται επίσης από τις δυτικούς ιμπεριαλιστές και οι ΗΠΑ

έχουν το τεράστιο προνόμιο του παγκόσμιου χρήματος, δηλαδή του δολαρίου. Οι ΗΠΑ εξακολουθούν να δαπανούν σε στρατιωτικές δαπάνες όσο όλες οι άλλες χώρες μαζί ενώ διατηρούν περίπου 1.100 στρατιωτικές βάσεις σε όλο τον πλανήτη και αναμφίβολα ήταν μέχρι πρόσφατα η ηγεμονική δύναμη που αποφάσιζε, σχεδόν μόνη της, για όλες τις πολιτικές και γεωπολιτικές διευθετήσεις σε παγκόσμιο επίπεδο.

Αυτή η αντίφαση ανάμεσα, από τη μια, στην οικονομική παρακμή των δυτικών ιμπεριαλιστών και στην άνοδο των BRICS αλλά και μια σειρά άλλων χωρών και, από την άλλη, στην παρωχημένη παγκόσμια αρχιτεκτονική με ηγεμόνα τις ΗΠΑ, είναι η βαθιά αιτία του ενδοϊμπεριαλιστικού ανταγωνισμού που σοβούσε τα τελευταία χρόνια, και που πήρε πλέον τη ανοικτή μορφή της, προς το παρόν έμμεσης, στρατιωτικής σύγκρουσης με την εισβολή της Ρωσίας στην Ουκρανία. Η αντίφαση αυτή γίνεται εκρηκτική αν λάβει κανείς υπόψη το μακρύ κύμα κρίσης όπου βρίσκεται το παγκόσμιο καπιταλιστικό σύστημα τα τελευταία 50 χρόνια και μάλιστα χωρίς καμία ορατή διέξοδο.

Το ερώτημα δεν είναι αν ο σημερινός καπιταλιστικός κόσμος θα πάψει να είναι μονοπολικός και θα γίνει πολυπολικός. Το ερώτημα είναι αν η Κίνα θα υποκαταστήσει στην ηγεμονική θέση τις ΗΠΑ και θα αναδιατάξει, με βάση τα συμφέροντά της, από τον διεθνή καταμερισμό της εργασίας μέχρι και τη διεθνή γεωπολιτική αρχιτεκτονική. Σε μια τέτοια περίπτωση, την αρχική εκθρόνιση των ΗΠΑ θα την ακολουθήσει μια καθίζηση στην παγκόσμια ιεραρχία και δεν γεννάται λόγος για τους υπόλοιπους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Η σημερινή παγκόσμια ιμπεριαλιστική ιεραρχία θα αντιστραφεί πλήρως. Συνεπώς, το ζήτημα είναι υπαρξιακό τόσο για τις αστικές τάξεις των δυτικών ιμπεριαλιστών όσο και για τις αστικές τάξεις της Κίνας και των υπόλοιπων.

Προς τον εφιάλτη του Γ' Παγκόσμιου Πόλεμου και του πυρηνικού αφανισμού

Βαδίζουμε ολοταχώς προς έναν Γ'

Παγκόσμιο Πόλεμο και αυτό δεν αποτελεί μια καταστροφολογία αλλά μια πρόβλεψη που στηρίζεται στον λυσσώδη καπιταλιστικό ανταγωνισμό και στο γεγονός ότι καμία ιμπεριαλιστική τάξη δεν παρέδωσε την κυριαρχία της χωρίς πόλεμο (πράγμα που πιστοποιούν οι Α' και Β' Π. Π. αλλά και οι αμέτρητες ιμπεριαλιστικές επεμβάσεις). Κανένας δεν θα πρέπει να έχει την παραμικρή αυταπάτη ότι όλες αυτές οι ανατροπές θα γίνουν με ειρηνικό τρόπο.

Επιπλέον, η πρόσφατη ιστορία ενισχύει αυτή την πρόβλεψη. Οι ΗΠΑ επιχείρησαν με την Παγκοσμιοποίηση και την Νέα Τάξη Πραγμάτων, ήδη από τις αρχές της δεκαετίας του 1980, να ανατρέψουν την χειρότερη των οικονομικών συσχετισμών σε βάρος τους, αρχικά απέναντι στους άλλους δύο ιμπεριαλιστικούς πόλους: την ΕΕ και την Ιαπωνία. Παρά κάποιες πρώτες επιτυχίες, ειδικά μετά την κατάρρευση της ΕΣΣΔ, οδηγήθηκαν σε πλήρη αποτυχία με πιο κραυγαλέο παράδειγμα την ήττα τους στο Ιράκ (και την εγκατάλειψη του σχεδίου τους για αναμόρφωση της Μέσης Ανατολής). Εντούτοις δεν σταμάτησαν και αύξησαν τη μίζα τους στο αιματοβαμμένο παιχνίδι, επιχειρώντας με την εισβολή στο Αφγανιστάν να διασπάσουν την Ευρασία και με τις πολύχρωμες επαναστάσεις στις χώρες του πρώην Ανατολικού Μπλοκ να στραγγαλίσουν τη Ρωσία. Σε γενικές γραμμές απέτυχαν και σε αυτό το σχέδιο, αλλά δεν σταμάτησαν. Το ακριβώς αντίθετο, εξόπλισαν την Ουκρανία και ετοιμάστηκαν να την εντάξουν στο ΝΑΤΟ ώστε να συμπιέσουν τη Ρωσία και να την κατακερματίσουν, ανοίγοντας τον δρόμο για μια περικύκλωση και αφοπλισμό της Κίνας. Αυτό οδήγησε στην αντίδραση της Ρωσίας και της Κίνας και στην εισβολή της πρώτης στην Ουκρανία. Ταυτόχρονα άνοιξαν και το δεύτερο μέτωπο απέναντι στην Κίνα, δηλαδή το ζήτημα της Ταϊβάν, ενώ κλιμακώνουν συνεχώς τον πόλεμο στην Ουκρανία και τώρα πια δεν διστάζουν να υποστηρίξουν και μια ουκρανική επίθεση στο έδαφος της Ρωσίας.

Μετά το ξέσπασμα του πολέμου στην Ουκρανία οι εξελίξεις στην ενδοϊμπεριαλιστική σύγκρουση είναι επιταχυνόμενες και όχι μόνο στο στρατιωτικό επίπεδο. Η Κίνα έχει αρχίσει πλέον να επιταχύνει τους διάφορους εμβρυακούς αντιδυτικούς θεσμούς που είχε δημιουργήσει μόνη της ή με τις BRICS (από στρατιωτικές συνεργασίες και ασκήσεις μέχρι οικονομικές, νομισματικές, κ.ά., ενώσεις, και βέβαια με την αντικατάσταση του δολαρίου στο εμπόριο με διάφορες χώρες), ενώ προχωρά στην διευθέτηση αντιπαράθεσεων όπως μεταξύ Σαουδικής Αραβίας και Ιράν.

Η απάντηση του εργατικού κινήματος

Απέναντι σε αυτή την εφιαλτική κλιμάκωση της ενδοϊμπεριαλιστικής σύγκρουσης, που οδηγεί στο ξέσπασμα του Γ' Παγκοσμίου Πολέμου και στον πυρηνικό

αφανισμό, αν εντωμεταξύ δεν προκύψει κανένα «ατύχημα», μόνο το παγκόσμιο προλεταριάτο μπορεί να σταθεί εμπόδιο ανατρέποντας το καπιταλιστικό σύστημα και τους καταστροφικούς του ανταγωνισμούς.

Η στάση του παγκόσμιου προλεταριάτου θα πρέπει να είναι η ανειρήνευτη σύγκρουση και με τα δύο ιμπεριαλιστικά στρατόπεδα τόσο των παλαιών ιμπεριαλιστών, των ΗΠΑ και των υπόλοιπων νατοϊκών, όσο και της Κίνας και Ρωσίας. Θα ήταν εγκληματικό και ταυτόχρονα αυτοκτονικό να συνταχθεί με ένα από τα δύο στρατόπεδα, κάτω από το οποιοδήποτε πρόσχημα είτε της «υπεράσπισης της δημοκρατίας»(;) των δυτικών ιμπεριαλιστών απέναντι στον «αυταρχισμό» των νέων ιμπεριαλιστών ή της εθνικής απελευθέρωσης της Ουκρανίας κ.ά., είτε της μακροχρόνιας άδικης εκμετάλλευσης των νέων ιμπεριαλιστών από τους παλιούς. Παλιό και νέο ιμπεριαλιστές εκμεταλλεύονται άγρια, όχι μόνο το προλεταριάτο τους αλλά και το παγκόσμιο, και εν συνεχεία συγκρούονται για την αναδιανομή αυτής της ληστείας, μη διστάζοντας να αιματοκυλίσουν την ανθρωπότητα.

Η ανειρήνευτη και απόλυτη σύγκρουση και με τους δύο ιμπεριαλιστικούς πόλους δεν σημαίνει την αποχή από την εκμετάλλευση των διαφορών τους προς όφελος της παγκόσμιας επανάστασης ή την κατανόηση ότι μια πρώτη αποδυνάμωση των ισχυρότερων Δυτικών, προτού ολοκληρωθεί η κυριαρχία των νέων ιμπεριαλιστών, ανοίγει αντικειμενικά ένα ευνοϊκό μεσοδιάστημα για την παγκόσμια σοσιαλιστική επανάσταση. Ωστόσο είναι προφανές ότι η όποια τέτοιου είδους εκμετάλλευση των διαφορών τους κ.λπ. μπορεί να γίνει μόνο στον βαθμό που προωθείται η ριζοσπαστικοποίηση αφενός του αμερικάνικου και ευρωπαϊκού προλεταριάτου και αφετέρου του κινέζικου και του ρώσικου.

Ταυτόχρονα, το παγκόσμιο προλεταριάτο θα πρέπει να αποφύγει τον αφηρημένο αντιιμπεριαλισμό, δηλαδή την απλή φραστική καταδίκη και των δύο ιμπεριαλιστικών στρατοπέδων. Το καθήκον όλων των εργαζομένων σε όλο τον πλανήτη, και βέβαια της χώρας μας, δεν είναι να αυτοπεριοριστούν στις φραστικές καταγγελίες και τις απλές διαδηλώσεις αλλά να εμποδίσουν το ξέσπασμα του επικείμενου αφανισμού. Αυτό σημαίνει το ξήλωμα και των δύο ανταγωνιστικών ιμπεριαλιστικών δικτύων, ιδιαίτερα των Δυτικών που είναι το πιο ανεπτυγμένο, που πρέπει να γίνει χώρα με τη χώρα, και κυρίως η ανάπτυξη των αντικαπιταλιστικών αγώνων απέναντι στη εξαθλίωση, την αντιδημοκρατική αναδίπλωση και την οικολογική καταστροφή μέχρι την ανατροπή του καπιταλιστικού συστήματος. Ο μεγαλύτερος φόβος όλων των παλαιών και νέων ιμπεριαλιστικών τάξεων είναι η σοσιαλιστική επανάσταση. Η νίκη της έστω και σε μια μικρή χώρα θα επιβραδύνει αφάνταστα την ανεξέλεγκτη ροπή τους προς ένα γενικευμένο πόλεμο.

